

Iubirea și dreptatea lui Dumnezeu

Autor: John C. Peckham

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia, sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egw writings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss

Redactare: Delia-Mirela Buciuman

Grafică și tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Lectură și pagini suplimentare: Daniel Brînzan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PECKHAM, JOHN C.

Iubirea și dreptatea lui Dumnezeu: studii biblice: ianuarie-februarie-martie 2025: Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea / John C. Peckham. - Ed. instructori.

- Pantelimon: Viață și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-603-8

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Dumnezeu iubește din proprie inițiativă	11
2. Iubirea pecetluită prin legământ.....	24
3. Să-L încântăm pe Dumnezeu!.....	37
4. Dumnezeu este inimos și milos.....	50
5. Mânia iubirii divine	63
6. Dumnezeu iubește dreptatea.....	76
7. Problema răului	89
8. Voința umană liberă, iubirea divină și providența	101
9. Conflictul cosmic	114
10. Reguli de luptă.....	127
11. „Ce aş mai fi putut face?”	140
12. Iubirea și dreptatea – cele două porunci supreme.....	152
13. Iubirea este împlinirea legii	164

Dumnezeu este iubire. Așa spune 1 Ioan 4:8,16. Întreaga Biblie dă mărturie în această privință. Credința creștină are la bază caracterul iubitor al lui Dumnezeu. Iubirea reprezintă esența identității lui Dumnezeu, esența a tot ceea ce credem și ar trebui să fie esența a tot ce facem. În consecință, modul în care înțelegem iubirea ne influențează întreaga credință și practică. Dacă, de exemplu, cineva crede că iubirea lui Dumnezeu trebuie câștigată sau meritată, respectiva persoană ar putea crede că Dumnezeu nu o iubește fiindcă este păcătoasă și nedemnă. Iar în relație cu alții, acea persoană s-ar putea aștepta ca ceilalți să îi merite iubirea – o rețetă pentru dezastru.

În modul acesta și în multe altele, felul în care înțelegem iubirea lui Dumnezeu are implicații majore asupra credinței și practicii noastre. Totuși, ce este iubirea? Dacă rogi zece oameni să definească iubirea, s-ar putea să primești zece răspunsuri diferite. Chiar și în rândul creștinilor există multe mituri și concepții greșite cu privire la iubirea lui Dumnezeu. De exemplu, creștinii oferă răspunsuri diferite la întrebări precum:

Este iubirea lui Dumnezeu o iubire care doar oferă, dar nu primește niciodată? Este iubirea divină în totalitate o iubire care se sacrifică pe sine? Sau este posibil ca Dumnezeu să Se bucure de oameni și fie mulțumit de ei? Este iubirea lui Dumnezeu emoțională? Îi pasă lui Dumnezeu cu adevărat de oameni? Poate iubirea lui Dumnezeu să fie respinsă sau pierdută? Intră Dumnezeu într-o relație de iubire reciprocă cu făpturile Sale? Este furia incompatibilă cu iubirea? Cum se împacă iubirea și dreptatea? Dacă Dumnezeu este iubire, de ce există rău în această lume și de ce atât de mult? Pot oamenii să iubească la fel ca Dumnezeu? Dacă da, cum ar arăta acea iubire?

Răspunsurile la o parte din aceste întrebări pot părea evidente, dar adesea sunt îndelung dezbătute în discuțiile creștine privitoare la dragostea divină. Și multe răspunsuri considerate uneori subînțelese se dovedesc, în urma unei analize mai atente, incompatibile cu ceea ce Scriptura susține despre dragostea lui Dumnezeu.

Nu vom răspunde la toate aceste întrebări deodată, ci le vom aborda, pe acestea și pe altele, pe parcursul acestui trimestru. Și vom vedea că

iubirea lui Dumnezeu este mult mai mare decât credem noi. Dragostea divină așa cum este descrisă în Scripturi este cu mult superioară ideilor care trec drept „iubire” în cea mai mare parte a lumii contemporane. În săptămânile care urmează vom privi mai îndeaproape la unele dintre cele mai importante și frumoase aspecte ale iubirii lui Dumnezeu dezvăluite în Biblie.

Pe parcurs vom vedea cum iubirea divină și dreptatea divină sunt inseparabil legate. Dumnezeu Bibliei iubește dreptatea (vezi, de exemplu, Isaia 61:8). Și, după cum le descrie Biblia, iubirea divină și dreptatea divină merg mână în mână astfel încât nu se poate una fără cealaltă. Pentru că este iubire, Dumnezeu este profund preocupat de nedreptatea și suferința din această lume și Se identifică cu cei oprimați și suferinzi, îndurând de bunăvoie durerea și tristețea pe care le-a adus răul în lumea creată – El Însuși a suferit cel mai mult, atât de mult încât Dumnezeu Însuși este cea mai mare victimă a răului.

În întreaga Biblie Dumnezeu este în mod repetat îndurerat de rău și de suferință, pentru că El iubește fiecare persoană mai mult decât ne putem imagina. Putem vedea profunzimea dragostei lui Dumnezeu în lamentația lui Hristos pentru poporul Său: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut” (Matei 23:37).

Dumnezeul Bibliei, care este dragoste, este adesea descris în Scriptură cu inima frântă și îndurerată din cauză că iubirea Lui este respinsă și pierdută. Întreaga narațiune a Scripturii transmite ce a făcut și ce face Dumnezeu pentru a readuce dragostea în fiecare colțisor din univers. Aceste elemente și multe altele constituie subiectul studiilor din acest trimestru.

John C. Peckham este editor asociat al revistei Adventist Review. La momentul scrierii acestui ghid de studii era profesor de teologie și filozofie creștină la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea din cadrul Universității Andrews, SUA.

„Scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii”!

Când dăruim altora din timpul nostru, le oferim o părticică din viața noastră *prezentă*. E un cadou de mare preț.

Dacă lucrăm gratuit pentru alții, oferindu-le de exemplu servicii profesionale de înaltă calitate, le împărtășim și din *trecutul* nostru, pentru că ei beneficiază de experiența noastră valoroasă acumulată de-a lungul anilor.

Dar din *viitorul* tău, din anul 2025, cum ai putea dărui? O sugestie ar fi să te rogi ca Dumnezeu să te ajute să pui deoparte una sau două ore în fiecare săptămână pentru a face bine celor ce nu sunt nici din familia ta, nici din biserica ta.

O oră pe săptămână nu e puțin, dar nici mult. Ai putea ca în acest timp să faci gratuit activitatea în care ești specializat(ă). Alege persoanele pentru care să faci voluntariat și, dacă vei fi întrebat(ă) despre motivația ta, poți spune că participi la un proiect al bisericii tale pentru sprijinirea comunității locale.

Vei putea astfel să faci cunoscut numele de adventist – însă doar dacă vei primi întrebări suplimentare – și vei îndeplini o parte din misiunea de a căuta „totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți” (1 Tesaloniceni 5:15).

Exemple de ocupații care se încadrează în recomandările de mai sus: cadru didactic, constructor sau lucrător în construcții, instalator, taximetrist, mecanic, electrician, jurist, consilier, croitor, terapeut, avocat, cadru medical, gospodină, bucătar, agricultor, student, zugrav, consultant, frizer, economist, IT-ist, traducător, instructor, editor etc.

„Când vei secera semănăturile din țara voastră, să lași nesecerat un colț din câmpul tău și să nu strângi ce rămâne de pe urma secerătorilor. Să lași săracului și străinului aceste spice. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.”

(Leviticul 23:22)

„Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel. Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii iubesc pe cei ce-i iubesc pe ei. Dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? [...] Voi, însă, [...] faceți bine [...] fără să nădăjduiți ceva în schimb. Și răsplata voastră va fi mare și veți fi fiii Celui Preaînalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori, și cu cei răi. Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.”

(Luca 6:31-33,35,36)

Pastor Daniel Brînzan

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupeii Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.
2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați.
3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.
2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbatere, dar fără să acapareze discuția.
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateră studiului să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.
2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2024”.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile!

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai informat. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Ianuarie

- 1 1 Corinteni 16
- 2 2 Corinteni 1
- 3 2 Corinteni 2
- 4 2 Corinteni 3
- 5 2 Corinteni 4
- 6 2 Corinteni 5
- 7 2 Corinteni 6
- 8 2 Corinteni 7
- 9 2 Corinteni 8
- 10 2 Corinteni 9
- 11 2 Corinteni 10
- 12 2 Corinteni 11
- 13 2 Corinteni 12
- 14 2 Corinteni 13
- 15 Galateni 1
- 16 Galateni 2
- 17 Galateni 3
- 18 Galateni 4
- 19 Galateni 5
- 20 Galateni 6
- 21 Efeseni 1
- 22 Efeseni 2
- 23 Efeseni 3
- 24 Efeseni 4
- 25 Efeseni 5
- 26 Efeseni 6
- 27 Filipeni 1
- 28 Filipeni 2
- 29 Filipeni 3
- 30 Filipeni 4
- 31 Coloseni 1

Februarie

- 1 Coloseni 2
- 2 Coloseni 3
- 3 Coloseni 4
- 4 1 Tesaloniceni 1
- 5 1 Tesaloniceni 2
- 6 1 Tesaloniceni 3
- 7 1 Tesaloniceni 4
- 8 1 Tesaloniceni 5
- 9 2 Tesaloniceni 1
- 10 2 Tesaloniceni 2
- 11 2 Tesaloniceni 3
- 12 1 Timotei 1
- 13 1 Timotei 2
- 14 1 Timotei 3
- 15 1 Timotei 4
- 16 1 Timotei 5
- 17 1 Timotei 6
- 18 2 Timotei 1
- 19 2 Timotei 2
- 20 2 Timotei 3
- 21 2 Timotei 4
- 22 Tit 1
- 23 Tit 2
- 24 Tit 3
- 25 Filimon
- 26 Evrei 1
- 27 Evrei 2
- 28 Evrei 3

Martie

- 1 Evrei 4
- 2 Evrei 5
- 3 Evrei 6
- 4 Evrei 7
- 5 Evrei 8
- 6 Evrei 9
- 7 Evrei 10
- 8 Evrei 11
- 9 Evrei 12
- 10 Evrei 13
- 11 Iacov 1
- 12 Iacov 2
- 13 Iacov 3
- 14 Iacov 4
- 15 Iacov 5
- 16 1 Petru 1
- 17 1 Petru 2
- 18 1 Petru 3
- 19 1 Petru 4
- 20 1 Petru 5
- 21 2 Petru 1
- 22 2 Petru 2
- 23 2 Petru 3
- 24 1 Ioan 1
- 25 1 Ioan 2
- 26 1 Ioan 3
- 27 1 Ioan 4
- 28 1 Ioan 5
- 29 2 Ioan
- 30 3 Ioan
- 31 Iuda

28 decembrie – 3 ianuarie

Dumnezeu iubește din proprie inițiativă

Sabat-după amiază

De memorat: „Le voi _____ vătămarea adusă de _____
lor, îi voi _____ cu adevărat! Căci mânia Mea s-a _____
de la ei!” (Osea 14:4).

Deși Petru Îl negase de trei ori, așa cum prezisese Domnul Isus (Matei 26:34), aceste negări nu au însemnat sfârșitul istoriei. După înviere, când Isus l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?”, Petru a răspuns: „Da, Doamne, [...] știi că te iubesc.” Apoi Isus i-a zis: „Paște mieluşii Mei.” Dar Isus l-a întrebat din nou pe Petru: „Mă iubești?” Și Petru a răspuns: „Da, Doamne, [...] știi că te iubesc”, la care Domnul Isus i-a spus: „Paște oițele Mele.” Din nou, a treia oară, Isus l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?”, iar „Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară «Mă iubești?»” și a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc.” După care Isus i-a spus: „Paște oile Mele” (Ioan 21:15-17). La fel cum Petru se lepădase de Isus de trei ori, Isus – printr-o întrebare crucială, „Mă iubești?” – l-a reabilitat pe Petru de trei ori.

Oricât de diferite ar fi împrejurările noastre de cele ale lui Petru, în multe moduri principiul este același. Întrebarea adresată lui Petru este categoric întrebarea supremă pe care Dumnezeu ne-o adresează fiecăruia la momentul și în locul în care ne aflăm: *Mă iubești?* Totul depinde de răspunsul nostru la această întrebare.

Dumnezeu nu doar ne întreabă: „Mă iubești?”, ci El Însuși iubește pe fiecare om și îl iubește din propria Lui inițiativă și în mod plener, total, desăvârșit. Fără îndoială, El ne iubește *la modul suprem*, pe tine, pe mine și pe oricine altcineva, dincolo de ceea ce ne-am putea imagina. Și ne dăm seama de această dragoste din modul în care a acționat și acționează în istoria poporului Său.

1 Analizează contextul narațiunii din Exodul 33:15-22. Ce transmite pasajul, în special versetul 19, despre voia și iubirea lui Dumnezeu?

Totul părea pierdut. Nu la mult timp după ce a fost eliberat de Dumnezeu în mod uimitor din robia egipteană, poporul Israel s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu și s-a închinat la un vițel de aur. Când a coborât de pe munte, Moise a văzut ce făcuseră israeliții și a aruncat tablele care conțineau Cele Zece Porunci și le-a făcut țândări. Deși israeliții renunțaseră la orice drept din cadrul privilegiilor și binecuvântărilor legământului, pe care Dumnezeu le revărsase abundant asupra lor, El a ales de bunăvoie să continue chiar și așa relația de legământ cu ei – în ciuda faptului că nu meritau. Cuvintele din Exodul 33:19 – „Eu mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă” – sunt adesea înțelese greșit și interpretate că Dumnezeu ar alege în mod arbitrar să manifeste milă față de unii, dar nu și față de alții. Dar, ținând cont de context, Dumnezeu nu declară aici că va manifesta îndurare în mod arbitrar față de unii, dar nu și față de alții. Dumnezeu nu acționează așa. Cunoscuta teologie potrivit căreia El îi predestinează pe unii să fie pierduți și să aibă parte de pedeapsa veșnică este o teologie greșită.

Ce proclamă, atunci, Dumnezeu aici? În esență, Dumnezeu proclamă că, în calitate de Creator al tuturor lucrurilor, are dreptul și autoritatea de a oferi milă după bunul plac, chiar și celor mai nevrednici oameni. Și în situația respectivă exact asta făcea: chiar și după răzvrătirea cu vițelul de aur, El manifesta îndurare față de poporul Său Israel, deși acesta nu o merita. Iată unul dintre numeroasele cazuri în care Dumnezeu Își manifestă iubirea și o manifestă depășind orice așteptări rezonabile. Ce veste bună pentru noi, nu-i așa?

Care sunt modurile în care Dumnezeu a continuat să Își manifeste iubirea față de tine – depășind orice așteptări rezonabile?

Dovada uimitoare a dragostei lui Dumnezeu pentru omenirea căzută se găsește în relatarea lui Osea. Dumnezeu i-a poruncit profetului Osea: „Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie, căci țara a săvârșit o mare curvie, părăsind pe Domnul!” (Osea 1:2). Osea și soția lui infidelă trebuiau să fie o parabolă vie a iubirii lui Dumnezeu pentru poporul Său, în ciuda infidelității spirituale a poporului Israel. Cu alte cuvinte, este istoria iubirii revărsate de Dumnezeu în mod abundent și benevol asupra celor care nu o meritau. Este evident că, în ciuda devotamentului și iubirii lui Dumnezeu, oamenii s-au răzvrătit împotriva Lui în mod repetat. Drept urmare, Scriptura Îl descrie pe Dumnezeu în mod repetat ca pe iubitul a cărui iubire nu este împărtășită de soția infidelă. El Și-a iubit poporul în mod desăvârșit și cu credincioșie, dar poporul L-a disprețuit și a slujit și s-a închinat altor dumnezei, îndurerându-L profund pe Dumnezeu și distrugând aparent iremediabil relația pe care o aveau.

2 Ce transmit versetele din Osea 14:1-4 despre iubirea statornică a lui Dumnezeu pentru poporul Său?

În urma răzvrătirilor repetate ale celor din poporul Său, Dumnezeu declară: „Voi vindeca decăderea lor, îi voi iubi de bunăvoie; căci mânia mea s-a întors de la el” (Osea 14:4, BTF). Termenul „de bunăvoie” din expresia „îi voi iubi de bunăvoie” traduce un cuvânt ebraic (*nedabah*) care denotă ceva oferit din proprie inițiativă. Este același termen folosit cu referire la jertfele de bunăvoie din sistemul sanctuarului.

În cartea Osea și în toate narațiunile din Scriptură, Dumnezeu arată un angajament și o compasiune uimitoare față de cei din poporul Său. Chiar dacă aceștia au urmat în mod repetat alți pretendenți, rupând aparent iremediabil relația de legământ, Dumnezeu a ales de bunăvoie să continue să Își reverse iubirea asupra lor. Poporul nu merita dragostea lui Dumnezeu; respinsese și renunțase la orice revendicare legitimă a iubirii divine. Totuși Dumnezeu a continuat să Își reverse iubirea asupra israeliților fără nicio constrângere, morală sau de altă natură. Aici și în alte fragmente, Scriptura prezintă consecvent iubirea lui Dumnezeu drept o iubire fără plată și oferită de bunăvoie.

Mulți oameni Îl văd pe Dumnezeu drept un conducător și judecător distant și dur. Cum te ajută imaginea unui soț nedorit, îndurerat și disprețuit de soția sa infidelă să Îl vezi altfel pe Dumnezeu? Cum ți se schimbă percepția despre propria ta relație cu Dumnezeu?

Nu numai că Dumnezeu a continuat să Își reverse iubirea abundant și voluntar asupra poporului Israel, în ciuda răzvrătirilor repetate ale acestuia, dar El continuă să Își reverse din belșug și de bunăvoie iubirea și asupra noastră, deși suntem păcătoși. Nu merităm iubirea lui Dumnezeu și nu am putea să o câștigăm niciodată. Pe de altă parte, Dumnezeu nu are *nevoie* de noi. Dumnezeul Bibliei nu are nevoie de nimic (Faptele 17:25). Iubirea lui Dumnezeu pentru tine, pentru mine și pentru toți oamenii este într-un tot benevolă, voluntară, din inițiativa Lui.

3 Compară Apocalipsa 4:11 cu Psalmii 33:6. Ce îți spun aceste versete despre libertatea lui Dumnezeu în raport cu lumea creată?

Dumnezeu a creat această lume pentru că așa a dorit. În virtutea acestui lucru, El este demn de toată slava, onoarea și puterea. Dumnezeu *nu a fost nevoit* să creeze nicio lume. Înainte de întemeierea lumii Dumnezeu deja Se bucura de relația de iubire care exista în cadrul Dumnezeirii.

4 Citește Ioan 17:24. Ce îți spune acest verset despre iubirea lui Dumnezeu înainte ca lumea să fi existat?

Dumnezeu nu avea nevoie de ființe create pentru a-Și manifesta iubirea. Dar, conform caracterului Său iubitor, Dumnezeu a ales să creeze lumea și să lege o relație de iubire cu ființele Sale. Nu numai că Dumnezeu a creat de bunăvoie această lume ca pe un dar din iubirea Sa abundentă, dar a și continuat să îi iubească abundant și benevol pe oameni, chiar și după ce aceștia au căzut în păcat în Eden și chiar și după ce păcatul personal. După căderea din Eden, Adam și Eva nu mai aveau niciun drept să continue să trăiască și să primească iubirea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu, care „ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1:3), în marea Lui iubire, milă și har, le-a păstrat viața și a găsit o cale de a împăca omenirea cu Sine prin iubire. Iar acea împăcare ne include și pe noi.

Dumnezeu continuă să Își reverse iubirea asupra acestei lumi, în ciuda stării ei decăzute și rele. Ce îți spune acest lucru despre caracterul Lui? Cum îi răspunzi?

Dumnezeu nu doar iubește oamenii pentru că așa Își dorește, dar îi și invită să Îl iubească la rândul lor. Faptul că Dumnezeu le oferă capacitatea de a alege singuri dacă să accepte sau să respingă iubirea Lui reiese și din pilda nunții fiului de împărat.

5 Care este semnificația parabolei din Matei 22:1-14?

În această parabolă, un împărat aranjează o căsătorie pentru fiul său și își trimite slujitorii „să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au vrut să vină” (Matei 22:3). Împăratul și-a trimis slujitorii de mai multe ori să îi cheme, dar aceștia i-au ignorat chemarea, ba, mai rău, i-au prins pe unii slujitori și i-au omorât (Matei 22:4-6). Mai târziu, după ce s-a ocupat de cei care îi ucisese câțiva servi, împăratul a spus: „Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi” (Matei 22:8,9). După o altă situație, când un om fără haina de nuntă este aruncat afară, simbolizând nevoia de a primi o haină de nuntă de la împărat pentru a participa la masă, Isus încheie parabola cu aceste cuvinte enigmatice, dar pline de însemnătate: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22:14).

Ce înseamnă lucrul acesta? Cei „aleși” în cele din urmă sunt nimeni alții decât aceia care au acceptat invitația Domnului la nuntă. Termenul tradus în pildă prin „a chema” și „a pofti” este cuvântul grecesc *kaleo* (a chema, a invita), iar elementul care determină cine este în final „ales” (*eklektos*) este acceptarea de bunăvoie a invitației. De fapt, Dumnezeu îi cheamă (adică îi invită) pe *toți* oamenii la ospățul de nuntă. Cu toate acestea, oricare dintre noi poate refuza iubirea lui Dumnezeu. Libertatea este esențială pentru a iubi. Dumnezeu nu va iubi niciodată pe nimeni cu forța. Din păcate, putem refuza să avem o relație de iubire cu Dumnezeu. „Cei aleși” sunt aceia care acceptă invitația. Pentru cei care Îl iubesc, Dumnezeu a pregătit lucruri mai minunate decât orice ne-am putea imagina. Din nou, totul se rezumă la iubirea și la libertatea inherentă iubirii.

Ce anume din viața ta transmite că ai acceptat invitația la nuntă și că ai venit îmbrăcat în mod corespunzător?

Dumnezeu îi invită pe toți oamenii la o relație de iubire cu El, dar numai cei care acceptă de bunăvoie invitația se bucură de rezultate veșnice. După cum am văzut în pilda nunții fiului de împărat, mulți dintre cei chemați de împărat „n-au vrut să vină” (Matei 22:3). În același sens, cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, Hristos a spus cu tristețe: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Matei 23:37). Domnul Hristos a vrut să îi adune, dar ei nu și-au dorit lucrul acesta. Același verb grecesc des întâlnit care înseamnă „a vrea” (*thelo*) este folosit atât pentru dorința lui Hristos de a-i salva, cât și pentru lipsa dorinței lor de a fi salvați (și același termen apare și în Matei 22:3).

Totuși Hristos S-a dus la Golgota pentru acești oameni și pentru noi. Ce iubire uimitoare! Deși păcatul omenirii merită moartea, Dumnezeu Însuși (prin Hristos) a plătit prețul și a găsit o cale de a repara relația distrusă dintre cer și pământ. Între timp, El continuă să Își reverse dragostea asupra noastră, deși nu are nicio obligație, în afară de angajamentul pe care Și l-a luat de bunăvoie ca să facă lucrul acesta.

6 Compară Ioan 10:17,18 cu Galateni 2:20. Ce mesaj te impresionează aici?

În manifestarea supremă a iubirii lui Dumnezeu – crucea – vedem că Hristos S-a dat pe Sine de bunăvoie pentru noi. Hristos Și-a dat viața din proprie inițiativă. Nimeni nu l-a luat viața; El a dat-o de bunăvoie, potrivit planului de răscumpărare stabilit în cer înainte de întemeierea lumii.

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. [...] A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a predestinat păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație de urgență. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume încât S-a hotărât să-L dea pe unicul Său Fiu, «pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică» (Ioan 3:16)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 22).

Suplimentar: Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, cap. 29

„Lumea este învăluită în întunericul unei înțelegeri greșite despre Dumnezeu. Oamenii pierd din cunoașterea pe care o au cu privire la caracterul Său. Acesta este înțeles greșit și interpretat greșit. În această perioadă trebuie proclamat un mesaj din partea lui Dumnezeu, un mesaj a cărui influență să aducă lumină și a cărui putere să fie mântuitoare. Caracterul Său trebuie făcut cunoscut. Lumina slavei Sale, lumina bunătății, harului și adevărului Său trebuie să fie răspândită în întunericul lumii. Aceasta este lucrarea descrisă de profetul Isaia în cuvintele: «Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: 'Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui'» (Isaia 40:9,10). [...] Copiii lui Dumnezeu trebuie să manifeste slava Sa. Ei trebuie să transmită prin viața și caracterul lor ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 415, 416)

Întrebările suplimentare de la studiul de vineri sunt un ajutor și o încurajare pentru a studia zilnic Biblia. Recomandăm folosirea acestora la începutul sau la sfârșitul lecției din Sabat în biserici, cu răspunsuri rapide. În acest trimestru, întrebările din cartea *Faptele apostolilor* sunt formulate după ediția electronică.

Zilnic: 1 Corinteni 12 – 2 Corinteni 2; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 1

1. Ce a rânduit Dumnezeu în Biserică întâi, al doilea și al treilea?
2. Care trei rămân acum și care e cea mai mare dintre ele?
3. După Evanghelia propovăduită de Pavel, cui S-a arătat prima dată și ultima dată Mântuitorul?
4. Cum să fie cine nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos?
5. La cine se referă expresiile „fântână a vieții” și „fântâni ale mântuirii”?

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Concurs de cunoștințe biblice

În Anul Misionar al Reconsacrării (2024-2025), folosește ocazia de a aprofunda istoria lumii noastre, lecturând cărțile *Patriarhi și profeți* și *Profeți și regi*, scrise de Ellen White ca un comentariu inspirat al Bibliei. Studiază-le intensiv și participă la concursul săptămânal cu întrebări!

**Pentru detalii,
fotografiază și deschide
codul de mai jos:**

Privire generală

Pentru că așa Își dorește, Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii mai mult decât ne-am putea imagina. Iubirea Lui este marcată la modul absolut de generozitate și de milă, dat fiind că El alege voluntar să Își manifeste iubirea jertfitoare chiar și atunci când oamenii nu Îi sunt credincioși.

Teme

- 1 Dragostea lui Dumnezeu nu este generată de ceva anume** – Iubirea Lui este esențială pentru ca noi să putem înțelege relația Lui cu omenirea. Iubirea divină este o expresie a bunăvoinței spontane și abundente a lui Dumnezeu. Dragostea Sa nu este cauzată sau impusă cu necesitate de vreo acțiune din partea noastră, nici nu se datorează vreunui potențial omenesc. Dumnezeu Își manifestă iubirea fără a Se aștepta să obțină vreun avantaj pentru Sine. El iubește fiecare persoană și o iubește pentru că așa dorește El, ca în cazul lui Osea, al poporului Israel și al nostru.
- 2 Anvergura iubirii lui Dumnezeu nu trebuie calculată** – Iubirea lui Dumnezeu nu se bazează pe condiții cauzale. El S-a dat de bunăvoie pentru noi, iar iubirea Lui constantă și nesfârșită ne arată mai clar mila Sa. Dragostea Lui depășește orice așteptări, deoarece de bunăvoie El oferă har, milă, îndurare chiar și celor mai nevrednici oameni.
- 3 Iubirea lui Dumnezeu poate fi respinsă** – Dumnezeu ne oferă revelația deplină a iubirii Sale jertfitoare, dar niciodată nu hotărăște dinainte reacția oamenilor la aceasta. Iubirea Lui nu domină, nici nu constrânge, ci ne oferă libertatea de a o accepta sau de a o respinge.

Aplicație: Iubirea divină depășește toate așteptările umane, deoarece Dumnezeu oferă har, milă, compasiune inclusiv celor mai nemerituoși dintre oameni. În ce fel această noțiune a iubirii lui Dumnezeu ne schimbă atitudinea față de cei din jurul nostru care nu au făcut nimic să merite compasiunea noastră?

Comentariu

Iubirea lui Dumnezeu nu este generată de ceva anume

Libertatea este o trăsătură esențială a iubirii lui Dumnezeu. Dragostea Lui nu este cauzată de ceva anume. În relația cauză-efect, efectul este re-

zultatul automat al unei cauze. Dar, în loc să fie definită de logica de tipul cauză-efect, iubirea lui Dumnezeu este cât se poate de voluntară. Această idee este elaborată pornind de la experiența lui Osea și a soției lui infidele. Din relatarea experienței lor, după cum vom vedea, rezultă conceptele că iubirea lui Dumnezeu nu presupune neapărat existența lumii create și că iubirea lui Dumnezeu oferă de bunăvoie.

Osea și caracterul voluntar al iubirii lui Dumnezeu – Osea 14:4 face legătura dintre vindecarea infidelității lui Israel, vindecare promisă de Dumnezeu, și angajamentul Său de a-Și iubi de bunăvoie poporul. Această promisiune readuce în atenție reabilitarea plină de îndurare a poporului apostat al lui Dumnezeu, exprimată în Osea 2:14-23 și ilustrată de relația plină de iertare dintre însuși Osea și soția lui infidelă (Osea 3:1-5). Comparația cu experiența personală a lui Osea sugerează că iubirea lui Dumnezeu este absolut generoasă.

„Aceasta este o iubire care nu va fi câștigată – ce ar putea să Îi aducă Israel lui Iahve ca plată acceptabilă?” În schimb, termenul ebraic *nedabaș*, care accentuează faptul că Dumnezeu va iubi poporul Israel *din proprie inițiativă, voluntar*, transmite ideea de „jertfă de bunăvoie» sau de «dar adus din generozitate»” (Douglas Stuart, „Hosea-Jonah”, *Word Biblical Commentary*, vol. 31, 1987, p. 215). Prin urmare, iubirea divină nu este cauzată și nici impusă de vreo acțiune îndeplinită de poporul Israel. În schimb, este o expresie a caracterului autonom/independent al lui Dumnezeu și prin urmare complet voluntar. De fapt, limbajul vindecării divine din Osea 14:4 (vezi și 5:13; 6:1; 7:1; 11:3) pare să scoată în evidență natura benevolă a iubirii lui Dumnezeu, fiindcă poporul Israel este incapabil să devină credincios prin propriile puteri. Prin urmare, natura voluntară a acestei iubiri implică faptul că aceia care sunt iubiți de Dumnezeu sunt cu adevărat nedemni de lucrul acesta.

Iubirea lui Dumnezeu și lumea creată – Ideea că iubirea necesită o relație cu altă persoană pare să ducă la ideea că Dumnezeu trebuia să creeze ființe pentru a deveni un Dumnezeu iubitor. Cu alte cuvinte, crearea lumii ar fi ceva absolut necesar pentru iubirea lui Dumnezeu. Dar această idee nu este susținută de Scriptură, care accentuează libertatea și autonomia lui Dumnezeu. El nu are nevoie de nimic din partea ființelor pe care le-a creat (Faptele apostolilor 17:25). Mai mult, iubirea divină a existat dintotdeauna, de dinainte de crearea universului, așa cum a subliniat Isus când a declarat că Tatăl L-a iubit „înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24). Prin urmare, crearea lumii nu a fost ceva obligatoriu care să ateste existența iubirii lui Dumnezeu. În schimb,

crearea lumii a fost o activitate divină voluntară provenită din caracterul benevol al iubirii Sale veșnice și nemărginite.

Iubirea lui Dumnezeu dăruiește de bunăvoie – Moartea jertfitoare a Domnului Isus pe cruce a fost un sacrificiu făcut voluntar din iubire. El nu a fost doar victima unei execuții violente. Isus Însuși precizează: „Îmi dau viața [...]. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine” (Ioan 10:17,18). De asemenea, Pavel explică faptul că Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20). Prin urmare, răstignirea Domnului nu a fost ceva obligatoriu, determinat de acțiunile rele ale călăilor Săi, ci El S-a oferit de bunăvoie ca o manifestare extraordinară a libertății iubirii divine.

Anvergura iubirii lui Dumnezeu nu trebuie calculată

Ideea că iubirea lui Dumnezeu nu se conformează logicii cauză-efect înseamnă că iubirea nu ar trebui calculată. Dacă ar fi calculată, ar duce la o presupusă așteptare rezonabilă. Din Pentateuh două cazuri de mijlocire înaintea lui Dumnezeu exemplifică problema unei astfel de presupunerii.

Primul caz este mijlocirea lui Avraam (Geneza 18:23-33) în contextul judecății divine anunțate în dreptul Sodomei și Gomorei (Geneza 18:20). Inițial, Avraam face apel la dreptatea lui Dumnezeu și Îl întreabă dacă ar distruge cetatea în cazul în care în ea ar fi 50 de oameni drepti (Geneza 18:24,25, EDCR). Probabil că 50 i se părea lui Avraam un număr rezonabil în cursul invocării dreptății divine. Dar, pe măsură ce acest număr scade în procesul de mijlocire continuă și insistentă din partea lui Avraam, de la 50 la 45 (Geneza 18:28), de la 45 la 40 (Geneza 18:29), de la 40 la 30 (Geneza 18:30), de la 30 la 20 (Geneza 18:31) și de la 20 la 10 (Geneza 18:32), Avraam nu mai face apel la dreptatea lui Dumnezeu, ci la mila Lui (Geneza 18:27,30,32). Numărul 50 pare rezonabil în contextul instaurării dreptății, iar 10 este cu mult peste așteptările rezonabile. Dacă începutul mijlocirii lasă impresia că Avraam încerca să Îl convingă pe Dumnezeu să fie drept, apoi îndurător, evoluția dialogului de mijlocire dezvăluie că în niciun caz nu aceasta era intenția. În schimb, procesul de mijlocire face cunoscut faptul că mila iubitoare a lui Dumnezeu este mai mare decât ne-am putea aștepta în mod rezonabil sau decât am calcula aproximând.

Al doilea caz de mijlocire este intervenția lui Moise în favoarea israeliților la Sinai. Cu siguranță, impresia inițială este că Moise încerca

să Îl convingă pe Dumnezeu să le arate îndurare (Exodul 32:11-14,31-33). Dar, din nou, nu acesta este cazul. Punctul culminant al interacțiunii dintre Moise și Domnul este manifestarea gloriei divine, care este o manifestare remarcabilă a iubirii lui Dumnezeu (Exodul 34:6,7). Pe lângă afirmarea libertății divine de a manifesta milă față de cei care în mod clar nu merită iubirea lui Dumnezeu (Exodul 33:19), comparația semnificativ asimetrică dintre faptul că „Își ține bunătatea până la mii de generații” și faptul că pedepsește „fărădelegea [...] până la a treia și a patra generație” (Exodul 34:7, EDCR) sugerează că, în final, amploarea iubirii lui Dumnezeu nu poate fi calculată, fapt care evidențiază în mod special caracterul benevol al iubirii Sale.

Iubirea lui Dumnezeu poate fi respinsă

Caracterul voluntar și autonom al iubirii divine înseamnă și că aceasta nu determină dinainte reacția oamenilor la ea. Din nou, iubirea lui Dumnezeu este eminamente din proprie inițiativă și nu implică obligațoriu o logică a cauzei și efectului. În lamentația Sa privind Ierusalimul, Isus Își exprimă cu tristețe dorințele neîmplinite legate de salvarea copiilor acestei cetăți. El pune accent pe exprimările: „de câte ori”, „am vrut să strâng pe copiii tăi”, „cum își strânge găina puii sub aripi, și [aceștia] n-a[u] vrut” (Matei 23:37). Verbul grecesc *thelo* este folosit de două ori în acest pasaj, dar în moduri diferite. În primul caz exprimă dorința lui Hristos în ce îi privește pe cei pe care dorea să îi salveze, în al doilea caz indică faptul că aceștia nu împărtășeau aceeași dorință. Prin urmare, ceea ce dragostea divină oferă, nu determină automat o reacție iubitoare din partea celor care primesc această ofertă. Din nefericire, pentru că nu este împărtășită, această dorință iubitoare nu se poate împlini.

Un alt exemplu biblic de opoziție față de iubirea divină se găsește în pilda nunții fiului de împărat, la care sunt chemați mulți, dar resping invitația (Matei 22:3). Atunci chemarea le este adresată altora, care vin într-adevăr la nuntă (Matei 22:9,10). Dar chiar și printre cei care vin, există cineva „care nu era îmbrăcat în haina de nuntă” (Matei 22:11). Concluzia parabolei accentuează faptul că „mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 22:14). În această parabolă despre „împărăția cerurilor” (Matei 22:2), termenii folosiți în legătură cu ideea de a fi ales nu transmit că ar fi vorba de o alegere divină deterministă (predestinație), ci de acceptarea sau de respingerea de către oameni a invitației lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte: „Mulți sunt invitați, dar unii refuză să vină, iar alții, care vin, refuză să se supună normelor împărăției și sunt, prin

urmare, respinși. Cei care rămân sunt numiți «aleși» (D. A. Carson, Matthew, *The Expositor's Bible Commentary...*, 1984, p. 457). Așadar, capacitatea noastră de a alege este un alt semn al caracterului voluntar al iubirii lui Dumnezeu, care este deschisă la reacții cu adevărat libere: acceptare sau respingere. Suntem invitați să acceptăm de bunăvoie această iubire.

Aplicație

- 1 În ce fel înțelegerea faptului că iubirea lui Dumnezeu nu este generată de nicio acțiune din partea noastră ne ajută să ne apropiem mai mult de prezența Sa? Caută un exemplu practic.
- 2 Ce aspecte ale noțiunii fascinante că iubirea lui Dumnezeu depășește orice așteptare rezonabilă – întrucât El manifestă din proprie inițiativă milă față de cei mai nevrednici oameni – ar putea fi folosite în discuțiile cu necredincioșii?
- 3 În ce moduri putem, din nefericire, să respingem iubirea lui Dumnezeu?
- 4 Ținând cont că iubirea lui Dumnezeu nu recurge la constrângere, ce ar trebui să învățăm din această iubire în legătură cu modurile în care noi, creștinii, îi putem iubi pe alții într-un mod mai autentic?

Iubirea pecetluită prin legământ

Sabat după-amiază

De memorat: „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă Mă _____ cineva, va păzi _____ Meu, și Tatăl Meu îl va _____. Noi vom veni la _____ și vom _____ împreună cu el.»” (Ioan 14:23).

Multora li s-a spus că termenul grecesc *agape* redă o dragoste care Îi este specifică numai lui Dumnezeu, în timp ce alți termeni, cum ar fi *phileo*, transmit alte tipuri de iubire, inferioare celei *agape*. Unii susțin și că *agape* redă o iubire unilaterală, care doar oferă, dar nu primește niciodată, o iubire complet independentă de răspunsul omului. Dar studiul atent asupra iubirii divine din Biblie arată că aceste idei, deși des întâlnite, sunt greșite. Iată de ce: (1) *Agape* face referire nu doar la iubirea lui Dumnezeu, ci și la iubirea umană, uneori chiar și la iubirea umană greșit investită (2 Timotei 4:10). (2) În toată Biblia sunt mulți alți termeni în afară de *agape* care fac referire la iubirea lui Dumnezeu. De exemplu, Isus a spus: „Tatăl Însuși vă iubește [*phileo*], pentru că M-ați iubit [*phileo*]” (Ioan 16:27). Prin urmare, *phileo* nu face referire la un tip inferior de iubire, ci inclusiv la dragostea lui Dumnezeu.

Scriptura ne învață și că iubirea lui Dumnezeu nu este unilaterală, ci profund relațională, în ideea că pentru Dumnezeu contează enorm dacă oamenii reflectă sau nu dragostea Lui în raport cu El și cu alți oameni.

10 ianuarie: Sabatul Biblicii

Scriptura este clară: Dumnezeu iubește pe toată lumea. Cel mai cunoscut verset din Scriptură, Ioan 3:16, proclamă acest adevăr. Recitește-l sau spune-l din memorie!

- 1 Citește Psalmii 33:5 și 145:9. Ce ne învață aceste versete despre cât de mari sunt bunătatea și compasiunea lui Dumnezeu?**

S-ar putea ca unii să creadă că nu sunt demni de iubire sau că Dumnezeu poate iubi pe oricine altcineva, dar nu și pe ei. Dar Biblia proclamă constant că *fiecare persoană* este iubită de Dumnezeu. Nu există niciun om pe care Dumnezeu să nu îl iubească. Și, pentru că iubește pe toată lumea, Dumnezeu dorește și ca toți să fie mântuiți.

- 2 Studiază 2 Petru 3:9; 1 Timotei 2:4 și Ezechiel 33:11. Care este dorința lui Dumnezeu pentru toți oamenii?**

Versetul de după Ioan 3:16 adaugă: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Dacă ar depinde numai de Dumnezeu, fiecare ființă umană l-ar accepta iubirea și ar fi salvată. Dar Dumnezeu nu va forța pe nimeni să primească această iubire. Oamenii sunt liberi să o accepte sau să o respingă. Și, deși unii o resping, Dumnezeu nu încetează niciodată să îi iubească. În Ieremia 31:3, El îi declară poporului Său: „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea.” Și în alte părți Biblia susține că iubirea lui Dumnezeu persistă pentru totdeauna (vezi, de exemplu, Psalmul 136). Dragostea lui Dumnezeu nu se termină niciodată. Este eternă. Nouă ne este greu să înțelegem lucrul acesta pentru că adesea ne este ușor să nu îi iubim pe alții, nu-i așa? Totuși, dacă fiecare dintre noi ar putea învăța să beneficieze de realitatea acelei iubiri – adică să cunoască personal iubirea lui Dumnezeu –, cât de diferit am trăi și i-am trata pe alții!

Dacă Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, înseamnă că trebuie să iubească niște oameni destul de ticăloși, pentru că în lume sunt unii (desul de mulți, de fapt) de-a dreptul nemernici. Ce ar trebui să ne învețe iubirea lui Dumnezeu pentru acești oameni despre modul în care să încercăm să relaționăm și noi cu ei?

Biblia descrie adesea relația specială de iubire dintre Dumnezeu și noi folosind metafore legate de familie și legături de rudenie, în mod special metafora iubirii maritale sau materne. Acestea sunt folosite mai ales pentru a descrie relația dintre Dumnezeu și poporul cu care a încheiat un legământ. Este o relație de iubire pecetluită prin legământ, care implică nu numai dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său, ci și așteptarea ca poporul să accepte această iubire și să Îl iubească, la rândul lui, pe Dumnezeu (și pe alții).

3 Ce stă la baza legământului dintre Dumnezeu și popor, conform explicației din Deuteronomul 7:6-9?

Deuteronomul 7:9 descrie un tip special de iubire pe care Dumnezeu o manifestă față de cei din poporul cu care a făcut un legământ, o relație care depinde parțial de fidelitatea sau lipsa lor de fidelitate. Iubirea lui Dumnezeu nu este condiționată, dar relația de legământ cu poporul Său este. Cuvântul tradus prin „îndurare” în Deuteronomul 7:9, *hesed*, redă exact aspectul de legământ al iubirii divine (și nu numai). *Hesed* este deseori folosit pentru a descrie măreția milei, bunătății și iubirii lui Dumnezeu. Printre altele, *hesed* face referire la blândețea sau la dragostea statornică față de o persoană în cadrul unei relații existente de iubire reciprocă. De asemenea, descrie un sentiment care inițiază o astfel de relație, cu speranța că cealaltă parte va manifesta la rândul ei această bunătate iubitoare. *Hesed*-ul lui Dumnezeu arată că îndurarea Lui iubitoare este total demnă de încredere, consecventă și persistentă. Totuși, în același timp, primirea privilegiilor care vin odată cu *hesed* este condiționată, depinde de disponibilitatea poporului Său de a asculta și de a se achita de partea din relație (vezi 2 Samuel 22:26; 1 Împărați 8:23; Psalmii 25:10; 32:10; 2 Cronici 6:14).

Iubirea statornică a lui Dumnezeu este baza tuturor relațiilor de iubire, iar noi nu am putea niciodată egala acea iubire. Dumnezeu nu doar că ne-a adus la existență din proprie inițiativă, dar, prin Hristos, S-a dat pe Sine de bunăvoie pentru noi. Citește **Ioan 15:13**. Fără îndoială, expresia supremă a iubirii lui Dumnezeu este faptul că Domnul „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

Cum poți păstra constant în gândurile tale realitatea iubirii lui Dumnezeu? De ce este important să faci lucrul acesta?

Dumnezeu invită fiecare persoană la o relație strânsă de iubire cu El (vezi Matei 22:1-14). Răspunsul adecvat la această chemare implică ascultarea de porunca lui Dumnezeu de a-L iubi pe El și pe semenii noștri (vezi Matei 22:37-39). Va avea parte de beneficiile acestei relații cu Dumnezeu doar omul care decide de bunăvoie să-I accepte iubirea.

4 Studiază Osea 9:15; Ieremia 16:5; Romani 11:22 și Iuda 21 și meditează la posibilitatea ca privilegiile iubirii lui Dumnezeu să fie respinse și chiar pierdute.

În aceste texte și în altele, bucuria de a avea parte de privilegiile unei relații de iubire cu Dumnezeu este condiționată de răspunsul omului la iubirea Lui. Cu toate acestea, nu ar trebui să facem greșeala de a crede că Dumnezeu Se oprește vreodată din a iubi pe cineva. După cum am văzut, dragostea lui Dumnezeu este veșnică și, deși în Osea 9:15 Dumnezeu spune despre cei din poporul Său: „Nu-i mai pot iubi”, este important să nu uităm că ulterior în aceeași carte Dumnezeu declară: „Îi voi iubi cu adevărat” (Osea 14:4). Osea 9:15 nu poate însemna că Dumnezeu nu Își mai iubește deloc poporul, ci cel mai probabil se referă la caracterul condiționat al unui aspect sau privilegiu din cadrul relației cu Dumnezeu. Iar modul în care răspundem la iubirea Lui este esențial pentru continuarea acestei relații. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21). „Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu” (16:27).

Aceste texte și altele ne învață că păstrarea privilegiilor unei relații mântuitoare cu Dumnezeu depinde de acceptarea de către noi a iubirii lui Dumnezeu (care implică dispoziția de a fi canale ale acelei iubiri). Din nou, lucrul acesta nu înseamnă că iubirea lui Dumnezeu dispare vreodată. Așa cum nu putem opri soarele să lumineze, dar ne putem feri de razele lui, nu putem opri iubirea eternă a lui Dumnezeu, dar putem respinge definitiv o relație cu El, renunțând astfel la ceea ce oferă ea, în mod special la perspectiva vieții veșnice.

Cum pot oamenii vedea și simți realitatea iubirii lui Dumnezeu, fie că răspund sau nu la ea? De exemplu, cum transmite natura, chiar și după păcat, dragostea Lui?

Iubirea lui Dumnezeu este veșnică și întotdeauna nemeritată, dar avem posibilitatea de a o accepta sau a o respinge, însă doar pentru că Dumnezeu manifestă abundant și de bunăvoie iubirea Sa perfectă și eternă, *care precedă orice faptă a noastră* (Ieremia 31:3). Iubirea noastră pentru Dumnezeu este un răspuns la ceea ce ni s-a dat deja încă dinainte ca noi să fi cerut.

5 Ce se spune în 1 Ioan 4:7-20, mai ales în versetele 7 și 19, despre caracterul anterior al iubirii lui Dumnezeu?

Dragostea lui Dumnezeu este întotdeauna prima. Dacă Dumnezeu nu ne-ar iubi primul, nu L-am putea iubi la rândul nostru. Deși Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a iubi și a fi iubiți, El Însuși este fundamentul și sursa întregii iubiri. Putem alege însă să acceptăm sau nu această iubire și apoi să o reflectăm în viața noastră. Acest adevăr este ilustrat în parabola lui Hristos despre robul nemilostiv (vezi Matei 18:23-36). Acesta nu ar fi putut niciodată să-i achite stăpânului ce îi datora, cei 10.000 de talanți. Un talant însemna aproximativ 6.000 de dinari, 1 dinar fiind plata pe o zi a unui muncitor de rând (compară cu Matei 20:2). Prin urmare, i-ar fi luat unui muncitor de rând 6.000 de zile să câștige 1 talant. Pornind de la premisa că un lucrător obișnuit ar lucra efectiv 300 de zile pe an, câștigând 300 de dinari într-un an, înseamnă că ar fi nevoie de aproximativ 20 de ani să plătească 1 talant, care însuma 6.000 de dinari. Pentru 10.000 de talanți ar fi necesitat muncă timp de 200.000 de ani. Pe scurt, robul nu ar fi putut *niciodată* să plătească această datorie. Dar stăpânului i s-a făcut milă de slujitorul lui și l-a iertat de bunăvoie de această datorie imensă.

Însă, atunci când acest slujitor iertat a refuzat să ierte datoria mult, mult mai mică, de 100 de dinari, unuia dintre tovarășii lui slujitori și l-a aruncat în închisoare din cauza datoriei, stăpânul s-a înfuriat și și-a retras iertarea îndurătoare. Slujitorul a pierdut iubirea și iertarea stăpânului său. Deși mila lui Dumnezeu nu se termină niciodată, omul poate respinge sau chiar renunța la beneficiile îndurării, milei lui Dumnezeu.

Gândește-te la lucruri pentru care ai fost iertat și care a fost costul iertării tale de către Isus. Ce ar trebui să îți spună lucrul acesta despre iertarea acordată de tine altora?

La fel cum slujitorul nu ar fi putut niciodată să îi returneze stăpânului ce îi datora, nici noi nu Îl putem răsplăti vreodată pe Dumnezeu. Nu am putea niciodată să câștigăm sau să merităm incredibila iubire divină. Citește **Romani 5:8** și **1 Ioan 3:1**. Ceea ce putem și ce ar trebui să facem este să reflectăm dragostea lui Dumnezeu față de alți oameni cât mai mult posibil. Dacă am primit atât de multă îndurare și iertare, cu cât mai mult ar trebui să manifestăm milă și iertare față de alții? Să ne amintim că slujitorul a pierdut mila și iertarea stăpânului pentru că nu le-a manifestat față de tovarășul lui de slujbă. Dacă Îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu, nu vom înceta să reflectăm iubirea Lui față de alții.

6 Studiază Ioan 15:12; 1 Ioan 3:16 și 4:17-12. Ce te învață aceste pasaje despre relația de iubire dintre om, semenii și Dumnezeu?

Isus le-a spus ucenicilor: „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:14). Și ce le-a poruncit Dumnezeu? Printre altele, le-a poruncit (și ne-a poruncit și nouă) să îi iubească pe alții la fel cum El îi iubea pe ei. Pe scurt, ar trebui să recunoaștem că ni s-a iertat o datorie infinită, de neachitat de către noi, dar care a fost achitată numai la cruce în numele nostru. Prin urmare, ar trebui să Îl iubim și să Îl lăudăm pe Dumnezeu și să trăim cu iubire și har față de alții. După cum ne învață Luca 7:47, cui i se iartă mult iubește mult, dar „cui i se iartă puțin iubește puțin”. Și care este acela dintre noi care nu realizează cât de mult i s-a iertat?

Dacă a-L iubi pe Dumnezeu presupune să-i iubim pe alții, ar trebui să împărtășim urgent mesajul dragostei lui Dumnezeu, atât prin cuvinte, cât și prin fapte. Ar trebui să-i ajutăm pe oameni în viața lor zilnică și să căutăm să fim un mijloc de transmitere a iubirii lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să-i îndreptăm spre Cel care le oferă perspectiva vieții veșnice într-un cer nou și pe un pământ nou – o creație complet nouă față de această lume, atât de stricată și de distrusă de păcat și de moarte, regretabilele roade ale respingerii iubirii lui Dumnezeu.

Ce pași preciși poți face pentru a-L iubi pe Dumnezeu prin iubirea pentru alții? Ce faci astăzi și în zilele următoare pentru a le arăta oamenilor dragostea lui Dumnezeu?

Suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, cap. 11

„Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale! N-o să poți să-L faci să Se simtă împovărat, nici obosit. Dacă El ține socoteală până și de perii capului tău, atunci nu va rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. «Domnul este plin de milă și îndurare» (Iacov 5:11). Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și ne ascultă când Îi vorbim despre ele. Adu la El orice dificultate cu care te confrunți! Nimic nu este prea mare ca să poată fi îndurat de El, deoarece El ține lumile și guvernează toate lucrările universului. Nimic din ceea ce are o legătură de vreun fel cu pacea noastră nu este prea neînsemnat ca să fie luat în considerare de El. În experiența noastră nu există niciun capitol prea întunecat ca să-l poată citi și nici încurcături prea mari ca să le poată rezolva. Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi, nicio îngrijorare nu-i poate chinui sufletul, nicio bucurie nu-l poate încânta și nicio rugăciune sinceră nu-i poate ieși de pe buze fără ca Tatăl ceresc să nu le observe, fără ca El să nu manifeste un viu interes pentru toate acestea. [...] Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sunt atât de strânse și de profunde, ca și când n-ar mai fi un alt om pe pământ de care El să Se îngrijească și pentru care să-L fi dat pe Fiul Său mult iubit” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 100).

Zilnic: 2 Corinteni 3 – 9; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 2

1. Cine este Duhul și ce este unde este Duhul Domnului?

2. De ce noi „nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire”?

3. Îi părea rău apostolului că i-a întristat pe corinteni prin epistola dintâi?

4. Cum trebuiau pregătite darurile ca „să fie gata”?

5. Prin ce se deosebeau bărbații care aveau să fie învățătorii lumii?

Adoptă un deținut minor!

Împreună cu grupa ta, alegeți un deținut minor custodiat într-un penitenciar de minori și tineri și sluiți nevoilor lui timp de 6-12 luni! Corespondați frecvent cu el, trimiteți-i pachet, ajutați-l să finalizeze un curs de calificare profesională! Îl puteți vizita la unitate și, dacă e cazul, îi puteți contacta familia (dacă are). Urmăriți evoluția lui socială și mijlociți în rugăciune pentru rezolvarea problemelor lui! Puteți spera că într-o zi va vizita grupa voastră la Școala de Sabat.

**Detalii pe
asup.ro/adopta sau
la responsabilii regionali
cu lucrarea misionară
în penitenciare.**

Privire generală

Iubirea lui Dumnezeu este profund relațională. O legătură cu Dumnezeu care să fie strânsă și plină de iubire nu poate exista fără ca oamenii să răspundă în același mod la bunăvoința Lui iubitoare.

Teme

- 1 Iubirea lui Dumnezeu este necondiționată** – Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii și dorește să stabilească o relație de angajament reciproc. Manifestarea iubirii Sale nu depinde de acțiunile oamenilor și nici nu se restrânge la un anumit gen de oameni. El vede valoare în fiecare persoană și o consideră beneficiara binecuvântărilor Sale încărcate de bunătate.
- 2 Iubirea lui Dumnezeu urmărește crearea unei relații condiționate** – Bunăvoința iubitoare a lui Dumnezeu este universală și necondiționată, dar El dorește să aibă o relație clară și profundă cu ființele umane, fapt care implică existența unor condiții. Adică El așteaptă un răspuns la iubirea pe care o manifestă față de oameni, așteaptă o iubire spontană echivalentă, sub formă de ascultare și loialitate.
- 3 Iubirea lui Dumnezeu a fost menită să se reflecte în relațiile interumane** – Dumnezeu caută la nivel universal o relație de iubire reciprocă; continuarea unei relații strânse implică un răspuns corespunzător din partea oamenilor. Partea umană a iubirii ce menține legământul implică păzirea poruncilor lui Dumnezeu și iubirea reciprocă – adică acțiuni ale oamenilor, stimulate de dragostea lui Dumnezeu.

Aplicație: Dumnezeu dorește să aibă o relație de iubire cu ființele umane, dar această relație necesită din partea noastră un răspuns sincer și ascultare. Cere-le membrilor grupei tale să mediteze la ce anume le pune în pericol relația de iubire din cadrul legământului cu Dumnezeu (și cu alții).

Comentariu

Iubirea lui Dumnezeu este necondiționată

Psalmii 145:8,9 evidențiază realitatea remarcabilă și atotcuprinzătoare a iubirii lui Dumnezeu: „Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de

toți și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui.” Ideea de iubire din acest pasaj este redată în termeni care au legătură cu bunăvoința, îndurarea, răbdarea, mila și bunătatea. Lista evocă manifestarea gloriei și caracterului lui Dumnezeu în fața lui Moise, în Exodul 34:6. În Psalmii 145:8, termenul ebraic *khesed*, care apare și în Exodul 34:6, este tradus cu „bunătate” (VDC, BVA), cu „îndurare” (NTR, VBRC) sau cu „milă” (BTF). Termenul *khesed* transmite noțiunea de loialitate, devotament, bunătate și har (Ludwig Koehler et al., *The Hebrew and Aramaic Lexicon*, 1994-2000, p. 336, 337) și aparține câmpului semantic al substantivului „iubire” (loială/devotată) (James Swanson, *Dictionary of Biblical Languages with Semantic Domains*, 1997).

Realitatea atotcuprinzătoare a iubirii lui Dumnezeu este mai precis accentuată în Psalmii 145:9, care evidențiază faptul că „Domnul este bun față de toți”. Anvergura universală a bunătății divine afirmată în acest verset indică implicit că iubirea lui Dumnezeu este necondiționată, adică nu depinde de acțiunile sau de reacțiile oamenilor. În Psalmul 145, termenii care sugerează planul universal sunt folosiți în versetul 12 cu referire la „fiii oamenilor”, care trebuie să audă despre faptele minunate ale lui Dumnezeu. Mai mult, versetul 15 menționează „ochii tuturor”, care privesc spre Domnul cu speranță și primesc de la El „hrana la vreme”. Apoi versetul 16 adaugă: „Îți deschizi mâna și saturi după dorință tot ce are viață.” În cele din urmă, psalmul se încheie cu o invitație generală ca „orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt în veci de veci!” (Psalmii 145:21). Acești termeni care sugerează amploarea cosmică evidențiază realitatea atotcuprinzătoare a iubirii lui Dumnezeu și natura ei necondiționată, toate ființele constituind obiectul binecuvântărilor Sale pline de milă.

Această imagine a iubirii necondiționate a lui Dumnezeu este în concordanță cu ideea că Domnul „nu dore[ște] moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33:11). Aceeași idee este afirmată în 2 Petru 3:9, care scoate în evidență faptul că Dumnezeu „dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. După cum indică 1 Timotei 2:4, Domnul „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți”.

Iubirea lui Dumnezeu urmărește crearea unei relații condiționate

În timp ce pune accentul pe realitatea atotcuprinzătoare și necondiționată a iubirii lui Dumnezeu, Psalmul 145 face deosebire între oa-

menii credincioși (145:10,11) și oamenii răi (145:20). Mai mult, capitolul evidențiază o relație mai bună și condiționată între Dumnezeu și cei care Îl caută și Îi slujesc. „Domnul este lângă *toți cei ce-L cheamă*, lângă *cei ce-L cheamă* cu toată inima. El împlinește dorințele *celor ce se tem* de El, le aude *strigătul* și-i scapă” (Psalmii 145:18,19, subl. ad.).

Este interesant că, potrivit versetului 20, deosebirea-cheie între cei credincioși și cei răi este că primii Îl iubesc pe Domnul: „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc și nimicește pe toți cei răi.” Această deosebire sugerează că, deși bunăvoința iubitoare a lui Dumnezeu este universală și necondiționată, El dorește să aibă o relație de iubire cu fiecare om în parte, iar această relație implică niște condiții. Cu alte cuvinte, nu se poate realiza fără un răspuns iubitor din partea omului la dragostea lui Dumnezeu. Cu siguranță, iubirea binefăcătoare a lui Dumnezeu este necondiționată și atotcuprinzătoare. Dar o relație de iubire cu El este condiționată, întrucât o relație de iubire nu poate exista dacă ființele umane nu răspund cu dragoste la dragostea pe care au primit-o din partea lui Dumnezeu. Altfel spus, o relație adevărată de iubire implică un anumit nivel de reciprocitate.

Ideea unei doze de reciprocitate într-o relație de iubire este esențială ca să înțelegem relația de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său. În primul rând, acest legământ se bazează pe iubirea necondiționată a lui Dumnezeu. După cum evidențiază Deuteronomul 7:6-8 cu privire la poporul Israel, „Domnul Dumnezeuul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu pentru că întreceti la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci pentru că Domnul vă iubește.”

Deci, deși dragostea lui Dumnezeu nu se bazează pe cine este sau pe ce face poporul Israel, relația de legământ dintre Dumnezeu și Israel necesită un oarecare nivel de reacție iubitoare la iubirea lui Dumnezeu. Dumnezeu cu siguranță Își respectă legământul cu devotament și milă. Răspunsul adecvat din partea poporului este să Îl iubească pe Dumnezeu și să Îi păzească poruncile. După cum accentuează Deuteronomul 7:9, Dumnezeu este „credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui”.

Iubirea lui Dumnezeu a fost menită să se reflecte în relațiile interumane

Întrucât este condiționată, relația cu Dumnezeu nostru iubitor (nu în sine iubirea lui Dumnezeu, care este veșnică [Ieremia 31:3], ci relația cu El) poate fi pierdută, dată fiind partea umană a relației. De exemplu, din cauza răutății și a nelegiuirii celor din poporul Israel, Osea 9:15 subliniază că relația lor de iubire cu Dumnezeu nu mai există. O idee asemănătoare apare în Ieremia 16:5. Romani 11:22 evidențiază faptul că menținerea relației de iubire cu Dumnezeu depinde de ființele umane, care trebuie să „rămâ[nă] în bunătatea aceasta [a lui Dumnezeu]”. Din această perspectivă generală, Iuda 21 face apel la credincioși: „Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu.” O relație de iubire cu Dumnezeu implică din partea oamenilor să păzească poruncile Lui (Ioan 14:21) și să se iubească unii pe alții (1 Ioan 4:7). Aceste lucruri nu sunt doar acțiuni omenesti, ci sunt acțiuni ale oamenilor împuternicite de iubirea lui Dumnezeu, care ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4:19; compară cu 1 Ioan 4:7).

Parabola robului nemilostiv, din Matei 18:23-35, indică faptul că relația de iubire dintre Dumnezeu și noi poate fi pierdută dacă iubirea Sa, care ne-a fost oferită mai întâi, nu se reflectă în relația noastră cu alții. Parabola compară actul de iertare al stăpânului, care s-a dovedit milos și l-a iertat pe slujitor, cu șocanta lipsă de milă și iertare, la o scară mult mai mică, a aceluiași slujitor față de un coleg slujitor. În lumina discrepanței din această comparație, Isus ne învață că iertarea iubitoare dovedită de Dumnezeu, care vine prima, depinde de atitudinea noastră iertătoare față de ceilalți. Cu alte cuvinte, relația de iubire cu Dumnezeu este menită să se reflecte, în mod condiționat, în relațiile dintre oameni (vezi Ioan 15:12; 1 Ioan 3:16; Ioan 4:7-12). Dacă nu, ne vom pierde relația de iubire cu Dumnezeu. Această nefericită posibilitate nu ar trebui interpretată ca o condiționalitate rece din partea lui Dumnezeu, ci ca o gravă lipsă de înțelegere din partea oamenilor, care nu reușesc să înțeleagă profunzimea milei iubitoare a lui Dumnezeu. După cum evidențiază Luca 7:47, conștientizarea măsurii în care am fost iertați de Dumnezeu se observă în modul în care ne exprimăm iubirea. Prin urmare, dacă nu ne exprimăm iubirea față de alții înseamnă că nu am înțeles cu adevărat și nici nu am apreciat suficient profunzimea iubirii lui Dumnezeu față de noi.

Aplicație

Dumnezeu iubește pe toată lumea. Necondiționat. Când acceptăm iubirea Lui și Îi răspundem la fel – în sensul că permitem o relație de iubire cu El – simțim la rândul nostru, ca efect practic al relației noastre de iubire cu Dumnezeu, dorința de a avea relații de iubire cu alții. Deci, Dumnezeu nu doar Își revarsă iubirea asupra făpturilor Sale, ci le și permite să reacționeze la iubirea Lui așa cum doresc (pozitiv sau negativ) și este dispus să ajute fiecare persoană să își exprime iubirea față de El și față de alții. Pe baza acestei idei, discutați următoarele întrebări:

- 1 Cum ne putem manifesta necondiționat iubirea și respectul față de fiecare ființă umană, indiferent de poziția socială, de caracteristicile individuale sau de realizările personale?
- 2 Gândește-te la o istorisire care ilustrează diferența dintre iubirea necondiționată și o relație de iubire în care există condiții. Cum ilustrează acest exemplu noțiunile de necondiționalitate și de condiționalitate când explicăm iubirea lui Dumnezeu și relația Sa de iubire cu noi?
- 3 Relația noastră de iubire cu Dumnezeu ne face să dorim să le facem bine altora și să găsim plăcere în lucrul acesta, fapt care contrastează cu indiferența la nevoile oamenilor. Cum schimbă relația noastră cu Dumnezeu modul în care ne comportăm cu oamenii din familia noastră, din mediul nostru profesional sau din vecinătate?
- 4 Cum poți să manifesti în continuare iubire necondiționată față de cineva care nu dorește să aibă o relație de respect și de iubire cu tine? Crezi că o neîntreruptă atitudine de iubire necondiționată are potențialul de a influența respectiva persoană să-și schimbe atitudinea? Explică.
- 5 Ce am putea face pentru a crea o legătură și a manifesta dragoste necondiționată, respect și sprijin față de adolescenții din biserica noastră? Cum am putea construi legături pozitive între generații, în vederea unei relații mai iubitoare cu cei mai tineri?

11 – 17 ianuarie

Să-L încântăm pe Dumnezeu!

Sabat după-amiază

De memorat: „Domnul Dumnezeul tău este în _____ tău, ca un viteaz care poate _____; Se va _____ de tine cu mare bucurie, va _____ în dragostea Lui și nu va mai putea de _____ pentru tine” (Țefania 3:17).

Imaginează-ți următorul scenariu: Un copil de cinci ani vine la tatăl lui cu un cadou urât împachetat și i-l oferă plin de entuziasm. Tatăl îi spune copilului: „Băiete, nu-mi pasă de cadoul tău. La urma urmei, nu îmi poți oferi nimic care să mă mulțumească. Orice mi-ai putea oferi, pot să îmi iau și eu și orice îmi dai a fost fie cumpărat cu banii mei, fie făcut din materiale pentru care am plătit eu. Așa că păstrează-ți cadoul! Nu am nevoie de el și nici nu îl vreau. Dar te iubesc, să știi.”

Aoleo! Ce crezi despre reacția acestui tată? Îți vin în minte cuvinte precum „nemilos”, „rece” și „lipsit de sentimente”. Să fie oare acesta modul în care ne răspunde nouă Dumnezeu? Putem noi oare să-L încântăm pe Dumnezeu? Oricât de greu ar fi să ne imaginăm așa ceva, noi, niște ființe căzute, corupte de păcat și înclinate spre rău – da, da, chiar noi – putem să-I producem încântare lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu privește la noi sau la darurile pe care I le aducem, având și El atitudinea aceluia tată. Dimpotrivă, noi chiar putem fi pe placul lui Dumnezeu. Dar numai prin Hristos.

**18 ianuarie: Sabat de consacrare pentru misiune
(colectă misiune globală)**

După cum am văzut deja, nimeni – nici măcar cel mai rău păcătos sau cel mai mare făcător de rele – nu poate să nu fie iubit de Dumnezeu. Și, pentru că Dumnezeu prețuiește oamenii mai mult decât ne-am putea închipui, este deranjat de păcat pentru că ne iubește și știe cum ne afectează păcatul.

1 Ce transmite pilda fiului risipitor, din Luca 15:11-32, despre compasiunea și iubirea lui Dumnezeu? Ce avertizare are pentru cei care, asemenea celuiilalt fiu, au rămas acasă?

În această relatare spusă de Isus, fiul unui om și-a cerut moștenirea mai devreme, respingându-și efectiv tatăl și casa. Fiul risipitor își irosește apoi moștenirea și ajunge sărac și flămând, fiind invidios inclusiv pe porcii care mănâncă din troacă. Realizând că slujitorii din casa tatălui său au mâncare mai mult decât suficientă, decide să se întoarcă acasă, în speranța de a deveni o slugă.

Ceea ce urmează este impresionant. Unii tați ar respinge un astfel de fiu la întoarcerea sa. „Ți-ai luat moștenirea și te-ai dus de la casa mea. Asta nu mai e casa ta.” Ar fi o atitudine logică, ba chiar rezonabilă, nu-i așa? În ochii unor părinți omenеști, fiul se îndepărtase prea tare pentru a mai fi acceptat înapoi acasă, mai ales în calitate de fiu.

Dar tatăl din parabolă (care Îl reprezintă pe Dumnezeu) nu răspunde așa, ci, „când [fiul risipitor] era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:20). Deși în acele vremuri era considerat ceva sub demnitatea lui ca stăpânul casei să alerge în întâmpinarea cuiva, tatăl, în marea lui compasiune, a alergat să își întâmpine fiul și, mai uimitor, l-a primit iarăși în casa lui, ba chiar a organizat o masă în cinstea lui – simbolizând marea compasiune a lui Dumnezeu pentru fiecare persoană rătăcită și bucuria pe care o are atunci când și o singură persoană se întoarce acasă. Ce imagine a lui Dumnezeu!

Interesantă este reacția celuiilalt fiu, atât de umană, ușor de înțeles, corectă doar parțial. Ce învățăm despre modul în care conceptul uman de corectitudine nu surprinde profunzimea Evangheliei sau a iubirii lui Dumnezeu pentru noi?

Oricât de greu ar fi să ne imaginăm lucrul acesta, Dumnezeu consideră că fiecare persoană are o valoare incomensurabilă, de aceea Se bucură pentru salvarea chiar și a unui singur suflet.

2 Cum se vede parabola fiului risipitor în lumina cuvintelor din Țefania 3:17?

Țefania 3:17 pune accentul pe bucuria pe care I-o produce lui Dumnezeu poporul Său răscumpărat. Aproape toate cuvintele din limba ebraică referitoare la bucurie și încântare sunt adunate în acest verset, care descrie plăcerea pe care I-o dă lui Dumnezeu poporul Său răscumpărat. Este ca și cum niciunul dintre termeni luat separat nu este suficient pentru a descrie anvergura încântării divine din ziua aceea. De observat și unde Se află Dumnezeu, potrivit acestui verset – în „mijlocul” poporului Său. Împăcarea rezultată din relația de iubire vine cu prezența imediată a lui Dumnezeu. La fel ca tatăl din parabolă – care, când își vede fiul în depărtare, vine alergând în întâmpinarea lui – Dumnezeu Se află în mijlocul poporului Său.

În Isaia 62:4 este prezentată o imagine asemănătoare prin intermediul analogiei cu căsătoria. Conform cu Isaia 62:4, poporul lui Dumnezeu va fi numit „Heftiba” (BTF), care înseamnă „plăcerea Mea este în ea”, iar țara se va numi „Beula”, care înseamnă „măritată”. De ce? Pentru că, spune textul, „Domnul Își pune plăcerea în tine și țara ta se va mărita iarăși”. Apogeul bucuriei lui Dumnezeu este rezervat zilei restaurării, când El Își va primi poporul și Se va bucura de noi așa cum s-a bucurat tatăl de fiul său risipitor.

3 Ce spune Efeseni 5:25-28 despre genul de iubire pe care și noi suntem chemați să o manifestăm?

Acest pasaj îi îndeamnă pe soți să își iubească soțiile „cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” și ca pe „trupurile lor” (Efeseni 5:25,28). Aceste texte nu doar evidențiază tipul de iubire neegoistă și jertfitoare pe care un soț trebuie să o aibă pentru soția lui, ci și arată că Hristos Însuși Își iubește poporul (biserica) *ca pe o parte din Sine*.

Cum este posibil ca Dumnezeu universului să fie încântat de niște bieți oameni, niște picături efemere de protoplasmă de pe o planetuță din ceea ce este probabil un univers infinit? Cum să fie posibil ca oamenii să conteze atât de mult pentru Ființa Supremă, care este atotputernică și care nu are nevoie de nimic? Aceste întrebări pot fi analizate din două perspective: (1) Cum ar putea Dumnezeu Însuși să fie încântat? (2) Cum ar putea oamenii să Îl încante, mai ales ținând cont de păcătoșenia noastră? Vom trata prima întrebare în studiul de azi, iar pe a doua, în cel de mâine.

4 Studiază Isaia 43:4; Psalmii 149:4 și Proverbele 15:8,9. Ce ne spun aceste texte despre faptul că Dumnezeu este încântat de poporul Său?

După cum am văzut parțial ieri, Dumnezeu Își poate găsi plăcerea în oameni pentru că iubește oamenii într-un mod care are în vedere interesele lor, așa cum ar face-o oricine care iubește și are grijă de alții. Pe de altă parte, Dumnezeu este nemulțumit de cei din poporul Său atunci când aceștia fac răul. Într-adevăr, Proverbele 15:8,9 ne învață că, în timp ce „jertfa” și „calea” celor răi sunt „o scârbă înaintea Domnului”, „rugăciunea celor fără prihană Îi este plăcută” și „El iubește pe cel ce umblă după neprihănire”. Acest pasaj nu arată doar că Dumnezeu este dezgustat de rău, ci și că Se delectează cu binele. De asemenea, creează o paralelă între plăcerea divină și iubirea divină, arătând legătura profundă dintre iubirea lui Dumnezeu și plăcerea Lui, care apare în întreaga Scriptură.

În Psalmii 146:8 se spune că „Domnul iubește pe cei neprihăniți”, iar 2 Corinteni 9:7 adaugă: „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.” Să observăm mai întâi ce ne spun aceste texte! Nu spun că Dumnezeu iubește *numai* neprihăniții sau *numai* pe cine dă cu bucurie. Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii. Dar, ca să transmită un mesaj coerent, aceste texte cel mai probabil spun că Dumnezeu îi iubește într-un sens special pe „cei neprihăniți” și „pe cine dă cu bucurie”. Ceea ce am văzut în Proverbele 15:8,9 constituie cheia: Dumnezeu îi iubește pe aceștia și pe alții în sensul că Își găsește plăcerea în ei, este încântat de ei.

Gândește-te cât de strânsă trebuie să fie legătura dintre cer și pământ pentru ca Dumnezeu, Creatorul universului, să fie atât de implicat, inclusiv emoțional, în relația cu noi! Ce speranță ar trebui să îți ofere această incredibilă idee, mai ales dacă treci printr-o perioadă dificilă?

Cum se face că noi, niște ființe căzute și păcătoase, Îi putem aduce plăcere, încântare, unui Dumnezeu sfânt?

5 Ce ne învață Romani 8:1 și 5:8 despre situația noastră înaintea lui Dumnezeu?

Dumnezeu Își revarsă harul asupra oamenilor înainte de orice răspuns din partea acestora. Înainte să spunem sau să facem ceva, Dumnezeu Se apropie de noi și ne oferă oportunitatea de a-I accepta sau respinge iubirea. După cum spune Romani 5:8, „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (compară cu Ieremia 31:3). Și putem fi împăcați cu Dumnezeu și chiar plăcuți în ochii Lui, prin credința în lucrarea Răscumpărătorului nostru.

6 Citește 1 Petru 2:4-6 și compară cu Evrei 11:6. Ce aflăm despre cum putem fi pe placul lui Dumnezeu?

Fără intervenția lui Dumnezeu, oamenii căzuți sunt incapabili să Îi ofere lui Dumnezeu ceva de valoare. Cu toate acestea, Dumnezeu, în harul și mila Lui, a găsit posibilă o cale, prin lucrarea Domnului Hristos. Mai precis, „prin Isus Hristos” putem să aducem „jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu” (1 Petru 2:5). Deși „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6), prin mijlocirea Domnului Hristos Dumnezeu îi va face pe credincioși „desăvârșiți în orice lucru bun, ca să fac[ă] voia Lui și să lucreze în [ei] ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin” (Evrei 13:21). Cei care Îi răspund lui Dumnezeu prin credință sunt considerați neprihăniți în ochii Lui prin medierea lui Hristos, a cărui neprihănire este singura acceptabilă. Așadar cei care răspund avansurilor de iubire ale lui Dumnezeu sunt considerați demni prin mijlocirea lui Hristos (Luca 20:35), iar El îi transformă după chipul Său (1 Corinteni 15:51-57; 1 Ioan 3:2). Lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare are loc nu numai *pentru* noi, ci și *în* noi.

De ce este atât de încurajatoare ideea că Hristos mijlocește pentru tine în cer?

În virtutea milei și mijlocirii Lui, Dumnezeu este încântat chiar și de cel mai mic răspuns pozitiv la dragostea Sa. Prin Acela care este Singurul demn de iubire și care este El Însuși întru totul neprihănit, fiecare dintre noi poate fi considerat neprihănit și socotit între cei iubiți de Dumnezeu care vor trăi cu El în iubire desăvârșită pentru totdeauna. Aceasta este marea speranță a răscumpărării, care implică lucrarea lui Hristos pentru noi în ceruri.

7 Cum îi răspunde Domnul Isus bărbatului din Marcu 9:17-29? Cât de multă credință este suficientă?

Ucenicii nu au putut să scoată demonul; orice speranță părea pierdută. Dar Isus a venit și i-a spus tatălui: „Dacă poți crede, toate lucrurile sunt posibile celui ce crede” (Marcu 9:23, BTF). Iar tatăl a răspuns cu lacrimi în ochi: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24). De observat că Isus nu i-a spus bărbatului: „Întoarce-te la Mine când vei avea mai multă credință.” În schimb, strigătul bărbatului: „Ajută necredinței mele!” a fost suficient.

Fără credință nu putem să-I fim plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11:6), totuși Isus acceptă chiar și cea mai mică credință și, prin credință (prin mijlocirea lui Hristos), putem să fim pe placul Lui. Prin credință și datorită lucrării lui Hristos pentru noi, putem răspunde în moduri care Îl încântă pe Dumnezeu, la fel cum un tată este mulțumit când un copil îi aduce un dar lipsit de valoare.

Prin urmare, ar trebui să urmărim sfatul lui Pavel de a avea ca obiectiv „să-I fim plăcuți” lui Dumnezeu (2 Corinteni 5:9,10; compară cu Coloseni 1:10; 1 Tesaloniceni 4:1; Evrei 11:5). Și ar trebui să Îi cerem lui Dumnezeu să ne transforme preocupările atât pentru a cuprinde cele mai mari interese ale celor pe care îi iubim, cât și pentru a ajunge să-i iubim pe toți ceilalți. „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiiți în rugăciune. Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți” (Romani 12:10-13).

Dacă Dumnezeu ne acceptă prin intermediul lui Hristos, cu cât mai mult ar trebui ca și noi să îi acceptăm pe alții, urmând regula de aur și porunca iubirii celui de lângă noi ca pe noi înșine. (Leviticul 19:18; Matei 22:39)!

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 73

„Domnul este decepționat când poporul Său se subapreciază. El dorește ca aceia care sunt moștenirea Sa aleasă să-și vadă valoarea în funcție de prețul pus de El asupra lor. Dumnezeu i-a dorit, altfel nu L-ar fi trimis pe Fiul Său într-o misiune scump plătită pentru a-i răscumpăra. El are o lucrare pentru ei și este foarte mulțumit când ei Îi adresează cele mai mari cereri, cu scopul de a preamări numele Său. Ei se pot aștepta la lucruri mari, dacă au credință în făgăduințele Sale. Dar rugăciunea în numele lui Hristos înseamnă mai mult. Înseamnă a primi caracterul Său, a manifesta atitudinea Lui și a face lucrările Sale. Făgăduința Mântuitorului este condiționată. «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.» El îi salvează pe oameni nu în păcat, ci din păcat; iar aceia care Îl iubesc își vor dovedi iubirea prin ascultare. Orice ascultare adevărată vine din inimă. [...] Voința, înnobilită și sfințită, va găsi cea mai mare plăcere în a-L sluji. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos și comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 668).

Zilnic: 2 Corinteni 10 – Galateni 3; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 3

1. Ce a primit Pavel de la alte biserici ca să le poată sluji corintenilor?

2. Pentru ce i-a dat Domnul putere lui Pavel?

3. De cine trebuia Pavel să își aducă aminte când propovăduia?

4. În ce situație neprihănirea ar veni din Lege?

5. Care era parola și cuvântul de ordine al ucenicilor?

Școala instructorilor

Departamentul Școala de Sabat organizează cursuri pentru instructori, în format hibrid, inițial online, apoi fizic. Pentru a obține diploma de absolvire este nevoie să participi la cursuri teoretice și practice timp de trei luni, cel mai probabil o dată sau de două ori pe săptămână. Instruirea și temele practice te vor ajuta să predai Biblia în fața grupei. Se poate înscrie orice membru adventist sau voluntar.

**Contactează pastorul,
directorul Departamentului
Școala de Sabat de la Conferință
sau scrie la adresa
danielbrinzan@adventist.ro**

Privire generală

Dumnezeul nostru iubitor este încântat să aibă o relație de iubire cu făpturile Sale.

Teme

- 1 Încântarea pe care ființele Sale i-o produc lui Dumnezeu arată cât de valoroși suntem în ochii Lui** – Fiecare persoană este prețioasă în ochii lui Dumnezeu și are o importanță și o valoare incalculabilă. De aceea El este încântat, Își găsește plăcerea în fiii și fiicele Sale atunci când se pocăiesc și Îl caută. Parabolele din Luca 15 evidențiază că Dumnezeu Se bucură și sărbătorește salvarea unei persoane pierdute. Plăcerea pe care I-o aduce salvarea noastră arată cât de prețioși suntem în ochii lui Dumnezeu.
- 2 Plăcerea lui Dumnezeu este un motiv de bucurie și de laudă pentru oameni** – Dumnezeu vrea să ne umple inima cu nespusă bucurie și Îl încântă bucuria și lauda oamenilor. El îi invită să își găsească și ei plăcerea în El când Îl laudă cu bucurie, prin rugăciuni și cântece. De asemenea, laudele la adresa lui Dumnezeu ne ajută să ne imaginăm și abia să așteptăm plăcerea și bucuria Lui viitoare alături de poporul Său.
- 3 Din cauza nelegiuirii noastre, avem nevoie de Domnul Hristos pentru a fi pe placul lui Dumnezeu** – Suntem invitați să Îl bucurăm pe Dumnezeu prin aducerea de jertfe de laudă, sub forma recunoștinței de pe buzele noastre, a faptelor bune și a dăruirii. Dar nu putem face toate lucrurile acestea decât prin mijlocirea lui Hristos. Credința noastră este plăcută lui Dumnezeu numai prin intermediul lucrării Domnului Hristos în favoarea noastră.

Aplicație: Încântarea pe care I-o produc lui Dumnezeu făpturile Sale arată cât de valoroși suntem în ochii Lui și cât de mult Își prețuiește creația. Noi ce preț punem pe alții?

Comentariu

Încântarea pe care ființele Sale I-o produc lui Dumnezeu arată cât de valoroși suntem în ochii Lui

Parabola fiului risipitor ilustrează în mod remarcabil cât de valoroși suntem în ochii lui Dumnezeu. De fapt, toate cele trei parabole din

Luca 15, care le sunt spuse cărturarilor și fariseilor care cărtesc (Luca 15:2), subliniază valoarea incredibilă în ochii lui Dumnezeu a ființelor umane (pierdute). Este demn de observat că fariseii și cărturarii nu vedeau nicio valoare în oamenii („păcătoși”) care erau primiți cu căldură de Isus. Ellen G. White subliniază că „fariseii aveau la adresa acestora doar batjocuri și condamnări, dar Domnul Hristos îi întâmpina ca pe niște copii ai lui Dumnezeu, într-adevăr înstrăinați de casa părintească, dar nu uitați de inima Tatălui” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 186).

Prin cele trei pilde Isus condamnă atitudinea de respingere din partea fariseilor, punând accentul pe încântarea divină de a-l recupera și a-l primi pe cel pierdut. Cu alte cuvinte, exprimarea în fiecare parabolă a bucuriei și a plăcerii arată cât de prețios este cel pierdut. În pilda oii pierdute, păstorul pleacă nerăbdător în căutarea ei „până când o găsește” (Luca 15:4). Se întoarce cu ea „cu bucurie pe umeri” (Luca 15:5). Cu cât conștientizăm mai mult cât de bucuros este păstorul, cu atât percepem mai mult cât de valoroasă este în ochii lui oaia care fusese pierdută. Fără îndoială, bucuria și plăcerea păstorului sunt peste măsură de mari și își invită vecinii și prietenii să se bucure împreună cu el (Luca 15:6).

Același tipar apare în celelalte două parabole. În cea a monedei pierdute, femeia caută moneda cu atenție „până când [o] găsește” (Luca 15:8). Apoi, cu o veselie peste măsură, își cheamă prietenele și vecinele să se bucure împreună cu ea (Luca 15:9). În pilda fiului risipitor, care este punctul culminant al celor trei pilde, fiul risipitor nu este doar pierdut, ci ni se spune și că a făcut cu încăpățănare pași progresivi spre acea situație, nedându-și seama inițial de adevăratele implicații ale deciziilor lui pripite și nesăbuite. În cele din urmă, când își vine în fire, fiul risipitor consideră că și-a pierdut demnitatea și valoarea în ochii tatălui din cauza propriului păcat: „Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău” (Luca 15:19).

Cu toate acestea, acțiunile tatălui sunt diferite de așteptările rezonabile ale fiului. Tatăl „a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:20). Este șocant că acestea nu sunt singurele expresii de bunăvoință și bucurie din partea tatălui. Fără a acorda atenție cererii fiului de a fi acceptat ca slujitor, tatăl pune accentul pe demnitatea fiului său, cerându-le slujitorilor să aducă „haina cea mai bună”, „un inel” și „încălțăminte” pentru el (Luca 15:22). Dar nu se oprește aici. Afirmarea valorii fiului prin intermediul hainelor speciale este intensificată de săr-

bătoarea remarcabilă pe care o inițiază tatăl: „Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim” (Luca 15:23). Pe scurt, tatăl nu doar îl primește pe fiu, ci este și încântat de întoarcerea lui.

Până acum, descoperim în parabola fiului risipitor același tipar identificat în parabola oii pierdute și a monedei pierdute; anume, ce s-a pierdut este găsit și se sărbătorește această veste. Dar parabola fiului risipitor trece dincolo de toate acestea, întrucât sărbătoarea este puternic contestată de fiul mai mare (Luca 15:28-30). Această idee este relevantă pentru că ilustrează atitudinea fariseilor, de la începutul capitolului (vezi Luca 15:2). Atât fiul mai mare din parabolă, cât și fariseii critică ferm acceptarea păcătoșilor și părtășia/sărbătorirea la aceeași masă cu ei. Această nemulțumire a lor transmite modul în care ei subestimează valoarea primirii cu căldură a oamenilor. În schimb, parabola ne învață cum Dumnezeu își prețuiește fii și fiicele și sărbătorește atunci când unii se pocăiesc și Îl caută. De aceea parabola se încheie cu tatăl care răspunde criticii fiului mai mare prin următoarea declarație: „Trebuia să ne veselim și să ne bucurăm” (Luca 15:32).

Cuvântul grecesc tradus cu „trebuia”/„se cuvenea” este verbul *dei*, care înseamnă literal „este necesar, este obligatoriu, trebuie” sau transmite ideea că ceva „ar trebui să se întâmple pentru că așa se cuvine” (Frederick W. Danker et al., *A Greek-English Lexicon of the New Testament* 2000, p. 214). Unele versiuni, inclusiv în limba română, îl traduc prin „se cuvenea” (BTF) sau „se cădea” (BINT). Substratul acestui limbaj al necesității este valoarea semnificativă conferită celui care a fost pierdut, dar acum este găsit. Din această perspectivă tatăl subliniază că „trebuie” să sărbătorească. Nu există nimic altceva de făcut în lumina valorii celui care este găsit. Ca și în cazul celorlalte două pilde, tatăl nu dorește să sărbătorească singur. Par să fie implicați slujitorii (Luca 15:22-17), iar tatăl face un apel insistent la fiul cel mare să participe și el. Fiul risipitor nu este doar „acest *fiu* al tău”, ca să folosim limbajul fratelui mai mare (Luca 15:30), ci și, potrivit apelului tatălui, „acest *frate* al tău” (Luca 15:32, subl. ad.).

Prin urmare, parabolele din Luca 15 rostite de Isus ne învață că încântarea lui Dumnezeu la salvarea fiilor și fiicelor Sale arată cât de valoroși suntem în ochii Lui. El vrea nu numai ca noi să ne simțim prețuiți datorită bucuriei Lui iubitoare, ci și să sărbătorim cu El (și prin urmare să prețuim cu toată inima) salvarea fraților și surorilor noastre.

Plăcerea lui Dumnezeu este un motiv de bucurie și de laudă pentru oameni

Țefania 3:17 și Psalmii 149:4 se aseamănă oarecum prin accentul pus pe plăcerea lui Dumnezeu. Psalmul 149 este o invitație la a-L lăuda pe Dumnezeu cu bucurie: „Să se bucure Israel de Cel ce l-a făcut, să se înveselească fiii Sionului de Împăratul lor!” (Psalmii 149:2). Motivul acestei invitații este prezentat în versetul 4: „Căci Domnul are plăcere de poporul Său și slăvește pe cei nenorociți mântuindu-i.” Prin urmare, psalmul afirmă că plăcerea implică o relație. Dumnezeu este încântat de poporul Său și, pe baza aceasta, poporul este invitat să fie și el încântat de Domnul în timp ce Îl laudă cu bucurie.

Tot la fel, Țefania 3:14 îi îndeamnă pe cei din poporul lui Dumnezeu să Îl laude cu bucurie pe Domnul. „Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta.” Acest îndemn este urmat de sublinierea, în Țefania 3:17, că Dumnezeul cel puternic și mântuitor este în mijlocul poporului Său și că „Se va bucura de [popor] cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru [popor]”. În timp ce în Psalmul 149 plăcerea lui Dumnezeu este motivul pentru lauda și bucuria oamenilor, în Țefania 3, laudele la adresa Lui sunt menite să prefigureze plăcerea și bucuria viitoare ale lui Dumnezeu în legătură cu poporul Său.

Avem nevoie de Domnul Hristos pentru a fi pe placul lui Dumnezeu

Printre modurile în care suntem invitați în Scriptură să Îi fim plăcuți lui Dumnezeu (vezi, de exemplu, Evrei 11:5,6; 2 Corinteni 5:9; Coloseni 1:10; 1 Tesaloniceni 4:1), Evrei 13:15 ne îndeamnă să aducem continuu jertfe de laudă lui Dumnezeu, care includ recunoștința buzelor noastre, binefacerea și dăruirea. Versetul următor conchide: „Căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac” (Evrei 13:16). Este demn de remarcat că primele cuvinte din Evrei 13:15 indică faptul că nu trebuie să aducem aceste jertfe de unii singuri, ci să aducem jertfe de laudă „prin El [Isus]”. Cu alte cuvinte, nu putem să fim pe placul lui Dumnezeu cu laudele și faptele noastre bune. Numai prin Hristos, laudele și faptele noastre pot fi aduse ca jertfe spirituale care Îi sunt cu adevărat plăcute lui Dumnezeu.

Aplicație

Ființele umane sunt înzestrate cu o valoare extraordinară. Ești valoros pentru că ești creat după chipul lui Dumnezeu. Este extraordinar gândul că Dumnezeu prețuiește oamenii mai mult decât ne-am putea imagina. Având în minte această perspectivă, discutați întrebările de mai jos:

- 1 Cum ar putea respectul și dragostea noastră pentru oamenii pe care îi întâlnim în viața de zi cu zi să le arate cât de prețioși sunt în ochii lui Dumnezeu?
- 2 În ce moduri este posibil ca oamenii care se declară religioși să disprețuiască, din păcate, demnitatea și valoarea celorlalți?
- 3 Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor dori să știe cum să-I fie pe plac. Dar cum putem, de fapt, să-I aducem încântare lui Dumnezeu? În ce măsură se leagă modul în care îi prețuim pe ceilalți oameni de plăcerea pe care Dumnezeu o găsește în salvarea poporului Său?
- 4 Ce poți face pentru a prețui fiecare persoană până într-acolo încât să te bucuri de salvarea ei și să proclami bunătatea și dragostea neclintită a lui Dumnezeu?
- 5 Oferă un exemplu practic al modului în care mijlocirea lui Hristos ne permite să fim plăcuți lui Dumnezeu prin faptele noastre.

Dumnezeu este inimos și milos

Sabat după-amiază

De memorat: „Poate o _____ să uite copilul pe care-l _____
și să n-aibă _____ de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă
l-ar _____, totuși Eu nu te voi uita _____”
(Isaia 49:15).

Emoțiile și sentimentele sunt adesea văzute ca ceva de nedorit și de evitat. Pentru unii, ele sunt automat iraționale, deci, după gândirea lor, un bărbat bun și o femeie bună n-ar trebui să fie „emoționali”. În unele filozofii antice grecești, era considerat ideal omul „rațional”, care fie era (în cea mai mare parte) imun la sentimente și pasiuni, fie își stăpânea emoțiile prin intermediul rațiunii lipsite de sentiment.

Într-adevăr, emoțiile nestăpânite pot fi problematice, dar Dumnezeu i-a creat pe oameni cu capacitatea de a avea emoții și Dumnezeu Însuși apare în Scriptură manifestând emoții profunde. Dacă Dumnezeu poate avea emoții și sentimente profunde, atunci ele nu pot fi în mod intrinsec rele sau iraționale – pentru că Dumnezeul Bibliei este desăvârșit în bunătate și înțelepciune.

În realitate, există adevăruri frumoase care reies din conștientizarea faptului că iubirea lui Dumnezeu pentru noi este o iubire profund emoțională, dar întotdeauna cu avertismentul că, deși dragostea lui Dumnezeu (emoțională sau altfel) este desăvârșită, nu ar trebui percepută drept identică cu emoțiile și sentimentele pe care noi ca oameni le trăim.

Poate cea mai puternică formă de iubire din experiența umană este iubirea unui părinte pentru copilul lui. Biblia folosește deseori relația părinte-copil pentru a descrie îndurarea uimitoare a lui Dumnezeu pentru oameni, accentuând faptul că îndurarea divină este exponențial mai mare decât cea mai profundă și mai frumoasă expresie umană a aceluiași sentiment.

1 Analizează Psalmii 103:13; Isaia 49:15 și Ieremia 31:20. Cum descriu aceste pasaje natura și profunzimea îndurării lui Dumnezeu?

Potrivit acestor texte, Dumnezeu Se raportează la noi ca la copiii Săi dragi, iubindu-ne așa cum un tată și o mamă bună își iubesc copiii. Totuși, așa cum explică Isaia 49:16, dacă o mamă ar putea „să uite copilul pe care-l alăptează” sau „să n-aibă milă de rodul pântecei ei”, Dumnezeu nu Își uită niciodată copiii și îndurarea Sa nu se termină niciodată (Plângerile lui Ieremia 3:22). Termenul ebraic *raḥam*, folosit aici pentru „îndurare/milă” și în multe alte texte care descriu iubirea plină de milă a lui Dumnezeu, este derivat din termenul ebraic pentru „pântece” (*reḥem*). Prin urmare, notează cercetătorii, îndurarea/mila lui Dumnezeu este „ca dragostea maternă pentru copilul din pântece”. Într-adevăr este o compasiune cu mult mai mare decât oricare altă formă de compasiune umană, chiar și cea a unei mame pentru nou-născutul ei.

Potrivit textului din Ieremia 31:20, Dumnezeu Își vede poporul legământului ca pe un „fiu scump” și „un copil iubit”, în ciuda faptului că adeseori s-a răzvrătit împotriva Lui și L-a întristat. Chiar și așa, Dumnezeu declară: „Îmi arde inima în Mine pentru el” și „voi avea milă negreșit de el”. Termenul tradus aici cu „milă” este termenul folosit mai sus pentru „îndurare” (*raḥam*). Mai mult, expresia „Îmi arde inima” poate fi tradusă literal cu „Îmi răcnesc măruntaiele”. Se creează o imagine profund viscerală a trăirii divine, semnificând profunzimea iubirii pline de îndurare a lui Dumnezeu pentru cei din poporul Său. În ciuda infidelității lor, Dumnezeu continuă să Își reverse îndurarea/mila din belșug asupra lor și face lucrul acesta depășind orice așteptări rezonabile.

Pentru unii este încurajatoare ideea că mila lui Dumnezeu este asemănătoare cu cea a unui părinte iubitor. Dar unora le este greu să înțeleagă acest lucru, deoarece au avut un părinte neiubitor. În ce alte moduri le-ar putea fi transmisă îndurarea lui Dumnezeu?

Profunzimile nemărginite ale iubirii îndurătoare a lui Dumnezeu sunt ilustrate în cartea Osea. După ce îl trimite pe profetul Său să se căsătorească cu o femeie desfrânată, Dumnezeu Își descrie relația cu poporul printr-o altă metaforă, cea a unui tată care își iubește copilul.

2 Cum ilustrează Osea 11:1-9 iubirea și grija lui Dumnezeu pentru poporul Său?

Dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său este asemănată cu afecțiunea duioasă a unui părinte pentru copilul lui. Scriptura se folosește de diverse imagini: învățarea unui copil mic să meargă în picioare, luarea în brațe a unui copil preaiubit, vindecarea și asigurarea celor necesare existenței și grija iubitoare. Scriptura declară de asemenea că Dumnezeu Și-a „purat” poporul așa „cum poartă un om pe fiul său” (Deuteronomul 1:31). „El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui” și „i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:9). În contrast cu credincioșia divină neclintită, poporul lui Dumnezeu a fost în mod repetat necredincios, în cele din urmă îndepărtându-L pe Dumnezeu, atrăgând judecata asupra lui și întristându-L profund pe Dumnezeu. El este îndurător, dar niciodată în detrimentul dreptății. (După cum vom vedea într-un studiu ulterior, iubirea și dreptatea merg mână în mână.)

Știi ce înseamnă să ai o supărare atât de mare încât să o simți în stomac? Așa este descrisă profunzimea trăirilor lui Dumnezeu față de poporul Său. Inima frântă și trăirile arzătoare sunt imagini folosite pentru a descrie emoțiile și sentimentele profunde atât ale lui Dumnezeu, cât și ale oamenilor. Ideea că inima cuiva se rupe sau se frânge (*kamar*) apare și în cazul celor două femei care au venit înaintea lui Solomon cu pretenția că același copil este al fiecăreia dintre ele. Când Solomon a poruncit ca bebelușul să fie tăiat în două (neavând nicio intenție să îi facă rău copilului), este folosită această expresie pentru a descrie reacția emoțională a adevăratei mame (1 Împărați 3:26; compară cu Geneza 43:30).

Dacă iubirea părintească nu are termen de comparație, cum înțelegem dimensiunea iubirii lui Dumnezeu față de noi și ce alinare găsim astfel?

În Noul Testament se folosesc aceleași imagini ca în Vechiul Testament pentru a descrie îndurarea lui Dumnezeu. Pavel face referire la Tatăl ca la „Părintele îndurărilor și Dumnezeuul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3). Mai mult, Pavel explică în Efeseni 2:4 că Dumnezeu este „bogat în îndurare” și îi răscumpără pe oameni „pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit”.

În mai multe parabole Hristos Însuși folosește termeni care exprimă o emoție viscerală, sfâșietoare pentru a descrie compasiunea Tatălui (Matei 18:27; Luca 10:33; 15:20). Și același limbaj este folosit pentru a descrie reacțiile compătimitoare ale lui Isus față de cei aflați în suferință.

3 Citește Matei 9:36; 14:14; Marcu 1:41; 6:34 și Luca 7:13. Vezi și Matei 23:27. Cum lămuresc aceste versete modul în care Hristos a fost impresionat de situația jalnică a oamenilor?

În mod repetat în evanghelii se spune că Isus a fost cuprins de milă la vederea oamenilor aflați în suferință sau în nevoie. El nu doar că a simțit milă, dar a și venit în întâmpinarea nevoilor lor. Și, da, Isus a deplâns starea poporului Său. Ne putem imagina lacrimile din ochii Lui îndreptați asupra cetății: „De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut” (Matei 23:37). Aici vedem lamentația Domnului Hristos asemănându-se puternic cu cea a lui Dumnezeu din Vechiul Testament. De fapt, mulți cercetători biblici notează că imaginea unei păsări care are grijă de puii ei este o imagine folosită numai pentru divinitățile din Orientul Apropiat antic. Aici mulți văd o trimitere la ipostaza lui Dumnezeu din Deuteronomul 32:11 – o pasăre care zboară protejându-și puii și având grijă de ei.

Nu există un exemplu mai puternic de iubire plină de îndurare a lui Dumnezeu pentru noi decât persoana lui Isus – care S-a dat pe Sine pentru noi într-o demonstrație supremă de iubire. Cu toate acestea, Hristos nu este doar imaginea perfectă a lui Dumnezeu, El este și modelul perfect de om.

Cum ne putem modela viața după cea a Domnului Hristos, concentrându-ne pe nevoile altora și, astfel, nu doar predicând iubirea lui Dumnezeu, ci manifestând-o în moduri tangibile?

Dumnezeul Bibliei este un „Dumnezeu plin de îndurare”. În ebraică, Dumnezeu este numit *el raḥum* (Deuteronomul 4:31). Termenul *el* înseamnă „Dumnezeu”, iar *raḥum* este o formă a rădăcinii pentru „îndurare” (*raḥam*). Dar El este numit nu numai un „Dumnezeu plin de îndurare”/„milostiv”, ci și un „Dumnezeu gelos”, *el qana’*. După cum spune Deuteronomul 4:24, „Domnul Dumnezeu tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos [*el qana’*]” (vezi și Deuteronomul 6:15; Iosua 24:19; Naum 1:2).

4 În 1 Corinteni 13:4 Pavel spune că „dragostea nu pizmuiește/nu invidiază” (VDC/EDCR). Cum se face atunci că Dumnezeu este un „Dumnezeu gelos”/invidios? Citește 2 Corinteni 11:2 și gândește-te la modul în care poporul lui Dumnezeu I-a fost necredincios în repetate rânduri (vezi Psalmii 78:58). Ce lumină aduc aceste pasaje asupra ideii că Dumnezeu este gelos?

Gelozia lui Dumnezeu este adesea înțeleasă greșit. Cu referire la un soț sau la o soție, termenul „gelos” nu se vrea probabil a fi un compliment. Termenul „gelozie” sau „invidie/pizmă” are conotații negative în multe limbi. Dar în Biblie gelozia divină nu are conotații negative. Este ardoarea justificată a unui soț iubitor de a avea o relație exclusivă cu soția sa. Deși există un tip de gelozie/invidie/pizmă care afectează negativ iubirea (1 Corinteni 13:4), conform cu 2 Corinteni 11:2 există o gelozie bună și dreaptă. Pavel face referire la ea ca la „o gelozie după voia lui Dumnezeu” (2 Corinteni 11:2). Gelozia lui Dumnezeu este întotdeauna pozitivă și ar putea fi numită mai degrabă „iubirea arzătoare/pasională a lui Dumnezeu” pentru poporul Său.

Ardoarea/pasiunea/înflăcărarea lui Dumnezeu (*qana’*) pentru poporul Său izvorăște din iubirea Lui profundă. El dorește o relație exclusivă cu poporul Său; numai El trebuie să fie Dumnezeul oamenilor. Doar că Dumnezeu este adesea descris ca un iubit înșelat, a cărui iubire nu este împărtășită (vezi Osea 1 – 3; Ieremia 2:2; 3:1-12). Prin urmare, „gelozia” lui Dumnezeu nu este niciodată neprovocată, ci vine întotdeauna ca reacție la infidelitatea poporului. Gelozia lui Dumnezeu (sau iubirea pătimașă) nu are conotațiile negative ale geloziei omenești. Nu presupune niciodată invidie/pizmă, ci este întotdeauna pasiunea îndreptățită pentru o relație exclusivă cu poporul Său și pentru binele lui.

Cum putem învăța să reflectăm în raport cu alții același tip de „gelozie” pozitivă pe care Dumnezeu o manifestă față de noi?

Dumnezeu este compătitor (vezi Isaia 63:9; Evrei 4:15), profund afectat de suferințele poporului Său (Judecători 10:16; Luca 19:41) și dispus să asculte, să răspundă și să aline (Isaia 49:10,15; Matei 9:36; 14:14).

5 Cum ne cheamă 1 Corinteni 13:4-8 să reflectăm în relațiile noastre iubirea îndurătoare și uimitoare a lui Dumnezeu?

Tânjim să avem relații cu persoane care manifestă genul de iubire descrisă în 1 Corinteni 13:4-8. Dar cât de des încercăm să devenim noi pentru alții acest gen de persoană? Nu ne putem face singuri îndelung răbdători și buni, nu putem ajunge singuri lipsiți de invidie, lăudăroșenie, mândrie, impolitețe și egoism. Nu putem nutri în noi o dragoste care „acoperă totul, crede totul, nădăduiește totul, suferă totul” și care „nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:7,8). O astfel de iubire se poate manifesta în viața noastră numai ca rod al Duhului Sfânt. Și, lăudat fie Dumnezeu, Duhul Sfânt revarsă acea dragoste în inima celor care, prin credință, sunt în Hristos Isus (Romani 5:5)!

Prin harul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt, în ce moduri practice putem răspunde la dragostea lui Dumnezeu – care este profund emoțională, dar întotdeauna total neprihănită și rațională – și cum o putem reflecta? (1) Prin închinare la Dumnezeu care este dragoste. (2) Printr-un răspuns adecvat la iubirea lui Dumnezeu, manifestând activ compasiune și iubire altruistă față de alții. Nu ar trebui să găsim pur și simplu alinare în credința noastră creștină, ci să fim motivați să îi alinăm pe alții. (3). Prin conștientizarea faptului că nu ne putem schimba inima, ci numai Dumnezeu poate face lucrul acesta.

Așadar, să îi cerem lui Dumnezeu să ne dea o inimă nouă pentru El și pentru alții – o iubire pură și purificatoare care hrănește ce este bun și îndepărtează pleava dinăuntrul nostru. Rugăciunea noastră să fie: „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții [...] ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi” (1 Tesaloniceni 3:12,13)!

De ce este moartea față de sine, față de egoism și față de stricăciunea inimii noastre firești singura modalitate de a descoperi acest tip de iubire? Care sunt alegerile pe care le putem face pentru a fi în stare să murim față de eu?

Suplimentar: Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericiților*, cap. 2

„Cei care au un simțământ profund al sărăciei sufletului lor, cei care simt că nu au nimic bun în ei înșiși pot găsi neprihănire și putere privind la Domnul Hristos. El spune: «Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați» (Matei 11:28). El te îndeamnă să schimbi sărăcia ta cu bogățiile harului Său. Noi nu suntem vrednici de iubirea lui Dumnezeu, dar Domnul Hristos, Garantul nostru, este vrednic și întru totul capabil să-i mântuiască pe toți cei care vin la El. Oricare ar fi experiența ta din trecut, oricât de descurajatoare ar fi situația ta actuală, dacă vei veni la Isus așa cum ești, slab, neajutorat și cuprins de disperare, Mântuitorul nostru milos îți va ieși în întâmpinare pe cale, te va cuprinde în brațele Lui iubitoare și te va îmbrăca în mantia neprihănirii Sale. El ne prezintă înaintea Tatălui înveșmântați în haina albă a caracterului Său. El mijlocește în favoarea noastră înaintea lui Dumnezeu, spunând: «Eu am luat locul celui păcătos. Nu privi la alunecările și căderile acestui copil, ci privește la Mine!» Satana vorbește cu glas tare împotriva noastră, acuzându-ne de păcat și pretinzând că suntem ai lui, dar sângele lui Hristos mărturisește pentru noi cu o putere mai mare» (Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericiților*, p. 8,9).

Zilnic: Galateni 4 – Efeseni 4; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 4

1. Ce anume au răstignit „cei ce sunt ai lui Hristos Isus”?

2. Cum putem împlini legea lui Hristos?

3. Pe care temelie sunt zidiți oamenii din casa lui Dumnezeu?

4. Care șase lucruri ar trebui „să piară din mijlocul vostru”?

5. Ce se rugau ucenicii cu privire la conversațiile lor zilnice?

„A fost extraordinar la biserică!”

Ne-am dori ca în fiecare săptămână să putem spune aceste cuvinte. Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România a pregătit un document cu recomandări pentru serviciile de închinare din bisericile noastre. Materialul cuprinde informații din Biblie, din Spiritul Profetic și din Manualul Bisericii, modele liturgice și sugestii pentru serviciile divine din Sabat și din mediul online.

**Cere materialul
de la pastorul tău,
citește-l în întregime
și fii parte din schimbarea
pe care o dorești
în jurul tău!**

Privire generală

Dumnezeu este mișcat fizic și emoțional de profunda îndurare pe care o are față de poporul Său.

Teme

- 1 Dumnezeu nostru inimos și milos este descris viu în Scriptură prin imagini parentale** – Iubirea lui Dumnezeu are puternice aspecte emoționale și afective, ca și în cazul părinților. Metafora iubirii divine ca dragoste maternă transmite ideea că Dumnezeu Își amintește de poporul Său și Se îndură de el. Asocierea cu o mamă este, într-o anumită măsură, cea mai bună ilustrație a compasiunii lui Dumnezeu, a grijii Lui iubitoare și a atenției la nevoile poporului Său. Scriptura ilustrează mila lui Dumnezeu folosind și imaginea unui tată iubitor și îndurător.
- 2 Dumnezeu nostru inimos și milos este descris șocant în Scriptură prin imagini viscerele** – În multe pasaje biblice, pentru a exprima afecțiunea lui Dumnezeu se utilizează o terminologie cu trimiteri la interiorul ființei, întrucât El resimte la nivel fizic și emoțional o compasiune profundă pentru oameni. Cuvântul ebraic tradus cu „îndurare”/„milă” descrie o dragoste asemănătoare cu cea a unei mame pentru copilul din pânțele ei, punând accentul pe îndurarea acesteia față de copilul ei. În mod asemănător, Dumnezeu manifestă o afecțiune și o milă blândă față de poporul Său.
- 3 Dumnezeu nostru inimos și milos este gelos într-un mod bun și drept** – Dumnezeu caută o relație strânsă și exclusivă de legământ cu noi și cere fidelitate din partea poporului Său. În acest sens, Dumnezeu este descris în Scriptură ca înflăcărat și gelos. În locul conotației negative că este capricios, această terminologie transmite ideea că Dumnezeu acționează în interesul nostru suprem pentru a ne feri de autovătămare sau de încălcarea promisiunilor.

Aplicație: În iubirea Lui înflăcărată și plină de îndurare, Dumnezeu ne invită să fim ca El. În compasiunea manifestată față de ceilalți, trebuie să fim atenți la oamenii din jurul nostru și, ca biserică, să urmărim planificat să avem grijă de ei în mod activ.

Dumnezeul nostru inimos și milos este descris viu în Scriptură prin imagini parentale

Una dintre cele mai vii descrieri ale lui Dumnezeu în Scriptură face uz de termeni asociați domeniului parental, mamei și tatălui, care la modul ideal sunt modele deosebite de iubire și compasiune în relațiile dintre oameni.

În dialogul dintre Dumnezeu și Sion din Isaia 49:14-23, care face parte din mesajul mai larg de consolare a poporului Israel, din Isaia 49:14-26, Sion se plânge inițial: „M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul” (Isaia 49:14). În răspunsul Lui, Domnul subliniază faptul că Își aduce întotdeauna aminte de poporul Său; această afirmație este formulată în mod poetic cu ajutorul imaginii mamei. „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip” (Isaia 49:15). Imaginea mamei este legată aici de ideea aducerii aminte și de cea a milei. În contrast, ideea de uitare descrie, în acest context, o lipsă de compasiune.

Presupunerea generală este că mama nu uită niciodată copilul pe care îl alăptează. Cel puțin acesta este nivelul de devotament pe care toată lumea îl așteaptă de la ea. Prin urmare, imaginea unei mame este probabil cel mai bun mod de ilustrare a milei lui Dumnezeu și a preocupării de nevoile poporului Său. Dar nu toate mamele se ridică la nivelul înalt al acestei așteptări. Deși mulți își descriu mamele ca cele mai iubitoare și pline de compasiune ființe umane din lume, alții, din nefericire, s-ar putea să nu aibă amintiri plăcute cu mamele lor. Deși pare să facă din imaginea mamei apogeul conștiinței și compasiunii umane, Isaia 49:15 poate explica și experiențele negative provocate de o mamă uitucă și nemiloasă.

Prin urmare, deși astfel de experiențe sunt considerate atipice, comparația din acest pasaj transmite în același timp că unele mame se pot abate de la acea normă și tot pot uita. Din nefericire, această experiență este realitatea tristă din viața anumitor oameni. Cu toate acestea, Dumnezeu nu Își va uita niciodată poporul și va avea întotdeauna milă față de el. Pe scurt, comparația dintre Dumnezeu și o mamă creează o imagine frumoasă a unui Dumnezeu inimos și milos, atât cu cei care au o mamă iubitoare (Dumnezeu Se aseamănă oarecum cu aceste mame), cât și cu cei care au sau au avut o experiență negativă cu o mamă neiubitoare (Dumnezeu este cu siguranță diferit de acestea).

În același timp Biblia Îl compară pe Dumnezeu și cu un tată în ce privește compasiunea Lui. Psalmul 103 Îl laudă pe Domnul pentru îndurările Sale. „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu Se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărâdelegile noastre” (Psalmii 103:8-10). După această descriere, psalmul Îl compară pe Dumnezeu cu un tată: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Psalmii 103:13).

Dumnezeul nostru inimos și milos este descris șocant în Scriptură prin imagini viscerele

Îndurarea în Biblie este redată prin termeni legați de organe interne. Acest limbaj face ca descrierile milei din Scriptură, în special mila divină, să fie expresii emoționale și fizice. De exemplu, „cuvântul ebraic pentru «îndurare/milă»”, care este *raḥamim*, „este etimologic înrudit cu *reḥem* (pântece/uter)” (Shmuel Himelstein, „Compassion”, *The Oxford Dictionary of the Jewish Religion*, 2011). Această idee întărește comparația dintre îndurarea lui Dumnezeu și îndurarea unei mame față de copilul care a ieșit din pântecele ei. Cu siguranță, acest limbaj atât de fizic nu ar trebui interpretat literal în cazul lui Dumnezeu. Dar o astfel de descriere pregnantă este probabil imaginea supremă pentru a exprima cu adevărat, în limitele conceptelor și limbajului omenesc, profunzimea milei iubitoare a lui Dumnezeu.

În Osea 11, Domnul Își exprimă iubirea profundă față de Israel. El declară: „Când era tânăr Israel, îl iubeam” (Osea 11:1), „Eu l-am învățat pe Efraim să meargă și l-am ridicat în brațe” (Osea 11:3). Dar Domnul subliniază: „Poporul Meu este pornit să se depărteze de la Mine” (Osea 11:7). În ciuda tuturor acestor lucruri, El Își declară dragostea, spunând: „Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele?” (Osea 11:8). Folosind imagini viscerele pentru a-Și descrie îndurarea, mai precis faptul că S-a răzgândit, Domnul îi spune poporului Său: „Mi se zbate [verbul *hpk*] inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă” (Osea 11:8).

Verbul ebraic *hpk* apare și în Plângerile lui Ieremia, pentru a descrie suferința unui om: „Doamne, uită-Te la necazul meu. Lăuntru meu fierbe, mi s-a întors [verbul *hpk*] inima în mine” (Plângerile lui Ieremia 1:20). Așadar, limbajul care face referire la inima omului (în Plângerile lui Ieremia) și la inima divină (în Osea) descrie emoționant profunzimile ardorii și îndurării lui Dumnezeu față de poporul Său.

În mod asemănător este folosit în Noul Testament verbul grecesc *splanchnizomai*, în mod special în evangheliile sinoptice, pentru a exprima faptul că Isus manifestă milă față de oameni (vezi Matei 9:36; 14:14; 15:32; 20:34; Marcu 1:41; 6:34; 8:2; Luca 7:13; vezi, de asemenea, acest limbaj în Matei 18:27; Marcu 9:22; Luca 10:33; 15:20). Este demn de remarcat că substantivul înrudit, *splanchnon*, care exprimă ideea de afecțiune sau de milă în multe pasaje din Noul Testament (vezi Luca 1:78; Filipeni 1:8; 2:1; Coloseni 3:12), face referire literal la „părțile interne ale unui trup”, în mod special la „viscere [...], măruntaie” (Frederick W. Danker, et al., *A Greek-English Lexicon of the New Testament...*, 2000, p. 938). După cum accentuează Craig Bloomberg în comentariile sale cu privire la Matei 9:36, „emoțiile [lui Isus] reflectă o «milă» profundă, resimțită visceral/în măruntaie [gr. *spanchonos*] [...], care ar putea face referire la intestine și rinichi)” (*Matthew: The New American Commentary*, 1992, vol. 22, p. 166). Prin urmare, Noul Testament descrie mila lui Domnului Isus folosind termeni legați de organe interne ale corpului uman. Mai precis, El este afectat fizic și emoțional de o milă profundă și iubitoare față de popor. Lucrul acesta corespunde descrierii din Vechiul Testament a îndurării profunde a lui Dumnezeu față de poporul Său.

Dumnezeul nostru inimos și milos este gelos într-un mod bun și drept

Ca parte a imaginii veterotestamentare a Dumnezeului nostru înfocat și îndurător apare și descrierea Sa ca gelos/plin de râvnă (vezi Exodul 20:5; 34:14; Deuteronomul 4:24; 5:9; 6:15; 32:16,21; Iosua 24:19; 1 Împărați 14:22; Psalmii 78:58; Ezechiel 39:25; Naum 1:2; Ioel 2:18; Zaharia 1:14; 8:2). Această descriere apare în porunca a doua, bazată pe prima („Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”, Exodul 20:3) și interzice facerea oricărui „chip cioplit” (Exodul 20:4). Porunca adaugă: „Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul Dumnezeu tău, sunt un Dumnezeu gelos” (Exodul 20:5). La fel ca într-o relație de căsătorie, Dumnezeu cere exclusivitate și fidelitate din partea poporului Său. Ținând cont de această relație de legământ, când poporul lui Dumnezeu Îi încalcă poruncile, făcând idoli și închinându-se lor/slujindu-le, poporul Îl instigă pe Dumnezeu, Îl provoacă la gelozie și mânie, potrivit limbajului biblic (Deuteronomul 32:16,21; Iosua 24:19; 1 Împărați 14:22,23; Psalmii 78:58; Naum 1:2,14). Ca Dumnezeu sfânt (Iosua 24:19; Ezechiel

39:15), care este înflăcărat în relația cu poporul Său (Ioel 2:18; Zaharia 1:14; 8:2), reacția Lui de gelozie este de fapt un răspuns sfânt la lipsa de credincioșie și la idolatria poporului Său.

Această imagine din Vechiul Testament a geloziei lui Dumnezeu este evident altceva decât avertizarea lui Pavel cu privire la invidia/pizma din rândul membrilor bisericii din Noul Testament (vezi 1 Corinteni 13:4; 2 Corinteni 12:20; Galateni 5:20). Pavel vorbește în mod pozitiv despre o „gelozie după voia lui Dumnezeu”, accentuând în 2 Corinteni 11:2 că este gelos pentru biserică. Această distincție între o gelozie negativă, care trebuie evitată, și gelozia pozitivă, a lui Dumnezeu, poate fi sesizată în limba greacă, existând două posibile definiții ale geloziei în Noul Testament: (1) „a fi interesat într-un mod pozitiv și intens” (râvnă, zel, entuziasm) și (2) „a avea puternice sentimente negative față de realizările altcuiva” (invidie sau pizmă) (*A Greek-English Lexicon of the New Testament...*, p. 427).

Aplicație

Dumnezeu manifestă compasiune și iubire puternică pentru poporul Său și ne invită să facem același lucru. Ținând cont de această idee, discutați următoarele întrebări:

- 1 Când comparăm mila lui Dumnezeu cu cea a unei mame grijulii, ce rol joacă aducerea aminte și uitarea în manifestarea milei? Dă exemple.
- 2 În ce fel poți fi gelos într-un mod pozitiv în relațiile tale din cadrul bisericii, așa cum Dumnezeu este gelos în relațiile Sale cu poporul Său?
- 3 Cum putem planifica la nivel de biserică să ne îngrijim de alții și să încorporăm cauza altora în propriile noastre obiective spirituale?

25 – 31 ianuarie

Mânia iubirii divine

Sabat după-amiază

De memorat: „Totuși, în _____ Lui, El _____ nelegiuirea și _____ nimicește; Își oprește de multe ori _____ și nu dă drumul întregii Lui _____” (Psalmii 78:38).

În timp ce îndurarea lui Dumnezeu este apreciată, mulți sunt tulburați la ideea de mânie divină. Ei cred că, dacă Dumnezeu este dragoste, nu ar trebui să manifeste mânie. Această idee este însă falsă. Mânia Lui izvorăște direct din iubirea Lui. Unii pretind că Dumnezeul Vechiului Testament este un Dumnezeu al mâniei și că Dumnezeul Noului Testament este un Dumnezeu al iubirii. Dar nu există decât un singur Dumnezeu și Acesta Se prezintă la fel în ambele Testamente. Dumnezeul care este iubire Se mânie din cauza răului – tocmai *fiindcă* este iubire. Isus Însuși a exprimat o mânie profundă împotriva răului, iar Noul Testament ne învață în repetate rânduri despre mânia neprihănită și adecvată a lui Dumnezeu.

Furia lui Dumnezeu este întotdeauna reacția Sa justificată și iubitoare la rău și la nedreptate. Mânia divină este o indignare îndreptățită, motivată de o bunătate și o dragoste desăvârșită, care caută prosperarea întregii lumi create. Mânia lui Dumnezeu este pur și simplu răspunsul adecvat, izvorât din iubire, la rău și la nedreptate. În consecință, răul îl provoacă pe Dumnezeu să Se aprindă în favoarea victimelor răului și împotriva celor care îl comit. Mânia divină, așadar, este o altă expresie a iubirii divine.

Dumnezeul Bibliei iubește dreptatea și urăște răul. Păcatul și răul, prin urmare, Îi stârnesc înflăcărare, o înflăcărare exprimată în favoarea celor oprimați și abuzați, chiar și în favoarea celor care fac rău și tot ei suferă din cauza lui. Dumnezeu urăște răul pentru că răul rănește întotdeauna ființele create de El, chiar dacă ele și-l provoacă singure. În diversele episoade biblice, Dumnezeu este în mod repetat provocat la mânie de ceea ce cercetătorii Bibliei numesc *ciclul de răzvrătire*, care funcționează așa: (1) Poporul se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și face ceva rău, uneori chiar atrocități, precum jertfirea copiilor și alte fapte detestabile în ochii Lui. (2) Dumnezeu Se retrage, respectând deciziile poporului. (3) Poporul este asuprit de națiuni străine. (4) Oamenii strigă la Dumnezeu după eliberare. (5) Dumnezeu eliberează poporul prin harul Său. (1) Poporul se răzvrătește din nou împotriva lui Dumnezeu, adesea mai rău decât înainte.

În fața acestui ciclu de rău și infidelitate flagrantă, Dumnezeu răspunde în mod repetat infidelității umane cu o fidelitate nesfârșită, cu îndelungă răbdare, cu un har uimitor și o îndurare profundă.

1 Ce spune Psalmul 78 despre răspunsul lui Dumnezeu la răzvrătirile repetate ale poporului Său?

Potrivit Bibliei, iubirea și dreptatea se întrepătrund. Mânia divină este reacția adecvată a iubirii față de rău, pentru că răul îi rănește întotdeauna pe cei pe care Dumnezeu îi iubește. Nu există nicio situație în Scriptură în care Dumnezeu să fie mânios sau supărat în mod arbitrar ori pe nedrept.

Și, deși poporul lui Dumnezeu L-a părăsit și L-a trădat în mod repetat, Dumnezeu a continuat de-a lungul secolelor să Își reverse cu răbdare compasiunea, depășind orice așteptări rezonabile (Neemia 9:7-33), demonstrând astfel profunzimea nemărginită a compasiunii Sale îndelung răbdătoare și a iubirii Sale pline de milă. Fără îndoială, potrivit versetului 39 din Psalmul 78, Dumnezeu, „în îndurarea Lui, [...] iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii”.

Cu siguranță și tu te-ai înfuriat când ai văzut un lucru rău făcut altora. Cum te ajută această emoție să înțelegi mânia lui Dumnezeu față de rău?

Dumnezeu Se mânie din cauza răului pentru că Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este atât de îndurător, de milostiv încât un profet biblic chiar L-a mustrat pe Dumnezeu pentru că este prea bun.

2 Gândește-te la experiența lui Iona și la reacția lui când Dumnezeu, îndurător, i-a iertat pe niniveni (Iona 4:1-4). Ce ne spune lucrul acesta despre Iona și despre Dumnezeu? Vezi și Matei 10:8.

Reacția lui Iona la mila lui Dumnezeu este grăitoare din două perspective majore: (1) Arată împietrirea inimii lui Iona. El îi ura pe asirieni atât de mult pentru ceea ce făcuseră Israelului, încât nu voia ca Dumnezeu să le arate vreun pic de milă. Ce lecție pentru noi! Trebuie să fim atenți să ne ferim de aceeași atitudine, oricât ar fi de ușor de înțeles. Dintre toți oamenii, aceia care au primit harul lui Dumnezeu ar trebui să înțeleagă cât de nemeritat este acesta și să fie dispuși să îl împartă și cu alții.

(2) Reacția lui Iona întărește locul central ocupat de milă și har în caracterul lui Dumnezeu. Iona cunoștea atât de bine mila lui Dumnezeu – tocmai pentru că Dumnezeu este „milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate” (Iona 4:2) –, încât știa că Domnul avea să Se înduioșeze, să renunțe la aducerea judecății asupra cetății Ninive. Dumnezeu este drept și îndurător cu toate popoarele și națiunile.

Sintagma ebraică tradusă cu „îndelung răbdător” sau „încet la mânie” ar putea fi tradusă literal cu „a fi lung de nas”. În ebraică, mânia era metaforic asociată cu nasul, iar lungimea nasului ilustrează metaforic cât îi ia cuiva până să se înfurie. Prin urmare, prezentarea lui Dumnezeu ca „lung de nas” transmite faptul că Dumnezeu este încet la mânie și îndelung răbdător. Deși oamenilor le ia puțin până să se înfurie, Dumnezeu este deosebit de îndelung răbdător și îngăduitor și Își revarsă harul de bunăvoie și din belșug, fără a justifica însă păcatul și a ignora nedreptatea. În schimb, Dumnezeu Însuși face ispășire pentru păcat și rău prin jertfa de la cruce, pentru a putea fi atât drept, cât și aducător de dreptate pentru cei care cred în El (Romani 3:25,26).

Ai fost vreodată incapabil să manifesti afecțiune față de cineva care ți-a greșit? Cum dăm dovadă de milă și har fără să îngăduim păcatul sau să permitem abuzul ori asuprirea?

Există multe forme nepotrivite de mânie, dar Biblia ne învață că există și o „mânie/indignare sfântă”. Imaginează-ți o mamă care își supra-veghează fetița de trei ani jucându-se în parc și apoi, brusc, un bărbat îi atacă fetița. Nu ar trebui mama să se înfurie? Bineînțeles că da. Furia este reacția adecvată a iubirii într-o astfel de situație. Acest exemplu ne ajută să înțelegem „mânia sfântă” a lui Dumnezeu.

3 Citește Matei 21:12,13 și Ioan 2:14,15. În urma reacției Domnului Isus cum înțelegi ideea că Dumnezeu Se mânie la vederea răului?

În aceste cazuri, Isus manifestă „râvna duhovnicească” a indignării sfinte față de cei care tratau templul lui Dumnezeu ca pe un loc oarecare și îl transformaseră într-o „peșteră de tâlhari” pentru a profita de văduve, de orfani și de săraci (Matei 21:13; compară cu Ioan 2:16). Templul și slujbele – care trebuiau să simbolizeze iertarea plină de har și curățarea păcătoșilor de către Dumnezeu – erau folosite pentru a-i înșela și asupra pe unii dintre cei mai vulnerabili. Nu ar fi trebuit să Se înfurie Isus în fața acestei fapte detestabile?

Marcu 10:13,14 și Marcu 3:4,5 ne oferă mai multe exemple de mânie sfântă. Când oamenii au adus copilași la Isus și „ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau”, Isus „S-a mâniat” (VDC)/„S-a indignat” (NTR). El le-a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine” (Marcu 10:13,14).

În altă situație, când fariseii așteptau să Îl acuze pe Isus de călcarea Sabatului prin faptul că vindeca în acea zi, Isus i-a întrebat: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?” (Marcu 3:4), apoi Și-a rotit „privirile cu mânie peste ei și, mâhnit de împietrirea inimii lor”, l-a vindecat pe bărbat (Marcu 3:5). Mânia lui Hristos este asociată aici cu întristarea din cauza împietririi inimii lor; este mânia sfântă a iubirii, la fel cum mânia atribuită lui Dumnezeu în Vechiul Testament este mânia sfântă a iubirii. Cum ar putea iubirea să nu fie supărată de rău, mai ales când răul rănește obiectul respectivei iubiri?

Cum să facem să nu justificăm mânia egoistă drept „mânie sfântă”? De ce sunt atât de ușor de confundat și cum ne putem feri de această capcană subtilă, dar reală?

În întreaga Biblie Dumnezeu Își manifestă pasiunea în favoarea celor chinuiți și oprimați și mânia Lui sfântă față de agresori și asupritori. Dacă nu ar exista niciun rău, Dumnezeu nu S-ar înfuria. Mânia Lui este îndreptată întotdeauna și exclusiv asupra acelor care fac rău creației Sale. Conform cu Plângerile lui Ieremia 3:32,33, Dumnezeu nu necăjește cu plăcere oamenii (literal, Dumnezeu nu necăjește „din inimă”). El nu vrea să aducă judecata asupra celor care fac răul, dar iubirea cere în cele din urmă dreptate. Acest adevăr este exemplificat în cât de mult a continuat Dumnezeu să Își ierte poporul și să îi ofere în mod repetat șanse de a se pocăi și a se împăca cu El. Din nou și din nou, prin profeți, Dumnezeu a făcut apel la poporul Său, dar acesta a refuzat să asculte (vezi Ieremia 35:14-17; Psalmii 81:11-14).

4 Compară Ezra 5:12 cu Ieremia 51:24,25,44. Cum explică aceste texte judecata asupra Ierusalimului prin intermediul babilonienilor? Vezi și 2 Cronici 36:16.

Conform cu Ezra 5, după ce poporul L-a provocat constant și fără regrete pe Dumnezeu la mânie, în cele din urmă El S-a retras și „a dat” poporul „în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului” (Ezra 5:12). Dar Dumnezeu a făcut lucrul acesta numai după ce nu mai era niciun „leac” (2 Cronici 36:16) și ulterior a judecat Babilonul pentru distrugerile excesive produse în țara lui Iuda (Ieremia 51:24,25,44; Zaharia 1:15).

Multe alte judecăți despre care Scriptura spune că au fost aduse de Dumnezeu sunt explicate ca situații în care Dumnezeu „dă” poporul pe mâna dușmanilor săi (Judecători 2:13,14; Psalmii 106:41,42), în concordanță cu deciziile poporului de a-L uita pe Domnul și de a sluji „dumnezeilor” neamurilor (Judecătorii 10:6-16; Deuteronomul 29:24-26). Furia lui Dumnezeu împotriva răului, care va culmina în cele din urmă cu eradicarea oricărui rău o dată pentru totdeauna, izvorăște din iubirea Lui pentru fiecare ființă și din dorința Sa de a asigura binele final al universului, care este de fapt miza întregului parcurs al păcatului, răzvrătirii și răului.

Faptul că Dumnezeu nu vrea să aducă judecata asupra nimănui influențează înțelegerea ta privind mânia divină? Dacă Dumnezeu este încet la mânie, nu ar trebui să fim și noi la fel cu ceilalți? Cum putem face lucrul acesta și în același timp să protejăm și să ne preocupăm de victimele răului?

Deși este ceva îngrozitor, mânia divină nu este sub nicio formă imorală sau lipsită de iubire. Dimpotrivă, în Vechiul și în Noul Testament Dumnezeu își exprimă mânia împotriva răului datorită iubirii Sale. Mânia divină este cumplită din cauza caracterului viclean al răului, în contrast cu bunătatea pură și cu splendoarea lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, iubirea este o caracteristică esențială a lui Dumnezeu; mânia nu este. Unde nu există rău sau nedreptate, nu există nici mânie. La final, acțiunea divină cea mai iubitoare – eradicarea răului din univers – va elimina definitiv și furia/mânia. Iar lucrul acesta se va întâmpla pentru că nu va mai exista niciodată nicio nedreptate sau vreun rău. Pentru totdeauna va exista numai o eternitate de fericire și dreptate într-o relație perfectă de iubire. Nu va mai exista niciodată mânie divină pentru că nu va mai fi niciodată nevoie de ea. Ce gând minunat!

5 Unii se tem că mânia divină legitimează în mod neintenționat răzbunarea omenească. Citește Deuteronomul 32:35; Proverbele 20:22; 24:29; Romani 12:17-21 și Evrei 10:30. Cum ne păzesc aceste texte de gândul răzbunării omenești?

Potrivit Scripturii, Dumnezeu are dreptul de a aduce judecata, iar când o aduce, o aduce întotdeauna cu o dreptate desăvârșită. Atât Vechiul, cât și Noul Testament Îi rezervă răzbunarea explicit lui Dumnezeu. Pavel scrie în Romani 12:19 – „Nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul” (citad din Deuteronomul 32:35). Deși Dumnezeu în cele din urmă aduce judecata asupra nedreptății și răului, Hristos a creat o posibilitate pentru toți cei care cred în El. Fără îndoială „Isus [este Cel] care ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1:10; compară cu Romani 5:8,9), iar acest lucru este în concordanță cu planul lui Dumnezeu, „fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:9). Mânia divină nu este anulată, ci aceia care au credință în Isus vor fi eliberați de sub această mânie datorită lui Hristos.

În ce fel ispășirea lui Hristos a întărit dreptatea și în același timp ne-a eliberat de sub această mânie? Cu cât mai binevoitor ar trebui să fii față de alții, dat fiind că Dumnezeu ți-a oferit această șansă, în ciuda lipsurilor tale?

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 28

În contextul păcatului cu vițelul de aur, Ellen G. White a scris: „Israelii se făcuseră vinovați de trădare, trădarea unui Împărat care îi umpluse de avantaje și de a cărui autoritate promisese de bunăvoie să asculte. [...] Dar chiar și în acest caz s-a manifestat mila lui Dumnezeu. [...] Au fost nimiciți doar aceia care au persistat în răzvrătirea lor. Era necesar ca acest păcat să fie pedepsit, ca o mărturie pentru națiunile înconjurătoare despre nemulțumirea și supărarea lui Dumnezeu în ceea ce privește idolatria. [...] Deoarece israelii trebuiau mai târziu să condamne idolatria triburilor din jurul lor, acestea i-ar fi acuzat că tocmai poporul care pretinde că Iehova este Dumnezeul lui făcuse la Horeb un vițel și s-a închinat înaintea lui. În această viitoare situație, deși obligat să recunoască acest adevăr neplăcut, Israel avea să poată arăta soarta teribilă a celor ce au comis această nelegiuire, ca dovadă că păcatul lor n-a fost aprobat sau scuzat. [...] Îndurarea lui Dumnezeu a făcut să sufere mii, ca să nu mai fie nevoie de judecățile divine asupra a milioane. Pentru a-i salva pe cei mulți, El trebuie să-i pedepsească pe cei puțini” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 324, 325).

Zilnic: Efeseni 5 – Coloseni 1; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 5

1. Cu cine spune apostolul să nu ne întovărășim deloc?

2. În ce privințe se ruga Pavel să crească dragostea credincioșilor?

3. Unde este cetățenia noastră?

4. Ce fel de roade aducem Domnului când Îi suntem plăcuți?

5. **Cu ce obiectiv ar trebui să se adune grupuri de lucrători creștini?**

Vino la ora instructorilor!

Dacă ești diriginte sau instructor la Școala de Sabat, vino la ora săptămânală de instruire! Părtașia din cadrul întâlnirii te va ajuta la predarea lecției și îi va inspira pe ceilalți. Pregătește-te în rugăciune să convingi și alți instructori să participe! Din obișnuință, multe biserici țin această întrunire în Sabat dimineața, dar, dacă situația locală o cere, participanții sunt încurajați să aleagă timpul cel mai potrivit pentru ei.

**„Cine aude
să zică: «Vino!»
Și celui ce îi este sete
să vină.”
(Apocalipsa 22:17)**

Privire generală

Mânia lui Dumnezeu este o expresie a iubirii Sale, care va pedepsi răul și păcatul.

Teme

1 Mânia lui Dumnezeu este reacția Lui sfântă și răbdătoare la păcat – Mânia lui Dumnezeu nu provine dintr-o atitudine arbitrară, incontrolabilă sau răzbunătoare, ci este întotdeauna un răspuns iubitor și ferm la rău și la nedreptate. Mânia Lui este o reacție la păcatul continuu și răzvrătit care Îi afectează negativ creația. Mânia divină este un alt mod de exprimare a iubirii Sale, fie pentru a-i pedepsi pe oamenii răi pentru păcatele lor, fie pentru a-Și scoate poporul din mâinile lor. În Scriptură, mânia lui Dumnezeu este înțeleasă cel mai bine în contextul narativ în care apare, cum ar fi în Psalmul 78. În ciuda tuturor semnelor și minunilor făcute de Dumnezeu, poporul Lui L-a uitat, devenind încăpățânat și răzvrătit, având inimi nepocăite.

2 Mânia lui Dumnezeu este o indignare iubitoare și dreaptă – În Scriptură găsim o descriere vie a mâniei lui Dumnezeu ca o indignare iubitoare și dreaptă față de asuprirea și suferința poporului Său. Dumnezeu intervine activ să pedepsească răul, dată fiind nemulțumirea Lui îndreptățită, motivată de o bunătate și de o iubire desăvârșită. Mânia Lui este răspunsul adecvat al iubirii față de rău, întrucât răul Îi rănește ființele iubite.

Aplicație: Dată fiind reacția responsabilă a lui Dumnezeu la nedreptate și la rău, cum ar trebui să acționăm pentru a elimina activ nedreptatea sau pentru a alina suferința altora?

Comentariu

Mânia lui Dumnezeu este reacția Lui sfântă și răbdătoare la păcat

Învățătura Bibliei despre mânia lui Dumnezeu este înțeleasă cel mai bine în contextul în care este menționată. Psalmul 78, care este al doilea cel mai lung psalm din Psaltire, după Psalmul 119, subliniază evenimente precise din istoria poporului Israel, în mod special exodul și rătăcirile în pustiu. În această narațiune poetică, Asaf încurajează poporul lui

Dumnezeu să fie credincios Domnului, în contrast cu generațiile răzvrătite din trecut.

Spre deosebire de mulți psalmi, Psalmul 78 nu Îi este adresat lui Dumnezeu sub forma unui cântec/unei rugăciuni, ci mai degrabă poporului, sub forma unui cântec/unei îndrumări (vezi nota asupra Psalmului 78 în Adele Berlin și Marc Zvi Brettler, *The Jewish Study Bible*, 2014, p. 1353). Cel mai probabil, psalmistul urmărea să-i ajute pe cei din popor să-și amintească acțiunile puternice și iubitoare ale lui Dumnezeu, în timp ce cântau această narațiune poetică, asigurându-se astfel că nu aveau să uite, așa cum s-a întâmplat cu generația din pustiu (vezi comentariul la Psalmul 78 în C. John Collins, *ESV Study Bible*, 2008, p. 1033).

Verbul ebraic pentru a uita (*škh*) este folosit de două ori în Psalmul 78. În versetul 7, accentul pe faptul de a nu uita lucrările lui Dumnezeu este asociat cu faptul de a-ți pune „încrederea în Dumnezeu” și a-I păzi „poruncile”. Prin urmare, a uita lucrările lui Dumnezeu înseamnă a fi „neascultător și răzvrătit” și demască problema mai profundă a lipsei de o „inimă tare”, adică arată atitudinea de a nu-I fi „credincios lui Dumnezeu” (Psalmii 78:8). În ciuda tuturor minunilor și binecuvântărilor din pustiu, israeliții s-au răzvrătit, „n-au încetat să păcătuiască împotriva Lui” (Psalmii 78:17) și „au vorbit împotriva lui Dumnezeu” (Psalmii 78:19). Ca răspuns la acest păcat se menționează mânia lui Dumnezeu în versetul 21: „Domnul a auzit și S-a mâniat. Un foc s-a aprins împotriva lui Iacov și s-a stârnit împotriva lui Israel mânia Lui.” Motivul mâniei lui Dumnezeu este rezumat în versetul următor: „Pentru că n-au crezut în Dumnezeu, pentru că n-au avut încredere în ajutorul Lui” (Psalmii 78:22), în ciuda tuturor semnelor și minunilor făcute de Domnul înaintea ochilor lor.

Următoarea menționare a mâniei divine apare în versetul 31, după care se precizează: „Cu toate acestea, ei n-au încetat să păcătuiască și n-au crezut minunile Lui” (Psalmii 78:32). Mai mult decât atât, psalmul arată apoi că, atunci când Dumnezeu i-a lovit, ei au început să-L caute din nou și să-și amintească faptul că Dumnezeu este salvarea lor (Psalmii 78:34,35).

Doar că această reacție nu a fost una sinceră. De fapt, „Îl înșelau cu gura și-L mințeau cu limba. Inima nu le era tare față de El și nu erau credincioși legământului Său” (Psalmii 78:36,37). Tocmai în acest context găsim cea mai frumoasă și plăcută descriere a mâniei lui Dumnezeu din

acest psalm: „Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nemi-cește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii” (Psalmii 78:38).

Asaf le-a mai amintit celor din poporul lui Dumnezeu că mânia di-vină i-a eliberat din asuprirea Egiptului, atunci când judecățile Lui au venit împotriva egiptenilor (Psalmii 78:49,50). Dar, după această extra-ordinară eliberare, israeliții „au ispitit pe Dumnezeul Preaînalt, s-au răz-vrătit împotriva Lui și n-au ținut poruncile Lui” (Psalmii 78:56). Dintre poruncile divine se pune un accent deosebit pe păcatul idolatriei: „L-au supărat prin înălțimile lor și I-au stârnit gelozia cu idoli lor” (Psalmii 78:58). Este demn de remarcat că mânia lui Dumnezeu este descrisă în acest context prin gestul de a părăsi: „A părăsit locuința Lui din Silo” (Psalmii 78:60) și „a dat pradă sabiei pe poporul Lui” (Psalmii 78:62).

Narațiunea poetică din Psalmul 78 indică faptul că mânia divină nu este o inițiativă arbitrară sau o reacție incontrollabilă. În schimb, mânia lui Dumnezeu este răspunsul Lui ferm la păcatul continuu și la revoltă.

Mânia lui Dumnezeu este o indignare iubitoare și dreaptă

Narațiunile evanghelice despre curățarea templului de către Isus (Matei 21:12,13; Marcu 11:15-17; Luca 19:45-48; Ioan 2:14,15) ne oferă un exemplu valoros al modului în care ar trebui înțeleasă mânia divină drept indignare îndreptățită și responsabilă, în opoziție cu o atitudine capricioasă și impulsivă din partea lui Dumnezeu. În capitolul 16 („În templul Său”) din *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, Ellen G. White face observații pătrunzătoare care să ne facă să medităm la mânia lui Dumnezeu. De multe ori în acest capitol ea afirmă că nu doar omul Isus a fost Cel care a făcut ordine în templu, ci „la curățarea templului s-a manifestat o putere mai mult decât omenească” (p. 164). De asemenea, privind „la Hristos [...], [oamenii] văd cum dumnezeirea scânteiază prin veșmântul naturii umane” (p. 158, 162).

Ellen G. White explică faptul că negustorii din zona templului „cereau prețuri deosebit de mari pe animalele vândute și își împărțeau profitul cu preoții și conducătorii, care astfel se îmbogățeau pe seama credincioșilor” (p. 155). Prin urmare, în loc să slujească într-adevăr ca reprezentanți ai lui Dumnezeu înaintea poporului și să elimine „abuzurile din curtea templului”, preoții și conducătorii căutau „câștigul propriu” (p. 156, 157). „Ei ar fi trebuit să le dea oamenilor un exemplu de integritate și de milă”, fiind receptivi la „nevoile credincioșilor” și „gata să-i ajute pe aceia care

nu erau în stare să cumpere jertfele cerute” (p. 157). Dar ei au lăsat lăcomia să le împietrească inima.

Ellen G. White îi descrie pe oamenii din templu ca „oameni suferinzi, săraci și nenorociți. Erau acolo orbi, schilozi și surzi. Unii erau aduși pe paturi. Veneau mulți care erau prea săraci ca să poată cumpăra măcar cel mai umil dar pentru Domnul, prea săraci ca să poată cumpăra măcar hrana cu care să-și astâmpere foamea” (p. 157). Dar preoții nu aveau „milă sau compasiune” pentru ei. „Suferințele lor nu trezeau compătimirea în inima preoților” (p. 157).

Spre deosebire de preoți, Domnul Isus vine la templu și vede „tranzacțiile necinstite” și „durerea săracilor”. Ellen White folosește termeni care exprimă indignarea pentru a scoate în evidență reacția lui Isus: „În timp ce privește aceste scene, indignarea, autoritatea și puterea se zugrăvesc pe chipul Lui” (p. 157). În acest context al indignării, Ellen White subliniază că divinitatea lui Hristos a străfulgerat prin veșmântul naturii Sale umane. În timp ce iudeii „angajați în negustoria lor nesfântă” priveau la El, li se părea „că se află în fața judecății lui Dumnezeu, ca să dea socoteală de faptele lor” (p. 157, 158). Ea descrie răsturnarea „mesel[or] schimbătorilor” de către Isus drept „o înflăcărare și [...] o severitate nemanifestate niciodată înainte” (p. 158).

Merită remarcat că această mânie nu poate fi corespunzător înțeleasă fără accentul pe „mila lui Hristos pentru cei săraci”, care „fusesse trezită” de negustoria de la templu (p. 162). „Cu lacrimi în ochi, El le-a spus celor din jurul Său care tremurau: «Nu vă temeți, Eu vă voi izbăvi, iar voi Mă veți proslăvi»” (p. 163).

Această narațiune biblică, minunat analizată de Ellen White, arată din punct de vedere hristologic cum mânia lui Dumnezeu este o indignare iubitoare și dreaptă față de asuprirea și suferința poporului Său. În cele din urmă, această indignare divină va pune în mișcare o eliberare în forță a poporului în urma judecării asupritorilor.

Aplicație

În articolul „Reflections on the Wrath of God” [Reflecții asupra mâniei lui Dumnezeu], Marvin Moore cântărește reacția divină la nedreptate. Moore menționează o ilustrație care poate fi rezumată după cum urmează: Într-o zi, o mamă s-a dus în curtea din spate să ia ceva și a găsit-o pe fiica ei adolescentă agresată sexual de unchiul ei. Ar trebui ca mama respectivă să se ducă în camera ei și să nu facă altceva decât să se

roage pentru această situație? Sau ar trebui să intervină pentru a opri atât păcatul, cât și păcătosul? (Vezi *Journal of the Adventist Theological Society*, vol. 15, nr. 2, 2004, p. 118-127, în special p. 121, 122, <https://digitalcommons.andrews.edu/jats/vol15/iss2/8>). Având în minte această ilustrație, cere-le membrilor grupei tale să discute întrebările și exercițiile de mai jos:

- 1 Cum trebuie să acționeze Dumnezeu când vede toate abuzurile și nedreptățile comise asupra poporului Său? Poate Dumnezeu să simtă o mânie puternică?
- 2 Este mânia lui Dumnezeu o expresie a iubirii Sale? Explică. Ar trebui să intervină pentru a opri păcatul și păcătosul? De ce da sau de ce nu?
- 3 În ce situații ai acționat prompt pentru a elimina nedreptatea sau pentru a alina suferința altora?
- 4 Biblia ne sfătuiește să ne mâniem și să nu păcătuim. Având în minte această noțiune, oferă exemple concrete din viața ta de zi cu zi în care mânia poate fi o expresie a iubirii.

1 – 7 februarie

Dumnezeu iubește dreptatea

Sabat după-amiază

De memorat: „Cel ce se laudă să se laude că are _____ și că Mă _____, că știe că Eu sunt Domnul, care fac _____, _____ și _____ pe pământ! Căci în acestea găsesc _____ Eu, zice Domnul” (Ieremia 9:24).

În Orientul Apropiat antic, „dumnezeii” popoarelor nu erau doar capricioși, imorali și imprevizibili, ci și porunceau atrocități, precum sacrificarea copiilor. Dar chiar și așa, masele păgâne nu se puteau baza pe favoarea lor, așa că nu îndrăzneau să se împotrivescă zeităților lor tribale. Conform cu Deuteronomul 32:17, în spatele unor astfel de dumnezei se aflau demoni (vezi și 1 Corinteni 10:20,21). Iar formele lor de închinare predispuneau la exploatare, lăsând poporul într-un mare întuneric spiritual și moral.

Dumnezeul Bibliei era diametral diferit de aceste forțe demonice. Iahve este întru totul bun, iar caracterul Lui este neschimbător. Și numai datorită bunătății constante a lui Dumnezeu putem avea speranță, acum și pentru totdeauna.

Într-un contrast puternic cu zeii lumii antice și chiar și cu „zeii” zilelor noastre, Iahve este profund preocupat de rău, suferință, nedreptate și oprimare – toate lucruri pe care le condamnă constant și fără echivoc. Și, cel mai important, într-o zi le va și eradica pe toate.

8 – 15 februarie: Săptămâna Căminului Creștin

În întreaga Scriptură, iubirea și dreptatea merg mână în mână. Adevărata iubire necesită dreptate, iar adevărata dreptate poate fi reglementată și aplicată numai prin iubire. Nu suntem obișnuiți să ne gândim la aceste două concepte împreună, dar aceasta numai pentru că atât iubirea, cât și dreptatea au fost puternic denaturate de omenire.

1 Cum pun în lumină Psalmii 33:5; Isaia 61:8; Ieremia 9:24; Psalmii 85:10 și 89:14 interesul lui Dumnezeu pentru dreptate?

Aceste texte declară explicit că Dumnezeu iubește dreptatea (Psalmii 33:5; Isaia 61:8). În Scripturi, ideea de iubire și cea de dreptate sunt legate indisolubil și Dumnezeu este profund interesat ca în această lume să se facă dreptate și judecată.

Pe bună dreptate atunci, profeții condamnă constant tot felul de nedreptăți, inclusiv legi nedrepte, măsuri incorecte și năpăstuirea și asuprirea săracilor, a văduvelor și a oricăror altor persoane vulnerabile. Deși oamenii fac multe rele și nedreptăți, Dumnezeu este Cel care constant face „milă, judecată și dreptate pe pământ” (Ieremia 9:24). În consecință, în întreaga Scriptură, cei credincioși lui Dumnezeu așteaptă cu nerăbdare judecata divină ca pe un lucru bun, pentru că aduce pedepsirea celor care fac răul și a asupritorilor, dar și dreptate și eliberare pentru victimele nedreptății și ale asupririi.

De fapt, dreptatea și judecata constituie baza guvernării lui Dumnezeu. Guvernarea morală a lui Dumnezeu, bazată pe iubire, este dreaptă și neprihănită, cât se poate de diferită de guvernările corupte ale acestei lumi, care deseori perpetuează nedreptatea cu scopul câștigului și al puterii personale. La Dumnezeu „bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Psalmii 85:10).

Iar Dumnezeu spune clar ce anume așteaptă de la noi. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8). Dacă trebuie să reflectăm ceva din caracterul lui Dumnezeu, atunci iubirea – și dreptatea și mila care izvorăsc din ea – ar trebui să fie acel lucru esențial.

Care ar fi câteva exemple, inclusiv actuale, de judecată omenească denaturată? Cum am putea atunci să nu ne dorim ca judecata desăvârșită a lui Dumnezeu să vină într-o zi?

Dumnezeu nu doar pretinde că iubește dreptatea și face apel la oameni să iubească dreptatea și să o practice, ci El Însuși *demonstrează* aceste trăsături în mod desăvârșit și fără ezitare. Scriptura ne învață că Dumnezeu este întru totul sfânt, devotat, neprihănit și iubitor. Dumnezeu face întotdeauna numai ceea ce este iubitor, neprihănit și drept. Nu face niciodată niciun rău.

2 Ce ne învață Deuteronomul 32:4 și Psalmii 92:15 despre credințioșia și dreptatea lui Dumnezeu?

Aceste pasaje și multe altele declară că Dumnezeu este drept și iubitor – „nu este nelegiuire” în El (Psalmii 92:15; compară cu 25:8; 129:4). Dumnezeu „nu face nicio nelegiuire; în fiecare dimineață, El Își scoate la lumină judecățile fără să înceteze vreodată, dar cine este nelegiuit nu știe de rușine” (Țefania 3:5). Observăm contrastul direct dintre caracterul lui Dumnezeu și cel al celor care iubesc nedreptatea. Dumnezeu știe ce este cel mai bine pentru fiecare, vrea ce este cel mai bine pentru fiecare și depune eforturi continue pentru a obține cel mai bun rezultat pentru toți cei implicați.

3 Ce scrie despre Dumnezeu în Psalmii 9:7,8 și 145:9-17?

Dumnezeul Bibliei este „un judecător drept” (Psalmii 7:11) și niciun om rău nu poate locui alături de El (Psalmii 5:4). După cum ne învață 1 Ioan 1:5, „Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric”. Într-adevăr, Dumnezeu nu este numai întru totul bun, dar, conform cu Iacov 1:13, „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău” (compară cu Habacuc 1:13). În toate acestea, bunătatea și gloria lui Dumnezeu sunt inseparabil legate. În timp ce mulți idolatrizează puterea, Dumnezeu este atotputernic, dar Își exercită puterea numai în moduri care sunt drepte și iubitoare. Nu este o coincidență că, atunci când Moise I-a cerut lui Dumnezeu: „Arată-mi gloria Ta”, Dumnezeu i-a răspuns: „Voi face să treacă prin fața ta toată bunătatea Mea” (Exodul 33:18,19, NTR).

De ce un Dumnezeu atât de bun permite atât de mult rău în această lume? Discutați răspunsul în cadrul grupei.

4 Ce scrie în Maleahi 3:6 și în Iacov 1:17 despre caracterul lui Dumnezeu?

Deși unii interpretează cuvintele: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb” drept o declarație că Dumnezeu nu Se schimbă în niciun fel, restul versetului și contextul imediat al acestuia arată că natura neschimbătoare a lui Dumnezeu afirmată aici este *natura Lui morală*, aceea este *neschimbătoare*. Restul versetului indică faptul că Dumnezeu Se poate schimba relațional, pentru că Dumnezeu spune: „De aceea voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți.” Și chiar în versetul următor, Dumnezeu proclamă poporului Său: „Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi” (Maleahi 3:7). Prin urmare, Dumnezeu Se implică în relații care suferă transformări, dar în toate aceste relații schimbătoare cu oamenii și în toate celelalte lucruri, caracterul lui Dumnezeu rămâne constant. Lucrul acesta se afirmă și în Iacov 1:17, cum că toate darurile bune și desăvârșite vin de la Dumnezeu, în care nu este schimbare. Dumnezeu nu este sursa răului.

După cum ne învață în mod repetat Scriptura, caracterul lui Dumnezeu nu se schimbă. Cu alte cuvinte, Biblia ne învață consecvent că Dumnezeu este constant *din punct de vedere moral*. Cu toate acestea, Dumnezeu poate să aibă și chiar are relații reale cu ființele create de El, cărora Dumnezeu le răspunde, dar întotdeauna cu iubire și dreptate.

5 Citește 2 Timotei 2:13; Tit 1:2 și Evrei 6:17,18. Ce ne învață aceste texte despre Dumnezeu?

Dumnezeu nu Se poate dezice de Sine; Dumnezeu nu minte niciodată și promisiunile Lui sunt de neclintit. Putem avea încredere că Dumnezeul Bibliei este același Dumnezeu care (prin Hristos) S-a dat pe Sine de bunăvoie pentru noi pe cruce. Este un Dumnezeu în care putem avea încredere fără rezerve și putem avea credință și speranță pentru că, după cum spune Evrei 13:8, „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”

Cum poți învăța să ai încredere în bunătatea lui Dumnezeu chiar și atunci când lucrurile din viața ta merg foarte rău? Cum te ajută imaginea Domnului Isus răstignit să ai încredere în bunătatea Lui?

Poate Dumnezeu să Se căiască? Dacă da, ce ar însemna lucrul acesta? După cum am văzut, caracterul lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Cu toate acestea, unele texte biblice vorbesc despre un Dumnezeu căruia Îi „pare rău” sau care „S-a lăsat de rău pe care spusese că vrea să-l facă”. Cel puțin la oameni, căința înseamnă ca cineva să recunoască că a greșit. Cum se poate atunci ca unele pasaje biblice să Îl descrie pe Dumnezeu căindu-Se?

6 Compară Exodul 32:14 cu Ieremia 18:4-19. Cum înțelegi tu personal ideea că Dumnezeu Se răzgândește?

În aceste pasaje și în multe altele, Dumnezeu este descris renunțând la judecată, ca reacție la pocăința sau la mijlocirea din partea oamenilor. Dumnezeu promite că, dacă poporul va renunța la răutatea lui, El va renunța la judecata pe care a plănuțit-o. Faptul că Dumnezeu renunță la judecată ca răspuns la pocăința umană este o temă des întâlnită în Scriptură.

7 Citește Numeri 23:19 și 1 Samuel 15:29. „Îi pare rău” lui Dumnezeu? „Se căiește” sau nu?

Aceste pasaje declară explicit că Dumnezeu „nu este un om ca să-I pară rău” (1 Samuel 15:29) și „Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, nici un fiu al omului ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?” (Numeri 23:19). Citite în lumina celorlalte pasaje, aceste texte nu pot fi interpretate cu sensul că Dumnezeu nu Se răzgândește deloc, ci transmit adevărul că nu Îi pare rău sau nu Se căiește la fel ca oamenii. În schimb, Dumnezeu Se ține întotdeauna de promisiuni și, deși va schimba cursul acțiunii ca răspuns la pocăința oamenilor, face întotdeauna lucrul acesta în concordanță cu bunătatea și Cuvântul Lui. Dumnezeu renunță la judecată ca răspuns la pocăință, tocmai deoarece caracterul Lui este bun, neprihănit, iubitor și milos.

Ce înseamnă că Dumnezeu Se căiește/Se răzgândește, conform Bibliei? Ce transmite lucrul acesta despre statornicia caracterului lui Dumnezeu, pe lângă faptul că Dumnezeu are cu oamenii relații autentice, care implică reciprocitate?

Scriptura ne învață că „Domnul Dumnezeu tău este singurul Dumnezeu, El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui” (Deuteronomul 7:9). Caracterul Său bun și iubitor a fost demonstrat la modul suprem de către Isus la cruce (vezi Romani 3:25,26; 5:8). Conform cu Psalmii 100:5, „Domnul este bun; bunătatea Lui ține în veci și credinșia Lui, din neam în neam” (compară cu Psalmii 89:2). Prin urmare, putem avea încredere în Dumnezeu; El le oferă numai daruri bune copiilor Săi (Iacov 1:17; compară cu Luca 11:11-13). De fapt, El le dăruiește lucruri bune chiar și celor care se comportă ca dușmani ai Săi.

8 Ce ni se spune în Matei 5:43-48 despre iubirea uimitoare a lui Dumnezeu și cum ar trebui să acționăm în lumina acestei învățături?

Matei 5 descrie iubirea lui Dumnezeu ca pe o iubire desăvârșită. Dragostea imperfectă este cea manifestată numai față de cei care te iubesc. Dar Dumnezeu îi iubește chiar și pe cei care Îl urăsc, chiar și pe cei care se poziționează ca dușmani ai Lui. Iubirea Lui este deplină și prin urmare desăvârșită. Deși depășesc cu mult orice așteptări rezonabile, iubirea și mila lui Dumnezeu nu întrec dreptatea și nu contravin nicio dată dreptății (Psalmii 85:10). Biblia ne îndeamnă: „Păstrează îndurarea și dreptatea și pune-ți tot timpul speranța în Dumnezeul tău” (Osea 12:6, NTR) sau, conform altei traduceri, „Păstrează bunătatea și iubirea” (Osea 12:6, VDC, compară cu Luca 11:42).

La sfârșit, Dumnezeu Însuși va institui dreptatea absolută. Romani 2:5 ne învață că va veni ziua „arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu”. În cele din urmă, cei răscumparați vor cânta: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate” (Apocalipsa 15:3,4; compară cu 19:1,2).

Citește Isaia 25:1. Cum putem învăța să Îl lăudăm pe Dumnezeu chiar și în vremuri grele? Cum poate viața ta să fie o jertfă de laudă în așa fel încât să favorizeze dreptatea în sfera ta de influență?

Suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, cap. 1

„Dumnezeu a legat inima noastră de El prin nenumărate dovezi manifestate în cer și pe pământ. El a căutat să ni Se descopere prin lucrurile din natură și prin cele mai profunde și mai duioase legături omenesti pe care le poate cunoaște inima noastră. Însă toate acestea nu oglindesc decât imperfect iubirea lui Dumnezeu. În ciuda existenței tuturor acestor dovezi evidente, vrăjmașul oricărui bine a orbit mintea oamenilor, așa încât ei Îl privesc cu teamă pe Dumnezeu, gândind că este sever și neiertător. Satana i-a determinat pe oameni să-L considere pe Dumnezeu o ființă al cărei principal atribut este dreptatea rigidă, inflexibilă, asemenea unui judecător aspru și intransigent, asemenea unui creditor exigent și neînduplecat. El L-a descris pe Creator ca pe o ființă care pândește cu suspiciune ca să observe greșelile și păcatele oamenilor, pentru a putea aduce asupra lor judecățile Cerului. Domnul Isus a venit să trăiască printre oameni tocmai ca să îndepărteze această umbră întunecată și să-i dezvăluie lumii iubirea nemărginită a lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 10, 11).

Zilnic: Coloseni 2 – 1 Tesaloniceni 4; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 6

1. Ce să facem dacă unul are pricină să se plângă de altul?
2. Cum a fost propovăduită Evanghelia tesalonicenilor?
3. Cum lucrau Pavel și echipa lui de misionari ca să nu fie povară nimănui?
4. Ce anume pedepsește Dumnezeu, fapt spus și adevărat de Pavel?
5. Pentru ce se rugau ucenicii când, adunați fiind, au fost înzestrați cu Duhul Sfânt?

Biblia în fiecare casă

O estimare optimistă este că peste jumătate dintre români au cel puțin o Biblie în casă. Ce facem însă pentru cele minimum 2 milioane de gospodării în care nu există Cuvântul lui Dumnezeu? Standardul modern este ca Biblia să fie prezentă în fiecare casă de creștini. Este lumina ei mai prețioasă decât racordarea la apă sau la energie electrică? Vor reuși creștinii să atingă acest obiectiv și, dacă da, oare în cât timp?

Roagă-te, plănuiește, acționează!

Privire generală

În întreaga Scriptură, dragostea și dreptatea lui Dumnezeu sunt intrinseci caracterului Său. Aceste atribute dezvăluie preocuparea Sa profundă pentru justiție.

Teme

- 1 Iubirea și dreptatea merg mână în mână** – Deși nu suntem obișnuiți să ne gândim la iubire și la dreptate împreună, în Scriptură adevărata iubire necesită dreptate, iar adevărata dreptate este motivată de iubire. Pe de altă parte, o așa-zisă dragoste fără dreptate înseamnă indulgență față de rău; iar dreptatea fără iubire constă într-un legalism rece. Prin urmare, o dreptate și o iubire autentice descriu caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu. El iubește dreptatea și intenționează să o vadă aplicată în lume.
- 2 Iubirea de dreptate necesită consecvență** – Dreptatea este baza guvernării lui Dumnezeu. Acțiunile Sale se întemeiază pe consecvența caracterului moral divin, nu pe decizii întâmplătoare și fapte nedrepte. Dreptatea lui Dumnezeu izvorăște din regularitatea Sa, întrucât El nu minte niciodată, iar promisiunile Lui nu pot fi încălcate. Deși afirmă imuabilitatea morală a lui Dumnezeu, Scriptura indică și faptul că acțiunile Lui se pot schimba din punct de vedere relațional ca reacție la deciziile oamenilor.
- 3 Iubirea de dreptate ține cont de pocăință** – Găsim declarații în Scriptură că Dumnezeu nu Se răzgândește, nu Se înduplecă, ceea ce înseamnă că nu minte. În același timp, anumite pasaje din Vechiul Testament indică faptul că Dumnezeu Se căiește, în sensul că nu aduce judecata pe care o anunțase din cauza nelegiuirii oamenilor. Faptul că Dumnezeu Se înduplecă nu înseamnă că a mințit cu privire la judecata Sa, ci că Își schimbă acțiunile în relația cu oamenii, dacă aceștia se pocăiesc și decid să ducă o viață de părtășie cu El.

Aplicație: Ținând cont de faptul că relația lui Dumnezeu cu poporul Său se poate schimba atunci când oamenii aleg să Îl accepte sau să Îl respingă, cum putem reflecta dreptatea iubitoare a lui Dumnezeu atunci când reacționăm la nedreptatea și relele din lume?

Mulți oameni cred că iubirea și dreptatea se exclud reciproc. Potrivit acestei perspective, o persoană nu poate fi în același timp dreaptă și iubitoare. Din acest punct de vedere, iubirea ar fi indulgentă și ar împiedica, sau cel puțin ar umbri, aplicarea corectă a dreptății. Pe de altă parte se afirmă că dreptatea trebuie să fie obiectivă și imparțială. Prin urmare, ar fi neapărat nevoie să excludă orice formă de milă și dragoste.

Dar această perspectivă nu este singura (nici cea mai bună) în legătură cu distincția dintre iubire și dreptate. De fapt, dragostea și dreptatea nu sunt dihotomice în Biblie, ci se combină armonios în descrierea caracterului desăvârșit al lui Dumnezeu. În relatarea biblică de ansamblu a iubirii și dreptății, nu ne putem gândi corect la una în lipsa celeilalte. O așa-zisă iubire fără dreptate este de fapt nedreptate/părtinire, în timp ce ideea de dreptate fără iubire este în realitate legalism rece. De fapt, Biblia face chiar un pas mai departe în descrierea caracterului divin. Dumnezeu nu doar combină iubirea și dreptatea, ci și iubește dreptatea (Psalmii 33:5; Isaia 61:8).

Termenul ebraic pentru „dreptate”, din Psalmii 33:5 și Isaia 61:8, este *mišpāt*, care transmite ideea de guvernare corectă. Potrivit lui Robert Culver, în timp ce concepțiile moderne de guvernare democratică separă funcția legislativă de cea judecătorească și de cea executivă, *mišpāt* nu se „limitează doar la procesele judecătorești”, ci se referă de fapt „la toate funcțiile guvernării”. Din această perspectivă, dacă nu există nicio separare a funcțiilor, guvernarea din vremurile biblice avea în centru, în primul rând, persoana conducătorului, nu codurile de legi. De asemenea, conducătorul/judecătorul avea puteri executive și „judecătorești”. Cu alte cuvinte, conducătorul/judecătorul nu doar lua decizii judiciare, ci le și executa, adică se asigura că erau puse în practică. De exemplu, când a apelat la Dumnezeu ca judecător în disputa lui cu Saul, David nu avea în minte doar o decizie juridică, ci și presupunea o executare a hotărârii judecătorești de eliberare și răzbunare: „Domnul va judeca și va hotărî între mine și tine, El va vedea, El îmi va apăra pricina și El îmi va face dreptate, izbăvindu-mă din mâna ta” (1 Samuel 24:15) (Robert D. Culver, „2443 מִשְׁפָּט ”, în *Theological Wordbook of the Old Testament*, ed. R. Laird Harris et al., 1980, p. 948).

Dacă ținem cont de această înțelegere generală privind dreptatea, a spune că Dumnezeu iubește dreptatea pare să implice cel puțin două aspecte importante pentru studiul nostru cu privire la Dumnezeu. În

primul rând, dreptatea lui Dumnezeu nu este legată doar de codurile de legi, ci vizează în mod fundamental inima și caracterul Său. În al doilea rând, El nu iubește doar pronunțarea dreptății, ci și executarea acesteia.

Iubirea de dreptate necesită consecvență

Dacă are în vedere o guvernare sănătoasă, cu o judecată corectă și o executare corectă, după cum am evidențiat mai sus, dreptatea trebuie să excludă posibilitatea unor decizii întâmplătoare sau capricioase din partea conducătorului. Din acest punct de vedere, dreptatea necesită consecvență și regularitate. Există două pasaje principale în Scriptură, unul în Vechiul Testament și celălalt în Noul Testament, care sunt în mod normal folosite pentru a susține imuabilitatea/neschimbabilitatea lui Dumnezeu. Deși conceptul de imuabilitate este semnificativ încărcat de presupuneri filozofice în discuțiile pe marginea doctrinei despre Dumnezeu în diversele tradiții ale teologiei creștine, se poate afirma că Maleahi 3:16 și Iacov 1:17 subliniază consecvența caracterului moral al lui Dumnezeu. Ca să clarificăm, El este imuabil, adică neschimbător, din punct de vedere moral.

Capitolul 3 din Maleahi se conturează pe ideea dreptății lui Dumnezeu. Debutază cu întrebarea privitoare la dreptatea lui Dumnezeu din Maleahi 2:17, și anume: „Unde este Dumnezeul dreptății?” Cu alte cuvinte, ce se va întâmpla oricui „face rău” (Maleahi 2:17)? Ca răspuns la această întrebare fundamentală, Maleahi 3 evidențiază venirea judecății divine. „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui?” (Maleahi 3:2). Judecata are în vedere în mod special istoria de răzvrătire a poporului lui Dumnezeu, dar acest mesaj profund este de fapt o chemare la pocăință. Prin urmare, tonul judecății viitoare a lui Dumnezeu este eminamente unul de speranță.

În acest context al judecății și speranței, Domnul scoate în evidență faptul că El nu Se schimbă, ceea ce reprezintă categoric motivul pentru care poporul Său nu este distrus (Maleahi 3:6). În versiunea New English Translation a Bibliei în limba engleză, ideea imuabilității lui Dumnezeu este redată ca: „Eu, Domnul, nu Îmi încalc promisiunile”, ceea ce surprinde noțiunea imuabilității morale a lui Dumnezeu în cadrul legământului, sugerată de contextul pasajului. În același timp, accentuarea din Maleahi 3:7 („Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi”) transmite o schimbare pozitivă de atitudine din partea lui Dumnezeu, lucru pe care El dorește să îl facă, în funcție de pocăința poporului.

Și în Iacov 1:17 este evidențiată ideea consecvenței divine și a imuabilității morale. Contextul din Iacov 1 indică faptul că ispitele nu sunt trimise de Dumnezeu, întrucât El este consecvent și ne oferă de sus în mod constant daruri bune și desăvârșite. Prin urmare, în locul unei combinații capricioase de ispite și daruri, El ne oferă întotdeauna, în mod consecvent, numai daruri. Ca „Tatăl luminilor”, El nu manifestă „nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17). Legătura dintre Dumnezeu în calitate de Creator al luminii și consecvența Sa apare și în Psalmii 136:7-9, ca parte din versul repetitiv al psalmului: „Căci în veac ține îndurarea Lui.” În aceste versete, psalmistul evidențiază puterea creatoare și consecvența lui Dumnezeu: „Pe Cel ce a făcut luminători mari, căci în veac ține îndurarea Lui! Soarele, ca să stăpânească ziua, căci în veac ține îndurarea Lui! Luna și stelele, ca să stăpânească noaptea, căci în veac ține îndurarea Lui!” (Psalmii 136:7-9).

Iubirea de dreptate ține cont de pocăință

Vechiul Testament pare să aibă declarații paradoxale cu privire la natura lui Dumnezeu, care Se căiește și Se îndură. Pe de-o parte avem pasaje precum Numeri 23:19 („Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?”) și 1 Samuel 15:29 („Cel ce este tăria lui Israel nu minte și nu Se căiește, căci nu este un om ca să-I pară rău”) – care afirmă consecvența lui Dumnezeu. Mai precis, Domnul nu Se răzgândește. Ideea principală a acestor declarații este că Dumnezeu nu minte, ceea ce este în concordanță cu învățătura Noului Testament despre Dumnezeu, din Tit 1:2 și Evrei 6:18.

Pe de altă parte, unele pasaje din Vechiul Testament relatează că Dumnezeu Se îndură sau Se căiește, în sensul că judecata pe care a anunțat-o împotriva celor care au făcut răul nu o mai aduce asupra lor. Unul dintre cele mai cunoscute exemple este îndurarea divină manifestată față de Ninive în cartea Iona (3:10), unde Iona însuși, la începutul capitolului 4, nu este de acord cu faptul că Dumnezeu S-a căit. Explicația lui Iona cu privire la motivul pentru care nu vrea să anunțe judecata divină viitoare asupra cetății Ninive confirmă mila lui Dumnezeu: „Ah, Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău” (Iona 4:1,2).

Iona 4:2 conține cel puțin trei motive importante pentru care această „îndurare” din partea lui Dumnezeu nu ar trebui să surprindă pe nimeni. **(1)** Iona însuși indică faptul că a suspectat de la început că avea să se întâmple așa ceva. Această anticipare a milei lui Dumnezeu este motivul real al fugii lui Iona la Tarsis. **(2)** Declarația lui despre Dumnezeu de aici evocă Exodul 32:14 și Exodul 34:6,7, unde Israel însuși a fost beneficiarul căinței lui Dumnezeu. Prin urmare, cu mult înainte de a se îndura de Ninive, Dumnezeu a făcut același lucru cu Israel. **(3)** Acest tip de îndurare nu înseamnă că Dumnezeu a mințit cu privire la judecățile anunțate de El, deoarece Ieremia 18:7-10 explică: „Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici, dar, dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot așa însă, deodată zic despre un neam sau despre o împărăție că-l voi zidi sau că-l voi sădi, dar, dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac.” Prin urmare, Dumnezeu Își schimbă din punct de vedere relațional atitudinea față de popor, dacă acesta își schimbă din punct de vedere relațional atitudinea față de El.

Aplicație

Scriptura afirmă imuabilitatea morală a lui Dumnezeu, dar El Se poate schimba din punct de vedere relațional față de poporul Său când acesta alege să Îl accepte sau să Îl respingă. Având în minte această idee, discutați următoarele întrebări:

- 1** Cum putem reflecta dreptatea lui Dumnezeu atunci când reacționăm la nedreptatea și nelegiuirea din lume?
- 2** Dumnezeu Se căiește și Își schimbă judecata în funcție de atitudinea oamenilor față de El. Este dreptatea lui Dumnezeu plină de răzbunare și pedeapsă? Sau are în vedere o oarecare formă de restaurare? Explică. Cum este căința lui Dumnezeu legată de restaurare?
- 3** Dumnezeu este dispus să Se înduplece și să refacă relația cu poporul Său. Din această perspectivă, cum putem cultiva dreptatea și iubirea pentru a reface relațiile distruse?
- 4** Au existat momente în care ai încercat să înfrunți nedreptatea, și lucrurile s-au întors împotriva ta sau au mers prost? Dacă da, cum ai reacționat? Cum poți continua să cauți dreptatea și să-i ajuți pe cei mai vulnerabili?
- 5** Ai fost vreodată nedreptățit? Dacă da, cum s-a încheiat acea situație? Cum influențează experiența avută modul în care îi tratezi pe alții?

8 – 14 februarie

Problema răului

Sabat după-amiază

De memorat: „El va _____ orice _____ din ochii lor. Și _____ nu va mai fi. Nu va mai fi nici _____, nici _____, nici _____, pentru că lucrurile dintâi au _____” (Apocalipsa 21:4).

Poate cea mai mare problemă cu care se confruntă creștinismul este problema răului – cum să împace faptul că Dumnezeu este pe deplin bun și iubitor cu realitatea răului din această lume. Pe scurt, dacă Dumnezeu este întru totul bun și atotputernic, de ce există răul, cu atât mai mult într-o măsură atât de mare? Aceasta nu este doar o problemă academică, ci ceva ce îi tulbură profund pe mulți oameni și îi împiedică pe unii să ajungă să Îl cunoască și să Îl iubească pe Dumnezeu.

„Originea păcatului și motivul existenței lui constituie, pentru multe minți, o sursă de mare nedumerire. Oamenii văd acțiunea răului, cu urmările lui groaznice de durere și distrugere, și se întreabă cum pot exista toate acestea sub conducerea Aceluia care este nemărginit în înțelepciune, în putere și în dragoste. Aceasta este o taină, o problemă căreia nu-i găesc nicio explicație” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 492).

Mulți atei identifică problema răului drept motivul pentru care sunt atei. Dar, după cum vom vedea în această săptămână și în săptămânile următoare, Dumnezeul Bibliei este întru totul bun și ne putem încrede în El – chiar și în ciuda răului care infectează atât de mult lumea noastră decăzută.

8 – 15 februarie: Săptămâna Căminului Creștin

Problema răului este exprimată nu numai în contexte contemporane, ci și în Scriptură în sine.

- 1 Citește Iov 30:26; Ieremia 12:1; 13:22; Maleahi 2:17 și Psalmii 10:1. Cum aduc aceste texte problema răului în prim-planul experienței umane?**

Aceste texte ridică multe întrebări care ne preocupă și astăzi. De ce pare că cei răi prosperă și aceia care fac rele beneficiază de pe urma răului lor destul de des, dacă nu întotdeauna? De ce suferă cei corecți atât de mult? Unde este Dumnezeu atunci când are loc răul? De ce pare că Dumnezeu este uneori departe de noi, chiar ascuns?

Orice am spune legat de aceste întrebări și de problema răului în general, ar trebui să ne asigurăm că nu *trivializăm răul*. Nu ar trebui să încercăm să rezolvăm problema subestimând tipul sau măsura răului din lume. Răul este foarte vătămător – iar Dumnezeu îl urăște și mai mult decât noi. Prin urmare, ne putem alătura strigătului care răsună în întreaga Scriptură ca reacție la multele rele și nedreptăți din lume: „Până când, Doamne?”

- 2 Cum înțelegi cuvintele Domnului Isus din Matei 27:46? Cum L-a afectat răul pe Dumnezeu în cel mai puternic mod?**

Pe cruce, Isus Însuși a rostit întrebarea: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Aici vedem în mod special că Dumnezeu Însuși este afectat de rău, un impresionant adevăr puternic evidențiat în suferința și moartea lui Hristos pe cruce, unde tot răul lumii a căzut asupra Lui.

Dar chiar și aici există speranță. Ceea ce a făcut Hristos pe cruce a învins sursa răului, pe Satana, și va anihila, în cele din urmă, răul pe deplin. Isus a citat acele cuvinte din Psalmii 22:1, iar respectivul psalm se încheie într-o notă triumfală.

Pe cruce, Domnul Isus a privit în perspectivă, în virtutea unei speranțe pe care la momentul acela nu o putea întrezări. Cum putem găsi alinare în aceasta când nici noi nu putem întrezări motive de speranță?

Sfârșitul istoriei va veni cu victoria iubirii asupra răului. Dar, între timp, există multe întrebări tulburătoare care persistă. Cum ne putem gândi la problema răului și să vorbim cu folos despre ea?

3 În ce fel răspunsul dat de Dumnezeu în Iov 38:1-12 face lumină în problema răului? Câte știm și câte nu știm din spatele cortinei?

În acest episod Iov suferise mult și pusese el însuși multe întrebări cu privire la motivul pentru care atâta rău și suferință se abătuseră asupra lui. A cerut o audiență la Dumnezeu pentru răspunsuri la întrebările lui, neștiind că mult mai multe se întâmplau în culise, în tribunalul ceresc (vezi Iov 1; 2).

Răspunsul dat de Dumnezeu lui Iov este șocant: „Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii și a zis: «Cine este cel ce Îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere?»” (Iov 28:1,2). O altă traducere redă textul așa: „Cine este cel ce Îmi întunecă deciziile, comentând fără să cunoască despre ce vorbește?” (Iov 38:2, BVA). Apoi Dumnezeu adaugă: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere” (Iov 38:4).

4 Ce sugerează răspunsul lui Iov din 42:3 să recunoaștem despre propria situație?

Prin răspunsurile date lui Iov, Dumnezeu i-a arătat clar că există multe lucruri pe care Iov nu le cunoștea și nu le înțelegea. La fel ca Iov, și noi ar trebui să recunoaștem cu umilință că în lume, și în spatele cortinei, se petrec multe lucruri despre care noi nu știm nimic. Faptul că s-ar putea să nu știm care sunt răspunsurile la întrebările noastre nu înseamnă că nu există răspunsuri bune sau că într-o zi nu se va rezolva totul. Până atunci, trebuie să avem încredere în bunătatea lui Dumnezeu, care ni s-a descoperit în atâtea moduri.

Gândește-te cât de puțin cunoaștem despre toate lucrurile. De ce ar trebui atunci să învățăm a trăi cu întrebări fără răspuns pe cel mai dificil subiect: răul și suferința?

Dumnezeu proclamă în Isaia 55:8,9 – „«Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele», zice Domnul. «Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.»” Gândurile lui Dumnezeu sunt mult mai înalte decât ale noastre. Nu putem nici măcar să ne imaginăm complexitatea planului lui Dumnezeu în istoria lumii. În aceste condiții, de ce ne-am aștepta să fim în măsură a cunoaște exact motivele pentru care Dumnezeu face sau nu face ceva în anumite situații?

Un mod de a aborda problema răului, pe baza conștientizării a cât de puține știm, se numește *teism sceptic*. Teistul sceptic este cel care crede că Dumnezeu are motive întemeiate să acționeze așa cum acționează, dar, ținând cont de cunoașterea noastră limitată, nu ar trebui să ne așteptăm să fim în situația de a ști întocmai acele motive. Teistul sceptic este sceptic – adică neîncredător – cu privire la capacitatea omului de a percepe sau de a înțelege pe deplin motivele lui Dumnezeu legate de răul din această lume. Doar pentru că nu putem vedea, de exemplu, germenii care plutesc în aer peste tot în jurul nostru nu înseamnă că ei nu există. Faptul că nu cunoaștem care sunt motivele lui Dumnezeu categoric nu înseamnă că Dumnezeu nu are motive întemeiate.

5 Citește Psalmul 73. Care este atitudinea psalmistului față de răul și nedreptatea din jur? Ce anume observă și îl ajută să înțeleagă lucrurile dintr-o altă perspectivă?

Psalmistul era profund tulburat de răul din lume. S-a uitat în jurul lui și i-a văzut pe cei răi prosperând. Totul părea nedrept și incorect. Nu găsea niciun răspuns. Se întreba dacă mai merită să crezi în Dumnezeu și să Îi slujești. Până când a privit în sanctuar. Sanctuarul oferă parțial soluția la problema răului – și anume, conștientizarea faptului că există un Judecător drept care va institui dreptatea și judecata la timpul potrivit.

În ce fel înțelegerea adventistă cu privire la judecată și la doctrina sanctuarului poate să aducă lumină asupra problemei răului? Te ajută să știi că, deși avem multe întrebări acum, la sfârșit se vor dezvălui detaliile istoriei și judecățile drepte ale lui Dumnezeu?

Oricât de mult nu am înțelege căile și gândurile lui Dumnezeu, Scriptura dezvăluie totuși unele lucruri care ne ajută să abordăm problema răului. O altfel de abordare este cunoscută ca *apărarea liberului-arbitru*. Conform acesteia, răul este rezultatul faptului că ființele create au folosit greșit liberul-arbitru – adică voința lor liberă, libertatea de alegere. Dumnezeu, în acest caz, nu este de vină pentru rău, deoarece răul este rezultatul utilizării greșite a voinței libere pe care Dumnezeu ne-a dat-o, din motive întemeiate. De ce ne-ar da însă Dumnezeu libertatea de alegere? În această privință, C. S. Lewis a scris cândva că „liberul-arbitru, deși face posibil răul, este și singurul lucru care face să merite să ai parte de orice formă de iubire, bunătate sau bucurie. O lume de *automata* – de ființe care ar funcționa ca niște mașini – nu ar merita creată. Fericirea pe care Dumnezeu o are în vedere pentru făpturile Sale superioare este fericirea de a fi unite, de bunăvoie, voluntar, cu El și unele cu altele. [...] Iar pentru aceasta trebuie să fie libere” (*Mere Christianity*, 1960, p. 52; vezi *Creștinism, pur și simplu*, Humanitas).

6 Cum apare în Geneza 2:16,17 libertatea morală oferită lui Adam și Evei?

De ce să le poruncească Dumnezeu așa ceva, dacă Adam și Eva nu ar fi avut de la început liberul-arbitru? Ei au mâncat din fructul interzis și de atunci planeta noastră s-a umplut de rău. În Geneza 4, următorul capitol după narațiunea căderii, consecințele teribile ale păcatului se văd în uciderea lui Abel de către fratele lui. Episodul căderii arată cum faptul că Adam și Eva și-au folosit greșit libertatea de alegere a adus păcatul și răul în istoria planetei noastre. În întreaga Scriptură vedem realitatea voinței noastre morale libere. (Vezi Deut. 7:12,13; Iosua 24:14,15; Psalmii 81:11-14 și Isaia 66:4.) În fiecare zi din viața noastră, într-o măsură mai mare sau mai mică, noi înșine dăm curs voinței libere pe care ne-a dat-o Creatorul nostru. Fără acest liber-arbitru nu am fi recunoscuți ca oameni. Ne-am asemena mai mult cu o mașinărie sau chiar cu un robot fără minte.

Sony a creat un câine robot pe nume Aibo. Arată ca un câine adevărat, dar nu se îmbolnăvește, nu ia purici, nu mușcă, nu are nevoie de vaccinuri și nu lasă păr peste tot. Ți-ai da câinele adevărat pentru un Aibo? De ce ne-a creat Dumnezeu cu libertatea de alegere – în ciuda riscurilor?

Dumnezeu le-a oferit ființelor create libertatea de alegere pentru că aceasta este necesară iubirii; folosirea greșită a acestei voințe libere este cauza răului. Din nou, multe întrebări rămân fără răspuns. Dumnezeu permite răul (pentru o vreme), în timp ce îl urăște cu patimă, pentru că excluderea posibilității răului ar însemna excluderea iubirii, dar și distrugerea lui prematură ar distruge prematur încrederea necesară iubirii. „Pământul s-a întunecat de înțelegerea greșită a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, [...] puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernământ ale lui Dumnezeu. El dorește numai o slujire din iubire, și iubirea nu poate fi impusă. [...] Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi. Caracterul Său trebuie să se manifeste în contrast cu caracterul lui Satana” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 22).

Fără voință liberă nu putea exista niciun fel de iubire și, dacă Dumnezeu este dragoste, atunci pare clar că nu există la Dumnezeu opțiunea de a nega iubirea sau libertatea necesară ca iubirea să existe. S-ar putea presupune și că, dacă am cunoaște sfârșitul de la început, așa ca Dumnezeu, nu am vrea ca El să ne ia libertatea. La urma urmei, cine ar vrea să trăiască într-un univers lipsit de iubire?

7 Cum ne ajută **Romani 8:18** și **Apocalipsa 21:3,4** să dobândim încredere în bunătatea lui Dumnezeu, în ciuda răului din lumea noastră?

Chiar dacă noi nu putem vedea dincolo de întuneric, Dumnezeu poate vedea sfârșitul de la început. El poate vedea și fericirea veșnică promisă tuturor celor care își pun credința în Isus. **Citește Romani 8:18.** Avem credința și încrederea să ne bazăm pe această făgăduință uimitoare? Dragostea și libertatea inerentă dragostei erau absolut sacre, absolut fundamentale, așa încât, în loc să ni le refuze, Isus a știut că acestea aveau să Îl trimită la cruce, unde avea să sufere enorm. Cu toate acestea, El ne-a acordat oricum această libertate, știind prețul pe care avea să îl plătească. De ce este acesta un gând atât de important pe care trebuie să-l avem mereu în minte?

Faptul că știm că Dumnezeu ne garantează libertatea de alegere ne ajută să nu credem că tot ce se întâmplă este voia lui Dumnezeu? Cum?

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 1

„Chiar și atunci când [Satana] a fost aruncat afară din ceruri, Înțelepciunea veșnică nu l-a distrus. Deoarece numai slujirea din iubire poate fi primită de Dumnezeu, supunerea ființelor create de El trebuia să se bazeze pe convingerea că El este drept și bun. Locuitorii cerului și ai celorlalte lumi, fiind nepregătiți să înțeleagă natura sau consecințele păcatului, nu puteau vedea atunci dreptatea lui Dumnezeu în nimicirea lui Satana. Dacă ar fi fost imediat șters din rândul celor vii, unii l-ar fi slujit lui Dumnezeu mai degrabă de frică decât din iubire. Influența înșelătorului nu avea să fie pe deplin distrusă și nici atitudinea de revoltă nu ar fi fost întru totul eradicată. De aceea, pentru binele întregului univers, de-a lungul veacurilor nesfârșite, el trebuia să-și dezvolte mai mult principiile, pentru ca acuzațiile aduse de el guvernării divine să poată fi văzute în adevărata lor lumină de către toate ființele create și pentru ca dreptatea și mila lui Dumnezeu, precum și imuabilitatea legii Sale să poată fi pentru totdeauna în afara oricărei îndoieli. De-a lungul veacurilor viitoare, răzvrătirea lui Satana avea să fie o lecție pentru univers, o mărturie veșnică despre natura păcatului și teribilele lui rezultate” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 42, 43).

Zilnic: 1 Tesaloniceni 5 – 1 Timotei 3; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 7

1. Cum au primit tesalonicenii învățăturile în care trebuiau să rămână și pe care trebuiau să le țină?
2. Ce porunca Pavel în Numele Domnului despre „depărtarea de orice frate”?
3. Pe cine a dat Pavel pe mâna Satanei și de ce?
4. Ce slujitor trebuia să fie în stare să îi învețe pe alții?
5. Cum nu ar trebui să fie condusă rostirea adevărului?

Voluntar în educație

Dacă ești cadru didactic adventist, ești o persoană cu un potențial misionar de excepție. Îți propunem un plan general pentru misiunea ta personală în ajutorul copiilor și tinerilor responsabili din medii vulnerabile. Ellen White a scris deseori despre cooperarea dintre pastori, profesioniștii din educație și cei din sănătate. Află mai multe despre cum te poți alătura colegilor tăi din școli adventiste sau publice care fac voluntariat misionar!

**Deschide ferestrele
viitorului pentru copiii
care vor să învețe!
Departamentul Educație
din cadrul Uniunii și al
Conferințelor îți va furniza
toate detaliile.**

Privire generală

În efortul nostru de a înțelege prezența răului în lume, trebuie să ne recunoaștem limitele și să adoptăm, cu speranță, o eventuală soluție.

Teme

- 1 Biblia conține întrebări deschise pe tema răului** – În momente de suferință, este greu să împaci iubirea și imensa bunătate a lui Dumnezeu cu prezența răului. În Scriptură identificăm personaje care pun întrebări de tipul *Până când...?* cu privire la suferință, întrebări care transmit faptul că respectivii oameni așteaptă intervenția divină. Și noi, când trecem prin dureri sau necazuri, sperăm că Dumnezeu va triumfa asupra răului.
- 2 Explicațiile noastre sunt limitate** – Problema răului și a suferinței pun în dificultate omenirea. Iov I-a pus câteva întrebări lui Dumnezeu în contextul în care se simțea neputincios să rezolve problema răului. În loc să îi ofere răspunsuri, Dumnezeu ridică și El mai multe întrebări. Iov își recunoaște limitele în ce privește înțelegerea corectă a realității răului.
- 3 Suntem încurajați să abordăm problema răului cu speranță** – Ar trebui să învățăm să trăim cu întrebări fără răspuns. Păcatul este un intrus și nu putem găsi nicio explicație pentru prezența lui. Iubirea lui Dumnezeu ne ajută să abordăm problema cu speranță.

Aplicație: Atunci când ne confruntăm cu problema dificilă a răului și a suferinței, trebuie să recunoaștem cât de limitați suntem în înțelegerea multor situații personale și generale, ca fel ca Iov. Totuși cum putem fi încurajați să abordăm cu speranță problema răului?

Comentariu

Biblia conține întrebări deschise pe tema răului

Există câteva cazuri în Scriptură în care lui Dumnezeu I se pune întrebarea *Până când...?* cu referire la acțiuni rele și la suferința din lume și, la nivel mai personal, din viața celui care rostește întrebarea. Aceasta apare des în Psalmii 13:1,2, pentru că psalmistul este preocupat de suferința constantă și de progresul vrăjmașilor săi. „Până când, Doamne, mă vei uita neîncetat? Până când Țiți vei ascunde Fața de mine? Până când voi avea sufletul plin de griji și inima plină de necazuri în fiecare zi? Până când se va ridica vrăjmașul meu împotriva mea?”

La fel, în Psalmii 94:3, psalmistul este tulburat de ceea ce pare a fi triumful pe nedrept al celor răi. „Până când vor birui cei răi, Doamne, până când vor birui cei răi?” În plus, introducerea din Habacuc 1:2-4 este o interogare puternică a lui Dumnezeu, folosind expresia *până când*. Habacuc întreabă: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Până când mă voi tângui Ție, fără să dai ajutor? Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea și Te uiți la nedreptate? Asuprirea și silnicia se fac sub ochii mei, se nasc certuri și se stârnește gâlceavă. De aceea legea este fără putere și dreptatea nu se vede, căci cel rău biruiește pe cel neprihănit, de aceea se fac judecăți nedrepte.” În mod paradoxal, deși este sigur de dreptatea lui Dumnezeu, profetul Ieremia își pune întrebări cu privire la judecățile divine. „Tu ești prea drept, Doamne, ca să mă cert cu Tine; vreau totuși să Te întreb asupra orânduiri Tale. Pentru ce propășește calea celor răi și toți mișei trăiesc în pace?” (Ieremia 12:1). În plus, el folosește expresia *până când* pentru a-L întreba pe Dumnezeu: „Până când să se jlească țara și să se usuce iarba de pe toate câmpiile? Pier vitele și păsările din pricina răutății locuitorilor” (Ieremia 12:4).

În cartea Apocalipsa, ruperea celei de-a cincea peceti dezvăluie imaginea metaforică a oamenilor care „fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră” (Apocalipsa 6:9). Mai precis, aceștia se află „sub altar” și strigă către Dumnezeu folosind întrebarea *Până când...?* – „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” (Apocalipsa 6:10). În general, aceste întrebări care încep cu *până când* sugerează nedumerire în fața problemei răului și transmit o dorință profundă după dreptatea divină. Deși în Psalmii 10:1,2 nu se folosește expresia *până când*, aceeași nedumerire și speranță puternică în intervenția divină reiese din întrebarea adresată lui Dumnezeu în acest pasaj. „Pentru ce stai așa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz? Cel rău, în mândria lui, urmărește pe cei nenorociți și ei cad jertfă curselor urzite de el.”

Explicațiile noastre sunt limitate

Poate cea mai tulburătoare carte din Scriptură pe tema răului este Iov. În Iov 30:26,27,31 pare să se ofere un rezumat al sentimentelor lui Iov în contextul unei tristeți profunde. „Mă așteptam la fericire, și, când colo, nenorocirea a venit peste mine; trăgeam nădejde de lumină, și, când colo, a venit întunericul. Îmi fierb măruntaiele fără încetare, m-au apucat zilele de durere” (Iov 30:26,27). Mai mult, el folosește limbajul

metaforic al instrumentelor muzicale pentru a-și descrie sentimentele negative. „Harpa mea s-a prefăcut în instrument de jale și cavalerul meu scoate sunete plângătoare” (Iov 30:31). Deși ne-am așteptat ca apariția lui Dumnezeu la sfârșitul cărții să ne ofere în sfârșit explicațiile necesare pentru încheierea narațiunii, rămânem cu și mai multe întrebări. În loc să ofere răspunsuri, Dumnezeu îi pune lui Iov câteva întrebări (vezi Iov 38; 39). În esență, Domnul îl întreabă despre tainele creației pentru a compara cât de mic este Iov ca ființă creată cu cât de mare este Creatorul. Când își dă seama de acest contrast puternic și recunoaște cu umilință înțelegerea sa limitată despre viață și despre lumea creată, Iov se vede pe sine ca „acela care are nebunia să [...] întunece planurile”, întrucât, mărturisește el: „Am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep” (Iov 42:3).

Prin urmare, atunci când ne confruntăm cu întrebări dificile despre rău și suferință, trebuie să recunoaștem cât de limitați suntem când vine vorba de a înțelege și a explica pe deplin multe lucruri care se întâmplă cu noi și în jurul nostru. În mod paradoxal, trebuie să trăim cu multe întrebări fără răspuns și în același timp să facem tot posibilul ca ființe umane limitate să înțelegem și să explicăm lucrurile în concordanță cu ceea ce ne-a descoperit Dumnezeu. Un mod de a înțelege și a explica, cel puțin parțial, motivele pentru existența răului și a suferinței este acela de a explora ideea de voință liberă, liberul-arbitru. Acesta este un dar prețios din partea lui Dumnezeu pentru ființele Sale inteligente, dar acest dar a fost, din păcate, folosit în mod greșit în lumea perfectă creată de Dumnezeu. După cum evidențiază Ellen G. White, „Adam a fost un agent moral liber. Dar a abuzat de libertatea lui. S-a lăsat învins de poftă. Prin neascultare, și-a pierdut inocența. De bunăvoie, a devenit un păcătos, separându-se de favoarea lui Dumnezeu” (Manuscrisul 132, 1902). „Înțelepciunea infinită îi pune omului în față diferența dintre bine și rău, dintre păcat și sfințenie; dar guvernarea lui Dumnezeu este o guvernare a liberului-arbitru și nu există niciun act de răzvrătire sau de ascultare care să nu fie un act realizat prin voință liberă” (Manuscrisul 79, 1896).

Astfel, voința liberă folosită în mod greșit transformă lumea perfectă creată de Dumnezeu într-o lume a răului, păcatului, suferinței și morții. Deși ideea liberului-arbitru folosit greșit nu explică totul în problema răului și a suferinței, este o parte importantă a înțelegerii și explicației limitate pe care suntem capabili să o articulăm pe această temă, cel puțin în conformitate cu ceea ce ne-a fost dezvăluit de către Dumnezeu.

Suntem încurajați să abordăm problema răului cu speranță

Este important de subliniat că Biblia conține întrebări deschise pe tema răului. Explicațiile noastre legate de dilema răului sunt limitate, ceea ce indică faptul că răul nu trebuie justificat. Ellen G. White prezintă concis acest argument, spunând: „Este imposibil să explicăm originea păcatului ca și când i-am găsi un motiv al existenței. Dar se poate înțelege suficient atât despre originea păcatului, cât și despre eliminarea lui finală încât să se manifeste pe deplin dreptatea și mila lui Dumnezeu în toate măsurile Sale în privința păcatului. Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nicio privință răspunzător de apariția păcatului; că n-a fost o retragere arbitrară a harului divin, nici o lipsă în conducerea divină care să dea ocazie la apariția răzvrătirii. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nicio explicație. El este misterios, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză pentru el sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiție a păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu; el «este călcarea legii»; este acțiunea unui principiu antagonic mării legi a dragostei, care este temelia guvernării divine” (*Tragedia veacurilor*, p. 492, 493).

Prin urmare, în abordarea problemei răului trebuie să ne concentrăm asupra caracterului iubitor al lui Dumnezeu și nu asupra răului în sine. Pe baza caracterului Său iubitor, putem aborda, cu speranță, dilema majoră a răului, nu pentru a justifica răul, ci pentru a ne concentra pe ceva mai mare, și anume, pe glorioasa speranță (Romani 8:18) că Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii [noștri]” (Romani 21:4).

Aplicație

- 1 Ai fost cuprins vreodată de tristețe și durere adâncă, simțind că Dumnezeu nu te auzea atunci când strigi? Dacă da, cum poate experiența lui Iov să te ajute să te încrezi în Dumnezeu, în ciuda triumfului aparent al răului?
- 2 În vremuri dificile, cum poți trece de la a aborda problema răului la experimentarea suferinței și speranței în același timp?
- 3 Cum poți discuta despre problema răului într-un mod care poate fi de ajutor generației mai tinere din biserică?
- 4 Ce sfat sau explicație ai oferi cuiva care se confruntă cu circumstanțe extrem de dificile?

15 – 21 februarie

Voința umană liberă, iubirea divină și providența

Sabat după-amiază

De memorat: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți _____ în Mine.
În lume veți avea _____, dar _____,
Eu am _____ lumea” (Ioan 16:33).

„Providență” este termenul utilizat pentru a descrie acțiunile lui Dumnezeu în lume. Ceea ce gândim despre providență contează enorm pentru modul în care ne raportăm la Dumnezeu, la alții și la problema răului. Creștinii au diverse concepții cu privire la providență. Unii cred că Dumnezeu Își exercită puterea așa încât toate evenimentele de pe pământ să se întâmple așa cum se întâmplă și El ar alege inclusiv cine va fi mântuit și cine va fi pierdut. Din această perspectivă, oamenii nu ar fi liberi să aleagă decât ceea ce hotărăște Dumnezeu. De fapt, în această viziune, până și dorințele omenești ar fi determinate de Dumnezeu.

În schimb, dovezi biblice puternice arată că Dumnezeu nu determină tot ceea ce se întâmplă, ci El oferă libertate de alegere/voință liberă/liberul-arbitru, până într-acolo încât oamenii (și îngerii) pot alege să acționeze direct împotriva voii Lui. Istoria căderii, a păcatului și a răului este expresia dramatică și tragică a rezultatelor utilizării abuzive a acestei voințe libere. Planul de mântuire a fost instituit pentru a remedia tragedia provocată de folosirea greșită a acestui liber-arbitru.

22 februarie: Ziua Radio Mondial (colectă)

„Dumnezeu este suveran” – îi învâța pastorul de tineret pe adolescenții din grupa lui de gimnaziu. „Adică El controlează tot ce se întâmplă.” Un adolescent șocat a întrebat: „Atunci, Dumnezeu controla totul și când a murit câinele meu? De ce mi-ar ucide Dumnezeu câinele?” Încercând să răspundă, pastorul i-a spus: „Este o întrebare grea. Dar uneori Dumnezeu permite să trecem prin perioade grele ca să fim pregătiți pentru lucruri și mai grele pe viitor. Îmi aduc aminte ce greu mi-a fost când mi-a murit și mie câinele. Dar acea experiență m-a ajutat să fac față unei perioade și mai dificile, mai târziu, când mi-a murit bunica. Are sens?” După o pauză lungă, adolescentul a întrebat: „Deci Dumnezeu mi-a ucis câinele ca să mă pregătească pentru când îmi va ucide bunica?” (vezi John C. Peckham, *Divine Attributes...*, 2021, p. 141).

Oamenii presupun uneori că tot ce se întâmplă se întâmplă întocmai cum vrea Dumnezeu, că tot ce are loc în lume este exact așa cum a vrut Dumnezeu. La urma urmei, Dumnezeu este atotputernic. Cum ar putea atunci să se întâmple ceva ce El nu vrea să se întâmple? Prin urmare, orice se întâmplă, oricât de rău, a fost voia lui Dumnezeu. Iată ce susține această teologie!

1 Conform pasajelor din Psalmii 81:11-14; Isaia 30:15,18; 66:4 și Luca 13:34, înțelegi că voia lui Dumnezeu se împlinește întotdeauna sau nu?

Deși mulți oameni cred că Dumnezeu trebuie să obțină întotdeauna ceea ce vrea, Biblia ne spune ceva destul de diferit. În nenumărate rânduri, Scriptura Îl descrie pe Dumnezeu având dorințe neîmplinite. Adică ceea ce se petrece în lume este adeseori opusul a ceea ce Dumnezeu preferă să se petreacă. În multe cazuri, Dumnezeu declară explicit că se întâmplă exact invers față de cum dorește El. Dumnezeu a vrut un anumit deznodământ pentru poporul Său, dar poporul a ales altul. Dumnezeu Însuși Se plânge: „Poporul Meu n-a ascultat glasul Meu. [...] O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele! Într-o clipă aş înfrunta pe vrăjmașii lor” (Psalmii 81:11,13,14).

Gândește-te la implicațiile teologiilor care atribuie voinței divine directe tot ceea ce se întâmplă în lume. Ce probleme profunde, mai ales în contextul răului, ar crea o astfel de teologie?

În Scriptură se manifestă puterea uimitoare a lui Dumnezeu. Biblia include nenumărate narațiuni în care El Își exercită puterea și face minuni. În ciuda acestui fapt, se întâmplă multe lucruri nedorite de Dumnezeu.

2 Ce înveți despre puterea lui Dumnezeu din pasaje precum: Apocalipsa 11:17; Ieremia 32:17-20; Luca 1:37; Matei 19:26 și Evrei 1:3?

Aceste texte ne învață că Dumnezeu este atotputernic și că susține lumea prin puterea Sa. Apocalipsa Îl menționează pe Dumnezeu ca Domn atotputernic/Cel Atotputernic (vezi 2 Cor. 6:18; Apoc. 1:8; 11:17; 16:14; 19:15; 21:22). Cuvântul tradus cu „atotputernic” (gr. *pantokrator*) poate fi tradus și cu „omnipotent”/„cu putere nelimitată”. Faptul că Dumnezeu are putere nelimitată nu este doar afirmat în cuvinte, ci se și observă în acțiunile Sale reale uimitoare, când Își folosește puterea ca să-și elibereze poporul sau intervine în alt mod miraculos în lume.

Dar a spune că Dumnezeu este atotputernic nu înseamnă că Dumnezeu poate face absolut orice. Scriptura ne învață că există unele lucruri pe care Dumnezeu nu le poate face; de exemplu 2 Timotei 2:13 declară că Dumnezeu „nu Se poate tăgădui singur” (VDC)/„nu va acționa (*niciodată*) contra propriei Sale naturi” (BVA). În consecință, majoritatea creștinilor sunt de acord că Dumnezeu este cu putere nelimitată, însemnând că Dumnezeu are puterea de a face orice nu implică o contradicție – adică face orice este posibil din punct de vedere logic și în concordanță cu natura Lui. Faptul că unele lucruri nu îi sunt posibile lui Dumnezeu, pentru că ar implica o contradicție, este evident în rugăciunea Domnului Isus din Ghetsimani. Deși afirmase că „la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” (Matei 19:26), Domnul Hristos S-a rugat Tatălui, odată cu apropierea răstignirii: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). Bineînțeles, Tatăl avea puterea absolută de a-L scuti pe Hristos de suferința pe cruce, dar nu putea face lucrul acesta salvându-i în același timp pe păcătoși. Trebuia să fie ori una, ori alta, nu ambele.

Scriptura ne învață și că Dumnezeu vrea să salveze pe toată lumea (1 Timotei 2:4-6; Tit 2:11; 2 Petru 3:9; Ezechiel 33:11), dar nu toată lumea va fi salvată. Ce ne învață acest fapt despre realitatea libertății de alegere și despre limitele puterii lui Dumnezeu în privința ființelor cărora le-a dat voința liberă?

Faptul că Dumnezeu este atotputernic nu înseamnă că poate face ceva imposibil din punct de vedere logic. În consecință, Dumnezeu nu poate *determina cauzal* pe cineva să Îl iubească *de bunăvoie*. Dacă „de bunăvoie” înseamnă a face ceva fără a fi determinat să faci, atunci, prin definiție, este imposibil să faci pe cineva să facă ceva *de bunăvoie*. Pe scurt, după cum am văzut – și trebuie subliniat din nou – Dumnezeu nu poate forța pe nimeni să Îl iubească, pentru că, în momentul în care este impusă, aceea nu mai este iubire.

3 Cum înțelegi realitatea voinței libere, conform cu Matei 22:37 și Deuteronomul 6:4,5?

Cea mai mare poruncă – să-L iubești pe Dumnezeu – oferă dovada că Dumnezeu vrea într-adevăr ca toți oamenii să Îl iubească. Dar nu toți Îl iubesc pe Dumnezeu. De ce atunci nu îi *face* Dumnezeu pur și simplu pe toți să Îl iubească? Din nou, pentru că iubirea, pentru a fi iubire, trebuie manifestată de bunăvoie.

4 Ce ne învață Evrei 6:17,18 și Tit 1:2 despre Dumnezeu?

Conform cu Numeri 23:19, „Dumnezeu nu este un om, ca să mintă”. „Dumnezeu [...] nu minte” (Tit 1:2); Dumnezeu Se ține întotdeauna de cuvânt și nu Își calcă niciodată promisiunea (Evrei 6:17,18). În consecință, dacă Dumnezeu a promis ceva sau S-a angajat la ceva, acțiunile Sale viitoare sunt moral limitate de acea promisiune. Aceasta înseamnă că, întrucât Dumnezeu le oferă ființelor libertatea de a alege altfel decât preferă Dumnezeu, nu ține de Dumnezeu ce aleg oamenii. Dacă Dumnezeu S-a angajat să le ofere ființelor liberul-arbitru, oamenii posedă capacitatea de a-și exercita libertatea în moduri care contravin dorințelor ideale ale lui Dumnezeu. În mod tragic, mulți oameni își exercită libertatea în modul acesta și drept urmare se întâmplă multe lucruri nedorite de Dumnezeu, dar care, la drept vorbind, nu depind de Dumnezeu.

Ce lucruri ai făcut știind că Dumnezeu nu voia să le faci? Ce te învață lucrul acesta despre realitatea – și posibilele consecințe înfrigorante ale – libertății de alegere?

5 Citește Efeseni 1:9-11. Ce spune acest fragment despre predestinare? Sunt unii oameni predestinați să fie salvați și alții să fie pierduți?

Termenul tradus cu „rânduiți”/„predestinați” (Efeseni 1:11, VDC/BTF) aici și în alte locuri din Scriptură (gr. *prohorizo*) nu afirmă în sine că Dumnezeu determină causal cursul istoriei, ci termenul grecesc înseamnă pur și simplu „a decide ceva dinainte”. Desigur, cineva poate decide ceva dinainte pe cont propriu, adică unilateral, sau poate decide ceva dinainte ținând cont de deciziile libere ale altora. Scriptura ne învață că Dumnezeu adoptă a doua variantă. Aici și în alte texte (ex., Romani 8:29,30), termenul tradus prin „hotărât”/„rânduit”/„predestinat” face referire la ceea ce Dumnezeu plănuiește pentru viitor, *după ce ține cont de ceea cunoaște dinainte despre deciziile libere ale ființelor create*. Prin urmare, Dumnezeu poate să ghideze providențial cursul istoriei spre scopurile bune avute în vedere de El pentru toți oamenii și în același timp să și respecte acel tip de libertate a ființelor create care este necesară pentru o relație autentică de iubire.

Efeseni 1:11 proclamă că Dumnezeu „face toate după sfatul voii Sale” (VDC)/„după hotărârea voinței sale” (VBRC). Înseamnă aceasta că Dumnezeu hotărăște ca totul să se întâmple *întocmai cum dorește El*? Citit separat, Efeseni 1:9-11 poate părea să afirme această perspectivă. Dar această interpretare ar contrazice multe texte amintite anterior care arată că oamenii uneori resping „planul lui Dumnezeu” (Luca 7:30; vezi și Luca 13:34; Psalmii 81:11-14). Dacă Biblia nu se contrazice, cum pot fi înțelese aceste pasaje într-un mod în care acestea să fie consecvente?

Acest pasaj are o logică perfectă dacă recunoaștem pur și simplu distincția dintre ceea ce am putea numi „voia ideală” și „voia reparatorie” a lui Dumnezeu. „Voia ideală” a lui Dumnezeu este ceea ce El preferă să se întâmple și ceea ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar face întotdeauna exact ce dorește Dumnezeu. „Voia reparatorie” a lui Dumnezeu, pe de altă parte, este voia lui Dumnezeu care a luat deja în considerare oricare alt factor, inclusiv deciziile libere ale ființelor create, care uneori diferă de ceea ce dorește Dumnezeu. Efeseni 1:11 pare să facă referire la „voia reparatorie” a lui Dumnezeu.

Deși cunoaște dinainte viitorul, inclusiv toate alegerile rele, Dumnezeu tot face ca „toate lucrurile [să] lucre[ze] împreună spre bine” (Romani 8:28). Ce încurajare este în acest adevăr?

Dacă totul s-ar petrece conform voii ideale a lui Dumnezeu, nu ar fi existat niciodată răul, ci doar beatitudinea perfectă a iubirii și armoniei. În cele din urmă, universul va fi readus în acord cu această voie desăvârșită, ideală, a lui Dumnezeu. Până atunci, Dumnezeu Își împlinește voia într-un mod care ține cont de deciziile libere ale ființelor Sale.

Să ne imaginăm un concurs de cofetari în care acestora li se cere să folosească niște ingrediente, dar pot adăuga și altele pentru a face ce prăjitură vor. La final, produsul final va fi determinat, cel puțin parțial, și de unele ingrediente pe care aceștia nu le-au ales. La fel (în această privință limitată), deoarece Dumnezeu S-a angajat să respecte libertatea necesară pentru iubire, multe „ingrediente” care alcătuiesc istoria lumii nu sunt alese de Dumnezeu, ci sunt de fapt opusul a ceea ce dorește El.

Din acest punct de vedere, providența nu este unidimensională, ca și cum Dumnezeu ar controla unilateral, pe cont propriu, tot ce se întâmplă. Dimpotrivă, se cere (cel puțin) o perspectivă bidimensională asupra providenței. Unele lucruri din această lume sunt determinate de Dumnezeu, dar alte situații sunt rezultatul deciziilor libere ale ființelor create (așa cum sunt toate relele). Se întâmplă multe lucruri care nu sunt dorite de Dumnezeu.

6 Ce speranță, chiar și în mijlocul necazurilor, îți inspiră textul din Ioan 16:33?

În mod special în vremuri de suferință sau de încercare, credința oamenilor poate fi zdruncinată, pentru că aceștia au convingerea greșită că Dumnezeu îi va scuti sau ar trebui să îi scutească de suferințe și încercări în această viață. Dar Isus ne spune cu totul altceva, avertizându-și urmașii că vor avea parte de încercări și necazuri în această lume, dar există speranță, pentru că Hristos a biruit lumea (Ioan 16:33).

Faptul că ne confruntăm cu dureri și încercări nu înseamnă că asta este ceea ce Dumnezeu dorește la modul ideal pentru noi. Trebuie să avem întotdeauna în minte imaginea de ansamblu: marea luptă. Așadar putem fi încrezători că, deși răul în sine nu este necesar pentru bine, Dumnezeu poate scoate la iveală binele chiar și din evenimente negative. Și, dacă ne încredem în Dumnezeu, El poate folosi chiar și suferințele noastre să ne aducă mai aproape de El și să ne motiveze să manifestăm compasiune și grijă față de alții.

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 1

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan alcătuit după căderea lui Adam. A fost o dezvăluire a «tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri» (Romani 16:25). A fost o manifestare a principiilor care, din veacuri eterne, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Nu Dumnezeu a venit păcatul să ia ființă, ci El i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație de urgență. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume încât S-a hotărât să-L dea pe unicul Său Fiu, «pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică» (Ioan 3:16)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 22).

Zilnic: 1 Timotei 4 – 2 Timotei 4; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 8

1. Ce fel de fapte nu pot să rămână ascunse?

2. Ce a adus la lumină Mântuitorul prin Evanghelie?

3. Cum se manifestă oamenii „stricați la minte”?

4. Ce fel de oameni „se vor îndrepta spre istorisiri închipuite”?

5. **Cu ce ocazie în atitudinea ucenicilor nu se putea întrezări nicio teamă și nicio șovăire?**

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Master plan de evanghelizare

Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe, cel mai înalt for deliberativ al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, întrunit în data de 21 aprilie 2024, a votat întocmirea unui plan de misiune sistematică în orașele mari din țară și în toate localitățile fără adventiști, pentru următorii 15 ani. Citește acest plan național de evanghelizare și, împreună cu lucrătorii Evangheliei din comunitatea ta, intră în câmpul nostru de lucru!

**„Avem nădejdea
că, dacă credința voastră
crește, va crește și câmpul
nostru de lucru [...]. Așa că
vom putea propovădui
Evanghelia și în ținuturile care
sunt dincolo de al vostru.”
(2 Corinteni 10:15,16)**

Privire generală

Deși este omnipotent și suveran, Dumnezeu nu determină tot ceea ce se întâmplă. Mai mult, există lucruri pe care Dumnezeu nu le va face și nu le poate face din perspectiva naturii caracterului Său moral. Cu toate acestea, providența poate categoric transforma o situație îngrozitoare într-o binecuvântare.

Teme

- 1 Suveranitatea lui Dumnezeu nu exclude neîmplinirea unor dorințe** – Dumnezeu nu determină tot ceea ce se întâmplă. Chiar dacă este atotputernic, Dumnezeu Se angajează din punct de vedere moral să respecte voința umană liberă. În consecință, nu tot ceea ce se întâmplă este în concordanță cu dorințele Sale, date fiind deciziile ființelor libere din punct de vedere moral. Dumnezeu este suveran în sensul că Își îndeplinește scopul providențial (voință ideală) și ține cont de deciziile libere ale făpturilor Sale, care pot fi opuse față de ceea ce preferă El (voință reparatorie).
- 2 Omnipotența lui Dumnezeu nu înseamnă că acțiunile Sale providențiale sunt nelimitate** – Există lucruri pe care Dumnezeu nu le va face și nu le poate face din perspectiva caracterului Său moral. Această noțiune este importantă când vrem să înțelegem manifestarea providenței în lume. Acțiunile providențiale ale lui Dumnezeu sunt consecvente cu iubirea Lui și nu sunt determinate sau forțate. Dar acțiunile Sale nu trec peste libertatea omului de a alege. Prin urmare, omnipotența lui Dumnezeu nu exclude liberul-arbitru al făpturilor Sale.
- 3 Providența include acțiuni ideale și reparatorii** – Acțiunile providențiale nu sunt definite doar în termenii voinței ideale, bazate exact pe ceea ce dorește Dumnezeu, ci implică acțiuni de remediere. Acțiunile reparatorii sunt diferite de ceea ce Dumnezeu preferă pentru făpturile Sale. Chiar și așa, Dumnezeu poate transforma o situație care este împotriva voii Sale morale în ceva care este în concordanță cu dorința Lui morală/ideală.

Aplicație: Este tot ceea ce se întâmplă în viața noastră rezultatul voii lui Dumnezeu? De ce da sau de ce nu? Ce ai învățat despre providență din istoria lui Iosif?

O întrebare-cheie dezbătută în volumul *Four Views on Divine Providence* (Patru perspective asupra providenței) este dacă Dumnezeu obține întotdeauna ceea ce vrea. Mai exact, această întrebare ridică problema „de a împăca responsabilitatea morală a ființelor umane cu suveranitatea lui Dumnezeu în raport cu acțiunile lor” (Dennis W. Jowers [ed.], 2011, p. 10). Dacă răspunsul la întrebare este afirmativ (da, Dumnezeu obține întotdeauna ceea ce vrea), atunci nimeni nu poate face nimic altceva decât ceea ce dorește Dumnezeu și, în consecință, tot ceea ce se petrece în lume este în concordanță cu dorințele Sale, inclusiv aparițiile răului. Dar această imagine nu se potrivește cu bunăvoința iubitoare a lui Dumnezeu și cu libertatea morală a ființelor Sale, așa cum se observă în Scriptură (vezi John Peckham, „Providence and God’s Unfulfilled Desires”, în *Philosophia Cristi*, vol. 15, nr. 2, 2013, p. 234).

Există câteva locuri în Scriptură unde vedem oameni, chiar și oameni ai lui Dumnezeu, acționând diferit de ceea ce dorește Dumnezeu. În Psalmii 81:11-14, care este un psalm în care Dumnezeu face apel la poporul Israel să se pocăiască, Domnul Se plânge: „Poporul Meu n-a ascultat glasul Meu. Israel nu M-a ascultat. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor și au urmat sfaturile lor. O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele! Într-o clipă aş înfrunta pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva potrivnicilor lor.” În mod asemănător, în Isaia 66:4, Domnul evidențiază cu tristețe: „Când am chemat Eu, n-au răspuns și, când am vorbit Eu, n-au ascultat, ci au făcut ce este rău înaintea Mea și au ales ce nu-Mi place!”

În Ezechiel 18:23, Dumnezeu declară că nu găsește nicio plăcere în moartea celor răi, ci dorește ca cei răi să se pocăiască și să trăiască. În evanghelii ni se spune că „fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei” (Luca 7:30). În mod asemănător, Isus deplânge faptul că Ierusalimul trăiește în răzvrătire față de dorințele Sale. „De câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut” (Luca 13:34).

Această imagine biblică indică faptul că suveranitatea lui Dumnezeu în lume nu exclude existența unor dorințe divine neîmplinite, din cauza deciziilor ființelor Sale libere din punct de vedere moral. În același timp, Dumnezeu este în continuare suveran și, după cum punctează Iov, „nimic nu poate sta împotriva gândurilor” Lui (Iov 42:2). John Peckham

sugerează că „Dumnezeu nu obține întotdeauna ce vrea (voia Sa ideală), dar Dumnezeu Își va îndeplini cu siguranță scopul providențial atotcuprinzător și infinit de bun (voia Sa efectivă)” (*Philosophia Christi*, vol. 15, nr. 2, p. 236). Mai precis, „Dumnezeu S-a expus de bunăvoie nemulțumirii temporare produse de rău. El este totuși mulțumit în sensul general că scopul Său se va împlini în cele din urmă și va aduce mulțumirea deplină întregului univers într-o relație de iubire și armonie veșnică” (p. 235).

Omnipotența lui Dumnezeu nu înseamnă că acțiunile Sale providențiale sunt nelimitate

Pentru că este un Dumnezeu atotputernic, Domnul poate face orice. Nimic nu Îi este imposibil (Geneza 18:14; Marcu 14:36; Luca 18:27). Prin urmare, din punctul de vedere al puterii și libertății, Dumnezeu poate face orice. Cu toate acestea, din punctul de vedere al naturii caracterului Său moral și al deciziilor Sale libere cu privire la existența și la realitatea lumii create, există lucruri pe care Dumnezeu nu le va face și, în sensul acesta, nu le poate face. Din această perspectivă afirmă Scriptura că Dumnezeu nu poate face anumite lucruri. De exemplu, „nu poate să mintă” (Tit 1:2; vezi și Evrei 6:18), „nu poate fi ispitit ca să facă rău” (Iacov 1:13) și „nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13).

Această concepție cu privire la caracterul moral al lui Dumnezeu este importantă când căutăm să înțelegem providența – adică acțiunile lui Dumnezeu în lume. Deși are puterea și libertatea de a face totul, intervențiile Lui providențiale sunt delimitate de natura morală a caracterului și a deciziilor Sale. Ellen G. White evidențiază că „Dumnezeu nu forțează niciodată voința sau conștiința” ființelor pe care le-a creat (*Tragedia veacurilor*, p. 591). În *Calea către Hristos*, ea menționează că „Domnul Hristos este gata să ne elibereze de păcat, dar nu ne forțează voința; iar dacă, prin păcătuire continuă, însăși voința a ajuns într-un totuși înclinată spre rău, iar noi nu dorim să fim eliberați și nu suntem dispuși să primim harul Său, oare ce ar putea Domnul să mai facă? Ne-am distrus singuri prin respingerea categorică a iubirii Sale” (*Calea către Hristos*, p. 34).

Acest principiu înseamnă că, datorită caracterului Său iubitor, omnipotența lui Dumnezeu nu exclude liberul-arbitru al ființelor create. Acțiunile Sale providențiale nu forțează conștiința, ceea ce explică de ce El face un apel iubitor la mintea noastră să alegem viața, nu moartea (Deuteronomul 30:15-20) și să nu ne împietrim inima față de glasul Său (Evrei 3:7,8). Deși El dorește mântuirea tuturor (Ezechiel 33:11;

1 Timotei 2:4-6; Tit 2:11; 2 Petru 3:9), Biblia nu susține că toți oamenii vor fi mântuiți (vezi, de exemplu, Matei 25:31-46; Ioan 5:28,29).

Intervențiile providențiale sunt în concordanță cu dragostea divină. Prin definiție, o relație de iubire nu poate fi determinată sau forțată, ci neapărat implică voința liberă. Ca sursă a iubirii (1 Ioan 4:7,8), Dumnezeu nu ne forțează și nici nu ne determină să Îl iubim, ci Își exprimă iubirea profundă față de noi, urmărind să ne insuflă dragostea Lui (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:19). Potrivit cu 1 Ioan 4:19, „noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” O dragoste sinceră față de Dumnezeu are la bază o convingere personală cu privire la caracterul Său iubitor și drept. După cum spune frumos Ellen G. White, „numai slujirea din iubire putea fi primită de Dumnezeu, supunerea ființelor create de El trebuia să se bazeze pe convingerea că El este drept și bun” (*Patriarhi și profeți*, p. 42).

Providența divină include acțiuni ideale și reparatorii

Ținând cont de faptul că suveranitatea lui Dumnezeu nu exclude neîmplinirea unora dintre dorințele Sale și că omnipotența Lui nu înseamnă că acțiunile providențiale forțează deciziile ființelor Sale, providența nu ar trebui definită numai în termeni de acțiuni ideale, care derivă din voia sau din dorința ideală a lui Dumnezeu. Ținând cont de faptul că multe situații sunt provocate de deciziile ființelor create, decizii care sunt incompatibile cu voia morală a lui Dumnezeu, anumite intervenții providențiale sunt înțelese mai precis ca acțiuni reparatorii, în sensul că Dumnezeu transformă o situație care este împotriva voii Sale morale în ceva care concordă cu voia Sa morală/ideală.

Noțiunea de acțiune providențială reparatorie, sau remedială, se observă în mod special în istoria lui Iosif. El interpretează că parcursul dureros, dar extraordinar al vieții lui a fost influențat în mod paradoxal atât de intențiile rele ale oamenilor, cât și de providența iubitoare. Intențiile rele nu exclud providența. Providența nu justifică intențiile rele. În Geneza 50:20, Iosif le spune fraților săi: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr.” Pe scurt, providența transformă o situație îngrozitoare, creată de intențiile și faptele rele nejustificate ale ființelor umane, într-o binecuvântare pe care nu am fi putut-o prevedea niciodată.

Ellen G. White face trimitere la ideea de contracarare pentru a descrie providența reparatorie a lui Dumnezeu: „Invidia i-a determinat pe frații

lui Iosif să-l vândă sclav; ei sperau să-l împiedice astfel să ajungă mai mare decât ei. Când a fost dus în Egipt, le-a plăcut să creadă că nu aveau să mai fie deranjați de visele lui și că au înlăturat toate posibilitățile ca ele să se împlinească. *Dar acțiunile lor au fost contracarate de Dumnezeu, făcând să aibă loc chiar lucrul pe care ei doreau să-l împiedice*” (*Patriarhi și profeți*, p. 239, subl. ad.).

Aplicație

Chiar dacă nu urmărim întotdeauna dorințele lui Dumnezeu pentru viața noastră, El poate transforma orice situație teribilă într-o binecuvântare. Pe baza acestei idei, discutați în cadrul grupei întrebările următoare:

- 1 Ce trebuie să se schimbe în viața noastră ca să ne putem baza pe voia lui Dumnezeu în parcursul nostru spiritual? Cum ne putem asigura că alegerile noastre libere nu contravin voii lui Dumnezeu?
- 2 Eșecul nostru spiritual nu afectează iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Cum ne motivează acest adevăr minunat să predicăm Evanghelia?
- 3 Cum le putem explica adecvat copiilor că nu tot ce se întâmplă este voia directă a lui Dumnezeu?

22 – 28 februarie

Conflictul cosmic

Sabat după-amiază

De memorat: „_____ voi pune între tine și _____, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi _____, și tu îi vei zdrobi _____” (Geneza 3:15).

În centrul teologiei biblice se află marea luptă dintre Hristos și Satana. Deși ideea de conflict cosmic între Dumnezeu și ființele celeste care au căzut și s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu este un proeminent motiv literar în Scriptură (Matei 13:24-30,37-39; Apocalipsa 12:7-10) și deși acesta este răspândit în tradiția creștină, mulți creștini au respins sau au ignorat cu totul această idee.

Din perspectivă biblică însă, tema unui conflict cosmic – în care diavolul și îngerii lui se opun împărăției lui Dumnezeu – nu este o temă pe care să o putem neglija fără a pierde o mare parte din ceea ce transmit narațiunile biblice. Dacă citim chiar și doar evangheliile, observăm că ele sunt pline de referiri la diavol și la demonii care se opun lui Dumnezeu.

Pentru început în această săptămână, vom discuta cum răspundem la următoarele două întrebări, potrivit unor pasaje biblice cruciale:

(1) Unde susține Scriptura că există un conflict cosmic între Dumnezeu și Satana?

(2) Potrivit Scripturii, ce fel de conflict este?

- 1** Cum ne ajută parabola din **Matei 13:24-27** să înțelegem răul din lumea noastră?
-

Isus povestește despre un fermier care seamănă numai semințe bune în câmpul lui. Dar între grâu răsare neghină. Văzând acest lucru, slujitorii îl întreabă: „Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?” (Matei 13:27). Aceasta seamănă cu întrebarea repetată în zilele noastre: Dacă Dumnezeu a creat lumea pe deplin bună, de ce există rău în ea?

- 2** Citește **Matei 13:28-30** în lumina explicației date de Hristos în **Matei 13:37-40**. Cum contribuie aceste texte la o mai bună înțelegere a naturii conflictului cosmic?
-

Stăpânul răspunde întrebării slujitorului: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (Matei 13:28). Ulterior, Isus Îl identifică pe cel care „seamănă sămânța bună” drept „Fiul omului”, care este Isus Însuși (Matei 13:37) și pe „vrăjmașul care a semănat” neghina drept „diavolul” (Matei 13:39), descriind în mod explicit un conflict cosmic între Hristos și Satana. De ce există rău în lume? Răul este rezultatul acțiunii vrăjmașului (diavolul), care se opune stăpânului. „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (Matei 13:28).

Acest răspuns însă dă naștere unei alte întrebări: „Vrei dar să mergem s-o smulgem?” Cu alte cuvinte, de ce nu scoți răul din rădăcini imediat? „«Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș»” (Matei 13:29,30; compară cu Marcu 4:29). Potrivit parabolei, Dumnezeu va pune în cele din urmă capăt răului, dar smulgerea lui prematură ar avea ca rezultat daune colaterale ireversibile, care ar afecta binele.

Care sunt pericolele dacă s-ar încerca acum smulgerea neghinei din mijlocul grâului? În același timp, de ce lucrul acesta nu înseamnă pur și simplu ignorarea răului care ne iese în cale?

În paralel cu întrebarea din parabolă – de ce există sămânță rea pe câmp, dacă stăpânul a pus numai sămânță bună – apare o altă întrebare: Dacă Dumnezeu a creat o lume într-un totu bun, cum a apărut răul aici?

3 Ce transmit cuvintele lui Dumnezeu din Geneza 1:31 despre starea creației când Dumnezeu a terminat de creat și de ce este important acest răspuns?

Conform cu Geneza 1:31, când Dumnezeu a terminat de creat lumea, aceasta era foarte bună. În Geneza 1 nu există niciun indiciu de vreun rău la crearea acestei planete de către Dumnezeu. Atunci cum a intrat răul în experiența umană?

4 Cum a ajuns răul aici, pe pământ? În ce lumină e pusă natura conflictului cosmic? Geneza 3:1-7 și Apocalipsa 12:7-9.

Aici vedem minciunile despre caracterul lui Dumnezeu prezentate de șarpe, identificat în Apocalipsa 12:7-9 ca diavolul însuși („șarpele cel vechi”). Șarpele folosește inițial o întrebare pentru a pune la îndoială porunca lui Dumnezeu, denaturând aproape complet în întrebarea lui ceea ce poruncise Dumnezeu. Apoi șarpele pune direct la îndoială ceea ce spusese Dumnezeu, zicându-i Evei: „Hotărât că nu veți muri” (Geneza 3:4). Cineva – fie șarpele, fie Dumnezeu – a mințit-o pe Eva, care acum trebuie să aleagă dacă să creadă ce i-a spus Dumnezeu sau ce i-a spus șarpele.

Aici și în alte părți din Scriptură, natura acestui conflict are în vedere în primul rând pe cine să crezi și ce să crezi, fapt care este integral legat de iubire. Și aceasta întrucât convingerile tale despre cineva, despre ce fel de persoană este și dacă este sau nu de încredere, au un impact profund asupra capacității tale de a iubi acea persoană și de a avea încredere în ea, iar, în acest caz, de a asculta de ceea ce îți spune.

Citește Geneza 3:15. Declarația făcută de Dumnezeu șarpelui, că sămânța femeii, adică Mesia, avea să zdrobească capul șarpelui, este deseori identificată ca prima Evanghelie din Scriptură (*protoevangelium*). Cum întărește ea realitatea conflictului și în același timp oferă speranță în mijlocul acestuia?

Capitolele 1 la 3 din Geneza arată categoric că răul a existat *înainte* de căderea lui Adam și a Evei. La nivel de concept, „răul” apăruse deja în numele „pomul cunoștinței binelui și răului” (Geneza 2:9,17). Apoi șarpele Îl acuză pe Dumnezeu că minte când, de fapt, șarpele este cel care minte. Existența șarpelui (Apocalipsa 12:9) și minciuna acestuia arată realitatea răului acolo. Prin urmare, chiar și în Eden, înainte de cădere, se manifestă prezența răului.

5 Citește Ezechiel 28:12-19 în lumina textelor din Exodul 25:19,20. Care este natura căderii acestei ființe?

Potrivit acestui pasaj, conflictul cosmic a început în cer și originea răului este tot în cer. Înainte de cădere, ființa care a ajuns cunoscută ca Satana era un heruvim ocrotitor. Pe lângă faptul că este identificat ca acest heruvim, el ajunsese „la cea mai înaltă desăvârșire”, fiind „plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe”, și se afla „în Eden, grădina lui Dumnezeu” (Ezechiel 28:12,13). Niciunul dintre aceste lucruri nu se poate spune despre împăratul uman al Tirului (sau despre oricare alt om). Prin urmare, știm că ni se oferă aici o scurtă descriere a căderii lui Lucifer.

6 Ce detalii găsești în Isaia 14:12-15 despre originea marii lupte?

Conform cu Isaia 14, Lucifer a decis să se înalțe și să se facă precum Dumnezeu. Acest verset completează ceea ce am văzut în Ezechiel 28, și anume că i „s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții” sale (Ezechiel 28:17), fapt care ar fi trebuit să îl determine să Îl slăvească pe Dumnezeu, care l-a făcut frumos. În schimb, el a devenit mândru. Mai rău, în această mândrie, el și-a propus să ia locul lui Dumnezeu și să-L calomnieze. Termenul ebraic pentru „negoț” din Ezechiel 28:16 înseamnă și „a calomnia”, un indiciu al modului în care Satana va acționa împotriva lui Dumnezeu și împotriva noastră.

Cum înțelegem faptul că Lucifer, care a căzut, a fost inițial „fără prihană [...] din ziua” în care a fost făcut „până în ziua când s-a găsit nelegiuirea” în el (Ezechiel 28:15)? Cum ar putea o ființă perfectă/„fără prihană” să cadă dacă a fi „fără prihană” nu includea adevărata libertate morală?

Încercarea lui Satana de a uzurpa tronul lui Dumnezeu se poate observa și în pasajele despre ispitire din Matei 4 și Luca 4. În șocanta întâlnire dintre Isus și ispititor se dezvăluie multe lucruri despre natura conflictului. Aici vedem realitatea mării lupte dintre Hristos și Satana, dar redată în termeni duri și grafici.

7 Cum descoperi realitatea mării lupte dintre Hristos și Satana în Matei 4:1-11?

Isus a fost „dus” de Duhul în pustiu cu scopul expres să fie „ispitit de diavolul” (Matei 4:1). Iar înainte de a da piept cu diavolul în această întâlnire prestabilită, Isus postise 40 de zile. Așadar, când a venit, diavolul L-a ispitit pe Isus să transforme pietrele în pâine, profitând de foamea extremă resimțită de Acesta. Dar Isus a răspuns acestei ispite cu Scriptura, iar vicleșugul lui Satana a eșuat.

Atunci, într-o încercare de a-L face pe Isus să acționeze din îngâmfare, diavolul L-a ispitit să Se arunce de pe streașina templului. Satana a răstălmăcit Scriptura pentru a sugera că, dacă Isus era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, îngerii aveau să Îl protejeze. Dar, fiindcă citise Scriptura corect, Isus a combătut din nou ispita.

A treia ispită demască categoric ce încearcă diavolul să facă. El vrea ca Isus să i Se închine. Satana încearcă să uzurpe închinarea care I se cuvine numai lui Dumnezeu. Iar pentru a face lucrul acesta, Îi arată lui Isus „toate împărățiile lumii și strălucirea lor”, apoi pretinde: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie” (Matei 4:8,9). În Luca 4:6, un text paralel cu cel din Matei, diavolul susține: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc” (Luca 4:6). Din nou, Isus contracarează această ispită cu Scriptura și din nou Satana dă greș. În toate cele trei cazuri, Isus a folosit Scriptura pentru a Se apăra de atacurile inamicului.

Efesenii 6:12 ne amintește că „noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. Deși nu ar trebui să trăim cu frică, de ce trebuie să ne amintim întotdeauna de realitatea luptei care se desfășoară în jurul nostru?

Am văzut câteva pasaje care vorbesc despre un conflict cosmic între Dumnezeu și Satana. Dar cum să fie posibil un astfel de conflict? Cum ar putea cineva să se opună Dumnezeului atotputernic? Dacă ar fi vizat puterea absolută, acest conflict cosmic s-ar fi încheiat înainte să înceapă. Trebuie să fie vorba de un alt tip de confruntare. Scriptura destăinuie faptul că acest conflict are în vedere caracterul lui Dumnezeu – o divergență din cauza acuzațiilor calomniatoare făcute de diavol la adresa lui Dumnezeu, potrivit cărora (printre altele) Dumnezeu nu ar fi pe deplin bun și iubitor. Astfel de afirmații nu pot fi învinse prin putere sau prin forță brută, ci prin compararea celor două caractere aflate în competiție.

„În modul în care a gestionat păcatul, Dumnezeu a folosit numai dreptatea și adevărul. Satana putea folosi ceea ce Dumnezeu nu putea – lingușirea și amăgirea. El căutase să falsifice cuvintele lui Dumnezeu și reprezentase eronat planul Său de guvernare înaintea îngerilor, susținând că Dumnezeu nu a fost drept atunci când le-a dat legi și reguli locuitorilor cerului, că atunci când cerea supunere și ascultare de la ființele create căuta numai înălțarea de Sine. [...] Atât caracterul adevărat al uzurpatorului, cât și scopul lui real trebuiau să fie înțelese de toți. El trebuia să aibă timp pentru a se demasca prin lucrurile lui nelegiuite” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 498).

8 Citește Ioan 8:44,45, în lumina pasajului din Apocalipsa 12:7-9. Cum este caracterul diavolului și strategia lui?

Planul diavolului a fost de la început să facă ființele să creadă că Dumnezeu nu era cu adevărat drept și iubitor și că legea Lui le asuprea și le făcea rău. Nu este de mirare că Isus îl numește pe diavol „mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). În schimb, Isus a venit să „mărturise[ască] despre adevăr” (Ioan 18:37) și să contracareze direct minciunile și calomniile lui Satana, învingându-l și în cele din urmă distrugându-l pe el și puterea lui (1 Ioan 3:8; Evrei 2:14).

Apocalipsa 12:9,10 îl identifică pe Satana ca: (1) „șarpele cel vechi”, (2) cel care acuză poporul lui Dumnezeu în tribunalul ceresc și (3) balaurul conducător care înșală lumea. Cuvântul grecesc tradus cu „diavol” înseamnă pur și simplu „calomniator”, arătând încă o dată că natura conflictului vizează convingerile, inclusiv credințele despre caracterul lui Dumnezeu.

Suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 29

„Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nicio privință răspunzător de apariția păcatului, că n-a fost o retragere arbitrară a harului divin, nici o lipsă în conducerea divină care să fi creat ocazia pentru apariția răzvrătirii. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nicio explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. [...] Dacă ar fi fost adus imediat la inexistență, ei [locuitorii cerului și ai altor lumi] L-ar fi slujit pe Dumnezeu din teamă, nu din iubire. Influența amăgitorului n-ar fi fost cu totul distrusă și nici atitudinea de revoltă n-ar fi fost eliminată cu totul. Răului trebuia să i se îngăduie să ajungă la maturitate. Pentru binele universului întreg, de-a lungul veacurilor veșnice, Satana trebuia să-și dezvolte mai mult principiile, pentru ca acuzațiile lui aduse guvernării divine să fie văzute de ființele create în lumina lor adevărată, pentru ca dreptatea și mila lui Dumnezeu, precum și imuabilitatea legii Sale să fie pentru totdeauna în afara oricărui dubiu.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 492, 493, 499).

Zilnic: Tit 1 – Evrei 3; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 9

1. Pentru cine anume „totul este curat”?

2. Cine era sfătuit „să le fie pe plac în toate lucrurile” și pe placul cui să fie?

3. Cine a scris cu mâna lui „voi plăti”?

4. Cum s-a vestit cuvântul dovedit nezguduit?

5. De unde reiese că pasul de organizare a diaconiei a fost după planul lui Dumnezeu?

Cursuri video

Vrei să fii misionar, dar nu știi cum? Am înregistrat cursurile Școlii de misiune și le poți accesa pe toate. Cu siguranță vei afla lucruri noi, de folos pentru a da mărturie. Învăță despre stilul de viață misionar!

Playlist Școala de misiune:
<http://www.advent.ist/cursuri>

Privire generală

Conflictul cosmic afectează fiecare ființă umană în fiecare zi și universul în general. Satana încearcă să uzurpe închinarea care I se cuvine lui Dumnezeu, dar va fi învins în cele din urmă.

Teme

- 1 Conflictul cosmic nu este o luptă dualistă între forțe omnipotente** – Conflictul cosmic vizează desăvârșirea morală a caracterului lui Dumnezeu. Această luptă nu implică două forțe la fel de independente care se confruntă într-un război fără sfârșit, deoarece Lucifer a fost creat de Dumnezeu și a decis să pună la îndoială caracterul Creatorului său.
- 2 Conflictul cosmic implică poporul lui Dumnezeu** – Întregul univers resimte efectele confruntării universale. În cer, Hristos a fost ținta principală a răzvrătirii lui Lucifer. În pustiu, Satana a pus la îndoială calitatea de Fiul a lui Isus. Cu toate acestea, Isus a ieșit biruitor și are puterea de a ne face fii și fiice ale lui Dumnezeu.
- 3 Conflictul cosmic nu putea fi soluționat înainte de vreme** – Va veni o zi când Dumnezeu va pune în cele din urmă capăt răului. Între timp, răului i se permite să ajungă la maturitate pentru ca acuzațiile false la adresa guvernării divine să poată fi văzute în adevărata lor lumină de către toate ființele create.

Aplicație: În ce fel realitatea că ne confruntăm zilnic cu efectele conflictului cosmic ar trebui să ne facă și mai conștienți și mai dispuși să depindem de Dumnezeu în orice moment?

Comentariu

Conflictul cosmic nu este o luptă dualistă între forțe omnipotente

Există versiuni distincte ale conflictului cosmic în diferite religii și/sau cercuri filozofice. O influentă versiune necreștină este dualismul. După cum evidențiază C. S. Lewis, dualismul este „convingerea că în spatele tuturor lucrurilor se află două puteri egale și independente, una bună și cealaltă rea, și că acest univers este câmpul de luptă în care acestea duc

un război nesfârșit”. A spune că aceste puteri sunt la fel de independente ar însemna că „ambele au existat din veșnicie” (*Mere Christianity*, 1960, p. 33, 34; vezi *Creștinism pur și simplu*, Humanitas, 2023). Această confruntare dualistă nu este tipul de conflict cosmic evidențiat în Biblie. Din perspectivă biblică, cel care se numește acum Satana „a fost creat de Dumnezeu și a fost bun atunci când a fost creat, dar a luat-o pe căi greșite”. Asemănător dualismului, punctul de vedere creștin este că „universul este în război”. Dar, spre deosebire de dualism, „nu consideră că este un război între puteri independente. Consideră că este un război civil, o rebeliune, și că trăim într-o parte a universului ocupată de rebeli” (*Mere Christianity*, p. 36).

Prin urmare, în loc de un conflict cosmic între două forțe independente omnipotente, avem de-a face cu o revoltă față de Creator a ființelor create. Conform celor aflate despre rolul șarpelui amăgitor din Geneza 3, conflictul se axează pe percepția asupra caracterului lui Dumnezeu așa cum se reflectă în legea Sa. Cu alte cuvinte, este Dumnezeu demn de încredere? Putem da crezare cuvintelor Sale? Evident, aceste două întrebări sunt cruciale pentru o relație de iubire. Este practic imposibil să avem o relație sinceră și profundă de iubire cu cineva în care nu avem încredere.

Răzvrătirea lui Lucifer față de Dumnezeu, care marchează debutul conflictului cosmic, începe în cer și este menționată în Isaia 14:12-15 și Ezechiel 28:12-19, mai ales atunci când comparăm aceste capitole cu Geneza 3 și Apocalipsa 12. Deși pasajele din Isaia și Ezechiel fac referire directă la împăratul Babilonului și la cel al Tirului, „în fiecare pasaj există o trecere de la sfera locală, istorică a împăraților pământenii la sfera cerească, supranaturală în care apare Lucifer/Satana și marea luptă” (Richard Davidson, „Cosmic Narrative for the Coming Millennium”, în *Journal of the Adventist Theological Society*, vol. 11, nr. 1-2, 2000, p. 107). În esență, Lucifer/Satana vrea să se înalțe la nivelul lui Dumnezeu. Mai precis, vrea să dețină/uzurpe statutul și puterea înaltă a lui Dumnezeu, dar nu caracterul Lui iubitor, dat fiind că Lucifer/Satana încearcă să se înalțe prin negoț/calomnie (Ezechiel 28:16) și minciuni (Geneza 3:4; Ioan 8:44).

Conflictul cosmic implică poporul lui Dumnezeu

Deși a început în cer cu răzvrătirea lui Lucifer față de Dumnezeu, în cele din urmă conflictul cosmic a implicat oarecum universul ca în-

treg. Mai precis, a implicat îngerii (Apocalipsa 12:7-9) și ființele umane (Geneza 3). Pentru că Eva a căzut în ispita diavolului și Adam a urmat-o intenționat, lumea noastră a devenit scena acestei confruntări universale. Într-o lume păcătoasă, viața omului a ajuns să fie marcată de această luptă. Cu alte cuvinte, oamenii se confruntă în fiecare zi cu existența și efectele conflictului cosmic. În mod evident, acest scenariu se aplică în întreaga istorie a poporului lui Dumnezeu din toată Scriptura.

Divinul Domn Hristos a fost deja principala țintă a răzvrătirii lui Lucifer în cer (Apocalipsa 12:7; vezi și Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 1). Prin urmare, statutul Său pământean de Răscumpărător al nostru și de noul Reprezentant al poporului lui Dumnezeu – al doilea Adam (Romani 5:14; 1 Corinteni 15:22,45) – face din întrupatul Domn Hristos principala țintă a atacurilor și mai puternice ale lui Satana din pustiu.

Când relatează ispitirea lui Isus, Luca o precedă de afirmarea divină a statutului Său de Fiu („Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea”, Luca 3:22) în cadrul narațiunii despre botezul Său, care este urmată de o genealogie, ce începe cu Isus ca „fiul lui Iosif” (Luca 3:23) și merge înapoi (Luca 3:23-38) până la Adam, „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38). Având în minte acest termen de „fiu”, ascultătorul/cititorul atent al evangheliei vede cum Satana își începe ispitele din pustiu punând la îndoială tocmai ideea că Isus este „fiul lui Dumnezeu” (Luca 4:3) – adică exact ceea ce vocea divină Îi spusese lui Isus câteva versete înainte. Dacă îl considerăm pe Adam un reper important în genealogia care precedă relatarea ispitei, există o asemănare izbitoare cu ispitirea de către șarpe în Eden, unde Eva a pus și ea la îndoială, cel puțin în minte (vezi Geneza 3:1,4), o afirmație clară făcută de Dumnezeu în fața ei și a soțului ei cu privire la consecințele fatale ale consumării roadelor din pomul cunoștinței binelui și răului, după cum apare cu câteva versete înainte (vezi Geneza 2:17).

Mai presus de orice, vestea bună a relatării ispitirii din evanghelie este că, prin Isus, al doilea Adam, avem un alt deznodământ pentru omenire. În timp ce Adam a căzut în ispită în Eden, Isus a ieșit învingător din ispitirea din pustiu. Victoria Sa le-a deschis fiilor și fiicelor lui Dumnezeu un nou orizont în conflictul cosmic, dat fiind că Hristos este noul Adam, adică noul cap al familiei omenești.

În Evanghelia după Matei, narațiunea ispitirii apare imediat după relatarea botezului lui Isus. În locul referirii generale la Adam pe care o face Luca, Matei pare să aibă în minte poporul Israel. Genealogia se con-

centrează asupra unor personaje precum Avraam și David (Matei 1:1-17), iar decretul de ucidere a copiilor în contextul istoriei lui Isus (Matei 2:13-16) evocă istoria lui Moise. Comparația cu poporul Israel devine mai evidentă atunci când observăm că toate răspunsurile date de Isus diavolului în pustiu sunt luate textual din experiența lui Israel în pustiu (Deuteronomul 8:3; 6:16; 6:13). Pe scurt, acolo unde Israel a căzut, Isus a câștigat, ceea ce deschide un nou orizont pentru poporul lui Dumnezeu în conflictul cosmic, deoarece Hristos preia în mod reprezentativ rolul unui nou Israel.

Conflictul cosmic nu putea fi soluționat înainte de vreme

Parabola grâului și a neghinei din Matei 13:24-30 indică prezența unui conflict cosmic în învățăturile Domnului Isus despre împărăția cerurilor. Inamicul este capabil să semene buruieni care să crească împreună cu grâul (sămânța bună). Aceasta este o acțiune nu doar rea, ci și înșelătoare, întrucât orice acțiune corectivă de a smulge imediat buruienile pentru a rezolva situația problematică poate pune în pericol grâul (Matei 13:29). Din acest motiv, necesara distincție și separare a celor două categorii trebuie să aștepte până la seceriș sau până la judecata finală (Matei 13:30).

Este demn de remarcat că în relatarea lui Ellen G. White despre reacția lui Dumnezeu față de Lucifer/Satana în stadiile incipiente ale conflictului cosmic din cer, se remarcă același principiu biblic din parabola neghinei și a grâului. Explicând de ce Dumnezeu nu l-a distrus imediat pe Satana, Ellen G. White evidențiază faptul că „influența amăgitorului n-ar fi fost cu totul distrusă și nici spiritul de revoltă n-ar fi fost îndepărtat cu totul. Răului trebuia să i se îngăduie să ajungă la maturitate. Pentru binele universului întreg, de-a lungul veacurilor veșnice, Satana trebuia să-și dezvolte mai deplin principiile, pentru ca acuzațiile lui aduse la adresa guvernării divine să fie văzute de ființele create în lumina lor adevărată, pentru ca dreptatea și mila lui Dumnezeu, precum și imuabilitatea legii Sale să poată fi pentru totdeauna plasate în afara oricărui dubiu” (*Tragedia veacurilor*, p. 499).

Aplicație

- 1** Cum i-ai putea explica cel mai bine unui necredincios natura conflictului cosmic, ținând cont de faptul că toți ne confruntăm cu efectele acestui conflict în lume?

- 2 Când ne gândim la modul în care Dumnezeu tratează acuzațiile false aduse de diavol, suntem impresionați de caracterul Său iubitor și demn de încredere. În ce fel construirea unor relații de încredere între noi în biserică dovedește caracterul iubitor al lui Dumnezeu?
- 3 Iubirea și încrederea într-o persoană depind de caracterul moral al persoanei respective. În viața ta, ce virtuți trebuie să cultivi, prin harul lui Dumnezeu, pentru a reflecta caracterul lui Dumnezeu?
- 4 Atunci când devin distanți și nu mai au o relație strânsă cu Dumnezeu, de multe ori ceva se schimbă în viziunea oamenilor asupra caracterului divin. Pentru a evita acest pericol, ce să facem ca să avem parte de prezența lui Dumnezeu și să înălțăm/exprimăm atributele Sale și caracterul Său iubitor față de ceilalți?

Reguli de luptă

Sabat după-amiază

De memorat: „Cine păcătuiește este de la _____, căci diavolul păcătuiește de la _____. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să _____ lucrările _____” (1 Ioan 3:8).

O narațiune impresionantă ce dezvăluie natura conflictului cosmic este cea din 1 Împărați 18:19-40 – Ilie pe muntele Carmel –, unde Dumnezeu îi demască pe așa-zișii „dumnezei ai neamurilor”. Dar în spatele cortinei se ascund mai multe lucruri despre acești dumnezei decât faptul că sunt un simplu rod al imaginației păgânilor. În spatele zeilor cărora națiunile din jurul Israelului credeau că se închină se afla de fapt altceva. „Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, dumnezei noi, veniți de curând, de care nu se temuseră părinții” lor (Deuteronomul 32:17). Pavel adaugă: „Ce jertfesc neamurile, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii” (1 Corinteni 10:20).

Prin urmare, în spatele dumnezeilor falși ai neamurilor se găseau de fapt demoni deghizați. Aceasta înseamnă că toate textele din Scriptură despre idolatrie și despre dumnezei străini sunt texte despre conflictul cosmic. În acest context, tema conflictului cosmic este mai bine înțeleasă. Iar acest adevăr are implicații masive pentru o mai bună înțelegere a naturii acestui conflict și a modului în care face lumină în problema răului.

8 martie: Ziua de Rugăciune a Femeii

După cum am văzut, dumnezeii falși ai neamurilor erau demoni deghizați. Și în alte părți vedem dovezi potrivit cărora conducători demonici cerești se află uneori în spatele conducătorilor pământenii. Până și agenții angelici trimiși de Dumnezeu se pot confrunta cu opoziție din partea forțelor inamice.

- 1 Citește Daniel 10:1-14, acordând o atenție specială versetelor 12 și 13. Ce descoperi în aceste versete despre conflictul cosmic? Ce crezi despre îngerul trimis de Dumnezeu căruia cineva i-a „stat împotrivă” 21 de zile?**

Cum este posibil ca unui înger trimis de Dumnezeu să-i stea cineva împotrivă trei săptămâni? Pentru că este atotputernic, Dumnezeu avea puterea de a-i răspunde lui Daniel imediat – dacă asta ar fi vrut. Dacă Și-ar fi exercitat puterea de a face lucrul acesta, ar fi putut să facă astfel încât un înger să i se arate imediat lui Daniel. Dar îngerului lui Dumnezeu i-a „stat împotrivă” „căpetenia împărăției Persiei” vreme de trei săptămâni. Ce se întâmplă aici?

„Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să țină piept influențelor care acționau asupra minții lui Cyrus. [...] Tot ce a putut face Cerul în favoarea poporului lui Dumnezeu fusese făcut. Reușita a venit în cele din urmă, forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cyrus și în toate zilele fiului său Cambise” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 572).

Pentru ca un astfel de conflict să aibă loc, Dumnezeu trebuie să nu-Și exercite toată puterea. Vrăjmașului trebuie să i se acorde o oarecare libertate și putere reală, care să nu fie înlăturată arbitrar, ci să fie limitată de anumiți parametri cunoscuți ambelor părți (ale căror detalii nu ne sunt dezvăluite). Par să existe parametri în conflictul cosmic după care operează până și îngerii lui Dumnezeu, care, în zilele următoare ale studiului nostru, vor fi numite „reguli de luptă”.

Într-un anumit sens, s-ar putea să nu fie greu de înțeles aceste limite, dacă înțelegem ideea, despre care am discutat deja, că Dumnezeu operează numai prin iubire și că iubirea, nu constrângerea, este baza guvernării Sale. Această idee, că Dumnezeu acționează numai prin principiile care rezultă din iubire, ne poate ajuta să înțelegem mai bine marea luptă.

Ai simțit în propria experiență limitele operării numai după principiile iubirii, nu și ale constrângerii? Ce lecții ai învățat despre limitele puterii?

Perspectiva generală asupra conducătorilor cerești din conflictul cosmic este sintetizată în cartea Apocalipsa, unde diavolul este descris ca „balaurul cel mare” care se opune lui Dumnezeu și „înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9).

2 Ce spune pasajul din Apocalipsa 13:1-8 despre amploarea jurisdicției balaurului?

Balaurul (Satana) nu se războiește numai cu Dumnezeu (Apocalipsa 12:7-9) și cu slujitorii Săi (de ex. Apocalipsa 12:1-6), ci este descris și drept conducătorul din spatele imperiilor pămâtenes care persecută poporul lui Dumnezeu de-a lungul secolelor. „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” fiarei care iese din mare (Apocalipsa 13:2; compară cu 13:5; 17:13,14). Acestei fiare care iese din mare „i s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni” (Apocalipsa 13:5). Prin urmare, Satana (balaurul) îi dă putere și autoritate unei fiare (o putere pământească religioasă și politică). Această putere este exercitată pentru a uzurpa închinarea care I se cuvine lui Dumnezeu. Fiara hulește, blasfemiază numelui lui Dumnezeu, dar și face război cu sfinții și chiar îi învinge, cel puțin pentru o perioadă. Această autoritate și jurisdicție mondială îi este dată de către balaur, conducătorul uzurpator al acestei lumi.

Cu toate acestea, există limite clare pentru Satana și agenții lui, inclusiv limite temporale. „De aceea bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). Satana „știe că mai are doar puțin timp” (BTF), iar evenimentele descrise în Apocalipsa se desfășoară potrivit cronologiei profetice, care arată anumite limite (vezi Apocalipsa 12:14; 13:5) ale dominației acestor forțe rele. Fără îndoială, Dumnezeu învinge în cele din urmă. „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4).

Oricât de greu ar fi acum, la sfârșit Dumnezeu va învinge răul pentru totdeauna. De ce este atât de important să nu uităm niciodată această minunată făgăduință?

În cartea Iov ni se oferă o perspectivă fascinantă asupra realității marii lupte.

3 Ce principii ale marii lupte ni se descoperă în Iov 1:1-12 și 2:1-7?

Din aceste versete pot fi extrase multe detalii importante. **(1)** Pare că există o scenă a unui fel de consiliu ceresc, nu doar un simplu dialog între Dumnezeu și Satana. Sunt implicate și alte ființe celeste. **(2)** Este în desfășurare o oarecare dispută, semnalată de faptul că Dumnezeu întreabă dacă Satana l-a văzut pe Iov. Să-l vadă pe Iov făcând ce? Întrebarea are sens în contextul unei controverse mai ample, aflate în desfășurare. **(3)** În timp ce Dumnezeu îl declară pe Iov fără prihană, curat la suflet și temător de Dumnezeu, Satana pretinde că Iov pare să se teamă de Dumnezeu numai pentru că Dumnezeu îl protejează. Aceasta este o calomnie la adresa caracterului atât al lui Iov, cât și al lui Dumnezeu (compară cu Apocalipsa 12:10; Zaharia 3). **(4)** Satana susține că protejarea lui Iov de către Dumnezeu (care este ca o barieră) este nedreaptă și că nu îi permite să își demonstreze acuzațiile. Aceasta indică faptul că Satana are anumite limite (reguli de luptă) și că încercase, se pare, să îi facă rău lui Iov.

Dumnezeu răspunde acuzațiilor lui Satana înaintea întrunirii celeste și îi permite să își testeze teoria, dar numai în anumite limite. Mai întâi îi dă lui Satana putere asupra a „tot ce are” Iov, dar îi interzice să îi facă rău personal lui Iov (Iov 1:12). Ulterior, după ce Satana pretinde că lui Iov nu îi pasă decât de sine, Dumnezeu îi permite lui Satana să îl rănească pe Iov personal, dar să îi cruțe viața (Iov 2:3-6). Satana aduce numeroase nenorociri asupra casei lui Iov, dar de fiecare dată Iov continuă să binecuvânteze numele lui Dumnezeu (Iov 1:20-22; 2:9,10), demonstrând că acuzațiile lui Satana sunt false.

Aflăm multe lucruri de aici, de exemplu că există reguli de luptă în conflictul cosmic. Există în tribunalul ceresc parametri în cadrul cărora pot fi soluționate acuzațiile aduse lui Dumnezeu, dar fără ca Dumnezeu să încalce principiile sacre inerente iubirii, fundamentul guvernării Lui și modul în care El conduce universul și ființele inteligente din el. Aceste scene cerești din cartea Iov ne oferă o perspectivă fascinantă asupra realității marii lupte și a modului în care aceasta se desfășoară aici, pe pământ.

Am văzut în zilele precedente că în conflictul cosmic Satana și trupele lui primesc temporar o jurisdicție considerabilă asupra acestei lumi, dar limitată de regulile luptei. Aceste reguli limitează nu numai acțiunile inamicului – diavolul și trupele lui –, ci și acțiunea lui Dumnezeu de a elimina sau diminua răul, care (temporar) este în jurisdicția inamicului. Pentru că nu își va încălca niciodată promisiunile, dat fiind că a fost de acord cu regulile de luptă – acordând astfel o stăpânire limitată și temporară diavolului –, Dumnezeu Și-a limitat din punct de vedere moral cursul viitor al acțiunilor Sale (fără a-Și diminua puterea naturală).

4 Analizează Ioan 12:31; 14:30; 16:11; 2 Corinteni 4:4 și Luca 4:6. Ce te învață aceste texte despre stăpânirea vrăjmașului în această lume?

Noul Testament prezintă o confruntare între împărății, împărăția luminii și cea a întunericului, întunericul venind de la Satana și răzvrătirea lui. Parte din misiunea lui Hristos a fost să învingă această împărăție a lui Satana: „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8).

Cu toate acestea, există „reguli” care limitează ceea ce poate face Dumnezeu, astfel încât să rămână în același timp fidel principiilor din spatele guvernării Sale. Aceste limite includ cel puțin: (1) acordarea libertății de alegere – voința liberă – ființelor create și (2) regulile hotărâte pentru luptă, pe care noi nu le cunoaștem, cel puțin deocamdată. Astfel de impedimente și de limitări ale acțiunii divine au implicații semnificative asupra abilității morale a lui Dumnezeu de a reduce și/sau de a elimina imediat răul din această lume. Astfel vedem că răul și suferința continuă, ceea ce într-adevăr îi poate face pe mulți oameni să pună la îndoială fie existența lui Dumnezeu, fie bunătatea Lui. Dar, odată înțelese culisele marii lupte și limitele pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru modul în care va rezolva problema răului, putem înțelege mai bine într-o oarecare măsură și de ce lucrurile sunt așa cum sunt – cel puțin până la victoria finală a lui Dumnezeu asupra răului.

Faptul că Dumnezeu îl numește pe Satana „stăpânitorul” acestei lumi ne ajută să înțelegem, cel puțin parțial, răul care există în lumea noastră în prezent? Dacă da, cum? Cât de încurajator este să știm că este într-adevăr doar o stăpânire temporară!

Conflictul cosmic este în primul rând o dispută cu privire la caracterul lui Dumnezeu, provocată de acuzațiile calomniatoare ale diavolului la adresa bunătății, dreptății și guvernării lui Dumnezeu. Este un fel de proces în tribunalul cosmic.

Un astfel de conflict nu poate fi rezolvat prin putere absolută, ci necesită dovezi. În cazul în care sunt aduse acuzații grave la adresa unei persoane aflate la putere, cea mai bună (și poate singura) modalitate de a respinge aceste acuzații ar fi permiterea unei investigații libere, corecte și deschise. În cazul în care amenință întreaga guvernare (a iubirii), acuzațiile nu pot fi pur și simplu ascunse sub preș.

Ce înseamnă toate acestea pentru înțelegerea conflictului cosmic și pentru raportarea la problema răului? Ar încălca vreodată Dumnezeu o promisiune pe care a făcut-o? Bineînțeles că nu. În măsura în care Dumnezeu este de acord cu regulile de luptă, acțiunile Sale viitoare vor fi limitate (din punct de vedere moral). Prin urmare, unele rele pot intra în sfera temporară a împărăției întunericului.

5 Ce îți spun textele din Marcu 6:5; 9:29 despre modul în care chiar și acțiunea divină poate depinde integral de factori precum credința și rugăciunea?

În ambele narațiuni par să existe unele limite sau reguli de luptă, dependente dinamic de lucruri precum credința și rugăciunea. În alte părți vedem numeroase dovezi că rugăciunea face o diferență semnificativă în această lume, deschizând căi pentru intervenții divine care altfel nu ar fi disponibile (din punct de vedere moral). Cu toate acestea, nu ar trebui să facem greșeala de a gândi că rugăciunea și credința sunt singurii factori. Probabil că există mulți alți factori, de care nu suntem conștienți.

Acest lucru este în concordanță cu ceea ce am văzut anterior despre regulile de luptă. În măsura în care Dumnezeu Își ia un angajament sau este de acord cu anumite reguli de luptă, acțiunile Sale viitoare vor fi limitate (din punct de vedere moral). Prin urmare, unele rele pot intra în sfera temporară a împărăției întunericului.

Citește Romani 8:18 și Apocalipsa 21:3-4. Cum îți dau aceste texte încredere că, deși există multe lucruri pe care nu le cunoaștem, putem avea convingerea că Dumnezeu știe ce este cel mai bine, vrea ce este cel mai bine, va pune capăt răului și ne va duce într-o eternitate de fericire?

Suplimentar: Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, Mărturia 8, „Puterea lui Satana”

„Omul este în mod firesc înclinat să urmeze sugestiile lui Satana și nu poate reuși să țină piept unui adversar atât de crunt decât dacă Hristos, puternicul Biruitor, locuiește în el, îi îndrumă dorințele și îi conferă putere. Doar Dumnezeu poate să limiteze puterea lui Satana. Cel rău [...] este tot timpul vigilent, de teamă să nu piardă vreo ocazie de a distruge suflete. Este important ca poporul lui Dumnezeu să înțeleagă acest lucru, ca să se poată feri de cursele lui. Satana își pregătește înșelăciunile pentru ca, în ultimul asalt asupra copiilor lui Dumnezeu, aceștia să nu-și dea seama că este el. [...] Atunci când unele suflete înșelate susțin că [diavolul] nu există, el pune stăpânire pe ele și acționează prin ele într-o mare măsură. Satana cunoaște mai bine decât copiii lui Dumnezeu puterea pe care aceștia o pot avea asupra lui, atunci când forța lor stă în Hristos. Când imploră cu umilință ajutorul puternicului Biruitor, cel mai slab credincios al adevărului, bazându-se neabătut pe Hristos, poate reuși să-l respingă pe Satana și toată trupa lui. El este prea viclean ca să vină deschis, pe față, cu ispitele lui; pentru că atunci energiile adormite ale creștinului s-ar trezi și acesta s-ar baza pe puternicul Eliberator. Dar [Satana] se furișează și acționează deghizat prin fiii neascultării care pretind că sunt evlavioși” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 341).

Zilnic: Evrei 4 – 10; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 10

1. Ce nouă zi hotărăște din nou Dumnezeu?

2. Unde a intrat Isus pentru noi ca înainte-mergător?

3. Care e legământul cel nou pe care îl face Dumnezeu cu casa lui Israel?

4. Ce reprezintă perdeaua dinăuntru a sanctuarului?

5. Ce nu își putea șterge Pavel din minte?

„Dacă aduceți multă roadă...”

Misiune completă înseamnă încheierea unui ciclu de lucru: pregătirea terenului, semănat, îngrijit și secerat. Finalizarea întregului proces, prin rodire bogată, este dovada că suntem adevărați ucenici. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:8) – spunea Mântuitorul.

**Plănuiește ca,
în anul 2025, tu personal
să faci cea mai bună evangheli-
zare, aceea care se termină cu botez.
Salvarea de suflete este probabil
cel mai bun proiect pentru
dezvoltarea bisericii, dar și
pentru dezvoltarea
personală.**

Privire generală

În calitatea lui de conducător, Satana este limitat de Dumnezeu. El este un conducător nelegitim, mai ales din punctul de vedere al caracterului divin.

Teme

- 1 Satana este un „stăpânitor” nelegitim și temporar** – Dumnezeu i-a permis lui Satana o stăpânire limitată și temporară după ce păcatul a intrat în această lume, dar această dominație nu este o autoritate legitimă. Deși Dumnezeu Și-a limitat propria activitate de eliminare a răului din această lume, Isus l-a învins pe diavol. Victoria Domnului Hristos asupra ispitei din pustiu și înfrângerea lui Satana la cruce indică faptul că stăpânirea lui Satana este nelegitimă și temporară.
- 2 Satana calomniază și ia prizonieri sub „stăpânirea” lui** – În ciuda faptului că Satana este un conducător nelegitim și trecător, ființele umane pot ajunge prizoniere legitime sub dominația lui. Voința noastră umană este înclinată să urmeze sugestiile lui Satana, dacă Hristos nu locuiește în noi, călăuzindu-ne dorințele și viața.
- 3 Satana este limitat în ce privește „stăpânirea” lui** – Satana are spațiul și timpul necesar pentru a „stăpâni”, dar este limitat de Dumnezeu. În desfășurarea istoriei umane, puterile transcendente ale binelui se opun răului, iar rugăciunile credincioșilor sunt o resursă eficientă împotriva lui.

Aplicație: Satana este limitat în cadrul dominației lui temporare. Datorită victoriei Domnului Isus, nu suntem înrobiți de frica de moarte. Dar tot trebuie să fim vigilenți și să depindem de puterea lui Dumnezeu. Cum te poate ajuta viața ta de rugăciune să reușești să te împotrivești stăpânirii nelegitime a lui Satana?

Comentariu

Satana este un „stăpânitor” nelegitim și temporar

În evangheliile sinoptice, punctul central al antagonismului dintre Satana și Isus este ispitirea din pustiu (Matei 4:1-11; Marcu 1:12,13; Luca 4:1-13). Dintre cei trei evangheliști sinoptici, Luca oferă detalii suplimentare, la a treia ispită, despre presupusa autoritate a lui Satana. Arătându-I Domnului „într-o clipă toate împărățiile pământului” (Luca

4:5), diavolul I-a oferit „toată stăpânirea și slava acestor împărății”, motivând: „Căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc” (Luca 4:6).

Este discutabil dacă Satana avea într-adevăr autoritatea pe care pretindea că o are și, dacă o avea, cum o dobândise. Categorie după ce păcatul a intrat în lume, „Dumnezeu îi permite lui Satana o considerabilă libertate pentru a-și exercita influența dăunătoare în întreaga lume” (Sydney H. T. Page, *Powers of Evil...*, 1995, p. 98). Dar această libertate nu înseamnă că Satana are o autoritate legitimă în lume. De fapt, prin respingerea ofertei lui Satana, Domnul Isus nu recunoaște legitimitatea unei astfel de autorități.

În Evanghelia după Ioan, antagonismul dintre Satana și Isus este evidențiat în special prin referirile la „stăpânitorul [conducătorul] lumii acesteia” (Ioan 12:31; 14:30; 16:11). În Ioan 12:31-33, Isus pune accentul pe judecarea lumii și pe aruncarea afară a stăpânitorului ei, făcând referire în mod special la moartea Lui. În Ioan 14:30, Isus precizează, în cadrul cuvântării de rămas-bun adresată ucenicilor, că „vine stăpânitorul [conducătorul] lumii acesteia”. Apoi, evidențiind antagonismul din această afirmație, adaugă: „El n-are nimic în Mine.” Declarația are probabil în vedere venirea lui Iuda Iscarioteanul, care este agentul prin care „diavolul însuși grăbește moartea lui Isus”. Cu toate acestea, crucea nu reprezintă triumful diavolului, ci, surprinzător, înfrângerea lui (vezi D. A. Carson, *The Gospel According to John*, 1991, p. 508). Apoi, în timp ce îi învață pe ucenici despre *Parakletos*-ul promis, adică despre Duhul Sfânt, Isus accentuează din nou, de data aceasta în Ioan 16:11, că „stăpânitorul lumii acesteia este judecat”, ceea ce pare să evoce aruncarea afară a diavolului, menționată în Ioan 12:31.

Prin urmare, în timp ce evangheliștii sinoptici evidențiază victoria lui Hristos asupra lui Satana în cursul ispitirii din pustiu, la începutul misiunii Sale publice, Evanghelia după Ioan subliniază înfrângerea lui Satana, conducătorul acestei lumi, la cruce (vezi și *Powers of Evil...*, p. 129), adică la sfârșitul lucrării pământești a Domnului Isus. În ambele cazuri aflăm că Satana este un conducător nelegitim și temporar al unei lumi păcătoase, o lume care este, paradoxal, iubită de Dumnezeu și în același timp judecată pentru respingerea lui Isus (Ioan 1:10,29; 3:16,17,19; 9:39; 12:31,47; 14:17; 15:18,19; 16:8; 17:9,14,16,21). După cum indică Robert Recker, Satana este „un prinț detronat – sau în curs de a fi detronat” („Satan: In Power or Dethroned?”, în *Calvin Theological Journal*, vol. 6, nr. 2, 1971, p. 147).

Satana calomniază și ia prizonieri sub „stăpânirea” lui

În ciuda faptului că Satana este un domnitor nelegitim, din cauza păcatului ființele umane au ajuns prizoniere legitime ale dominației lui. Ellen G. White subliniază că „omul căzut este, de drept, robul lui Satana. [...] Omul este natural înclinat să urmeze sugestiile lui Satana și nu va reuși să i se împotrivească unui adversar atât de feroce, dacă Hristos, puternicul Cuceritor, nu locuiește în el, nu-i călăuzește dorințele și nu îi dă putere” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 341). Nu Dumnezeu l-a „făcut pe Satana «stăpânitorul lumii acesteia», ci [...] ființele umane l-au făcut, prin păcatul lor” (*Powers of Evil...*, p. 129).

Chiar dacă, din perspectiva păcatului uman, este un conducător legitim al ființelor umane decăzute, Satana este totuși un conducător nelegitim din punctul de vedere al caracterului și acțiunilor sale. Isus îl descrie apăsător drept un mincinos și un ucigaș: „De la început [Satana] a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). Practic, calomniile și captivitatea mortală sunt esența „stăpânirii” lui, care trebuie răsturnată de Domnul Hristos.

Evanghelia după Ioan pare să evidențieze că „stăpânitorul lumii acesteia” este învins și aruncat afară prin jertfa lui Hristos de pe cruce, prin învierea Sa și înălțarea Sa la Tatăl (Ioan 12:31-33; 16:11). Cu toate acestea, rugăciunea de mijlocire a Domnului Isus pentru ucenicii Săi, din Ioan 17, presupune că influența lui Satana asupra omenirii nu se termină la cruce. „Dimpotrivă, Ioan arată că opoziția stărnită de Satana față de Isus se va îndrepta și în direcția urmașilor lui Isus” (*Powers of Evil...*, p. 130). În Ioan 17:15, Isus Se roagă ca Tatăl să îi păzească „de cel rău”, pentru că ei sunt în lume, dar nu fac parte din ea (Ioan 17:15,16). În 1 Ioan 5:19 se face deosebire între credincioșii lui Dumnezeu și cei necredincioși (cei din lume), prin compararea poporului lui Dumnezeu cu cei care se află sub puterea diavolului: „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.”

Evrei 2:14,15 descrie puterea pe care o are diavolul asupra ființelor umane păcătoase, pe care le supune robiei, ca „puterea morții”. Acest pasaj ne învață și că Isus distruge această putere prin moartea Sa. Prin urmare, pe baza victoriei Domnului Isus, nu mai suntem înrobiți de frica de moarte. Dar tot trebuie să fim vigilenți și să depindem de puterea lui Dumnezeu. Istoria mântuirii nu s-a încheiat încă, iar „diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). Mai

mult, înainte de distrugerea sa finală (Apocalipsa 20:10), Satana continuă să-i acuze pe credincioși în fața lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:10), iar istoria lui Iov sugerează că defăimarea, calomnia (Iov 1:9-11; 2:5), face parte din strategia diavolului de a acuza.

Satana este limitat în „stăpânirea” sa

Ființele umane păcătoase au făcut din Satana un domnitor, iar acuzațiile lui calomnioase sunt luate în considerare, în loc să fie pur și simplu respinse de Dumnezeu. Dumnezeu permite să se întâmple acest lucru pentru a se dovedi în mod clar că aceste acuzații sunt nefondate. De aceea Satana are spațiu și timp să „stăpânească”, dar, așa cum indică și istoria lui Iov – „asupra lui [a lui Iov] să nu întinzi mâna” (Iov 1:12); „cruță-i viața [lui Iov]” (Iov 2:6) –, Satana este limitat de Dumnezeu în această așa-zisă stăpânire.

Mai mult, din Daniel 10 aflăm despre limitele puterii răului. Potrivit acestui capitol, „desfășurarea istoriei umane nu este determinată numai de deciziile luate de oameni, căci există o dimensiune nevăzută a realității care trebuie luată de asemenea în considerare. În special există forțe malefice în univers care exercită o influență nefastă în domeniul sociopolitic, mai ales în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, puterea acestor agenți ai răului este limitată, întrucât puterile transcendente ale binelui li se opun, iar rugăciunile sincere ale credincioșilor sunt de asemenea eficiente împotriva lor. Oricât s-ar opune voii lui Dumnezeu, forțele răului nu pot împiedica împlinirea acesteia” (*Powers of Evil...*, p. 64).

Ellen White afirmă existența unui conflict cosmic similar privind viața fiecărei persoane și evidențiază în același timp importanța rugăciunii în acest context. În capitolul „Puterea lui Satana” din *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, ea afirmă că „doar Dumnezeu poate să limiteze puterea lui Satana” (p. 341) și că a „văzut cum îngeri răi se luptau pentru suflete și îngeri ai lui Dumnezeu li se împotriveau. Lupta era teribilă” (p. 345). Cu toate acestea, adaugă ea, „nu este lucrarea îngerilor buni să controleze mintea oamenilor împotriva voinței lor. Dacă ei cedează în fața vrăjmașului și nu fac niciun efort de a i se împotrivi, atunci îngerii lui Dumnezeu nu pot face mai mult decât să țină pe loc oștirea lui Satana, să o împiedice să distrugă, până când celor aflați în pericol li se va da mai multă lumină, care să-i determine să se trezească și să privească spre cer pentru a primi ajutor” (p. 345). În acest context subliniază ea că „marele

Comandant al cerului și al pământului a limitat puterea lui Satana”, accentuând în același timp importanța rugăciunii, pentru că „Mântuitorul nostru ascultă rugăciunea sinceră a credinței și trimite în ajutor îngeri care excelează în putere, pentru a-l elibera” pe cel care se roagă (p. 346).

Aplicație

Cartea Iov oferă o perspectivă fascinantă asupra realității mării lupte. Iov a decis să se teamă de Dumnezeu în ciuda circumstanțelor. Având în vedere acest lucru, discutați următoarele întrebări:

- 1 Cum poate ocrotirea oferită nouă de Dumnezeu să ne inspire să ne temem de El, să-L dorim și să-L iubim și mai mult? În ce fel ar putea ocrotirea Sa să ne creeze dificultăți unora dintre noi sau să fie obstacol în răspunsul pe care I-l dăm?
- 2 Stăpânirea lui Satana are impuse anumite limite, fapt evident în scena consiliului ceresc din cartea Iov. Ce ne spun limitele impuse lui Satana despre puterea și acțiunile lui Dumnezeu?
- 3 În capitolul „Puterea lui Satana” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 1, p. 345), Ellen G. White subliniază importanța rugăciunii pentru ca Dumnezeu să trimită îngeri care să ne scape. Așadar, cât de importantă este viața ta de rugăciune în vederea găsirii unor căi de acțiune divină?

„Ce aş mai fi putut face?”

Sabat după-amiază

De memorat: „«Atunci, un _____ tot eşti!» I-a zis Pilat. «Da», a răspuns Isus. «Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume, ca să _____ despre _____. Oricine este din adevăr _____ glasul Meu»” (Ioan 18:37).

Cu câţiva ani în urmă a apărut în revista *Guide* o povestire ingenioasă pentru copii despre un băiat pe nume Denis – un orfan care fusese adoptat de o familie din epoca medievală. Denis îl ura cu patimă pe regele ţării sale pentru că, atunci când părinţii lui s-au îmbolnăvit, soldaţii regelui l-au separat de ei şi el nu i-a mai văzut niciodată. Numai după multă vreme Denis a aflat că regele îl luase de lângă părinţi pentru a-i scuti pe cei vii de grozăviile ciumei negre. Adevărul despre rege l-a eliberat pe Denis de ura pe care o hrănise aproape întreaga viaţă. Regele acţionase întotdeauna şi în fiecare caz din iubire pentru poporul lui.

Mulţi oameni de azi Îl percep pe Dumnezeu cam ca Denis pe rege. Răul la care au fost martori sau de care au avut parte îi face să Îl urască sau să Îl respingă pe Dumnezeu. Unde este Dumnezeu când există suferinţă? Dacă Dumnezeu este bun, de ce există atât de mult rău? Conflictul cosmic pune în lumină această problemă crucială, dar multe întrebări rămân. Totuşi, atunci când toate încercările noastre de răspuns dau greş, putem privi la Domnul Isus răstignit şi putem vedea în El că Dumnezeu este demn de încredere, în ciuda tuturor întrebărilor care rămân deocamdată fără răspuns.

15 – 22 martie: Săptămâna de Rugăciune a Tineretului

Deși este activ un inamic pe care Hristos Însuși îl numește „stăpânitorul lumii acesteia” (prin uzurpare), adevăratul împărat al universului este Isus Hristos. Isus obține victoria în locul nostru și, prin El, putem ieși învingători, chiar și în mijlocul încercărilor și al suferinței. Categorie lucrarea lui Hristos se opune vrăjmașului la orice pas. Am văzut că Scriptura îl descrie pe diavolul ca:

- (1) înșelătorul întregii lumi de la început (Apocalipsa 12:9; Matei 4:3; Ioan 8:44; 2 Corinteni 11:3; 1 Ioan 3:8);
- (2) calomniatorul și acuzatorul la adresa lui Dumnezeu și a poporului Său, în cer (Apocalipsa 12:10; 13:6; Iov 1; 2; Zaharia 3:1,2; Iuda 9);
- (3) stăpânul prin uzurpare al acestei lumi (Ioan 12:31; 14:30; 16:11; Faptele 26:18; 2 Corinteni 4:4; Efeseni 2:2; 1 Ioan 5:19).

1 Ce îți spune Ioan 18:37 despre lucrarea lui Hristos de a combate amăgirile vrăjmașului? Ce înseamnă faptul că Isus este Împărat?

În timp ce susține că Satana este cel mai mare amăgitor, calomniator, acuzator și uzurpator din această lume, Scriptura ne învață și că Domnul Isus îl înfrânge pe Satana în toate felurile.

- (1) Isus a „venit în lume ca să mărturise[ască] despre adevăr” (Ioan 18:37);
- (2) Prin jertfa de pe cruce, Isus a demonstrat la modul suprem dreptatea și iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu (Romani 3:25,26; 5:8), infirmând astfel acuzațiile calomniatoare ale diavolului (Apocalipsa 12:10,11);
- (3) Domnul Isus va distruge în cele din urmă împărăția diavolului, care „știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12, compară cu Romani 16:20) și Hristos „va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15).

În definitiv, orice ar face, Satana este un dușman deja învins, iar soluția pentru noi este să solicităm în dreptul nostru victoria lui Hristos, în fiecare zi, clipă de clipă, și în același timp să cerem și împlinirea promisiunilor pe care ni le-a oferit jertfa Domnului Isus.

În marea luptă, știm ce parte învinge. În ce fel alegerile noastre zilnice influențează în ce tabără vom ajunge? Cum ne asigurăm că suntem în tabăra câștigătoare chiar și acum?

La fiecare pas, lucrarea lui Hristos *anulează* lucrarea diavolului. Și, conform cu 1 Ioan 3:8, Isus „S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8) și să îl „nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14). Cu toate acestea, înfrângerea totală a stăpânirii diavolului are loc în două etape. În primul rând, prin lucrarea de la Golgota, Hristos dovedește că sunt false acuzațiile calomniatoare ale lui Satana. Și, ulterior, Satana și împărăția lui vor avea parte de distrugere.

2 Cum combate Hristos acuzațiile diavolului, potrivit cu Romani 3:23-26 și 5:8?

După cum am văzut, inamicul pretinde că Dumnezeu nu este pe deplin drept și iubitor. Dar Dumnezeu, prin Hristos, Și-a manifestat în mod suprem dreptatea și iubirea, făcând lucrul acesta prin cele întâmplate la Golgota. După moartea Domnului Isus, „Satana a văzut că masca i-a fost smulsă. Guvernarea lui fusese demascată înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se dăduse de gol ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se rupsesse cu totul de afecțiunea ființelor cerești” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 761).

3 Citește Apocalipsa 12:10-12 în lumina textului din Geneza 3:15. Care a fost importanța cosmică a biruinței lui Hristos la cruce?

Istoria mântuirii ne oferă numeroase dovezi că putem avea încredere că Dumnezeu acționează întotdeauna spre binele final al tuturor celor implicați. Dumnezeul Scripturii face întotdeauna ceea ce este bine și de preferat, ținând cont de mijloacele pe care le are la dispoziție în marea luptă (Deuteronomul 32:4; 1 Samuel 3:8; Psalmii 145:17; Daniel 4:37; Habacuc 1:13; Apocalipsa 15:3; Geneza 18:25).

De ce este atât de importantă demonstrarea dreptății și iubirii lui Dumnezeu în conflictul cosmic? Când meditezi la răstignirea Domnului și la etapele planului de răscumpărare, ai încredere în iubirea Lui, chiar și în mijlocul încercărilor!

În moduri incredibile, Dumnezeu Și-a manifestat iubirea și dreptatea în cadrul conflictului cosmic. Cu toate acestea, unii s-ar putea întreba: *Ar fi trebuit Dumnezeu să fi făcut mai multe decât a făcut pentru a preveni și/sau a înlătura răul?* Am văzut planul general al conflictului cosmic care indică faptul că Dumnezeu a acționat astfel încât să respecte voința liberă necesară pentru dezvoltarea deplină a relației de iubire dintre El și omenire. Mai mult, El a acționat aparent în cadrul unor constrângeri morale, sau reguli de luptă, în contextul unei dispute cosmice cu privire la caracterul Său, dispută care poate fi soluționată numai prin demonstrarea iubirii Sale.

4 Cine vorbește și despre cine în Isaia 5:1-4? Pe cine reprezintă via și stăpânul viei? Ce înseamnă acțiunile stăpânului și care este rezultatul?

În aceste versete, Isaia cântă un cântec despre via Preaiubitului său. Stăpânul viei este Dumnezeu Însuși, iar via reprezintă poporul lui Dumnezeu (vezi, de exemplu, Isaia 1:8; Ieremia 2:21). Dar implicațiile de aici pot fi în același timp extinse în raport cu lucrarea mai amplă a lui Dumnezeu în această lume. Potrivit acestor versete, stăpânul viei (Dumnezeu) a făcut tot ce ar fi fost rezonabil de așteptat de la El pentru a asigura prosperarea viei Sale. Ea ar fi trebuit să producă struguri buni, dar a produs numai „struguri sălbatici”, pe care alte traduceri îi numesc „lipsiți de valoare”. Într-adevăr, expresia ebraică de aici ar putea fi tradusă literal cu „fruct puturos”. Via lui Dumnezeu produce struguri putreziți.

Isaia 5:3 trece la Dumnezeu Însuși, care vorbește, invitând poporul să „judece” între El și via Lui. Iar în Isaia 5:4, Dumnezeu Însuși pune cea mai importantă întrebare: „Ce aş mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni?” Ce-ar mai fi putut face? Cât de fascinant este faptul că El le cere chiar și altora să judece ceea ce a făcut!

Când privești la Domnul Isus răstignit, când Dumnezeu S-a adus pe Sine Însuși jertfă pentru toate păcatele noastre, întrebarea – „Ce aş mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?” – capătă o semnificație cu totul uimitoare!

În parabola despre stăpânul viei, din Matei 21, Isus continuă de unde a rămas Isaia 5, făcând mai multă lumină asupra caracterului și acțiunilor Stăpânului viei pentru via Lui.

5 Citește Matei 21:33-39 având în minte în mod special întrebarea din Isaia 5:4. Ce ar mai fi putut face gospodarul viei și nu a făcut?

Prima parte a parabolei lui Hristos citează direct din cântarea din Isaia 5 despre stăpânul viei și via lui. Apoi Domnul Isus adaugă că stăpânul viei „a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară” (Matei 21:33). Dar când Stăpânul viei Și-a trimis de două ori slujitorii (profeții) să adune recolta, cei care au arendat via de la El I-au bătut și ucis slujitorii (Matei 21:34-36). În cele din urmă Și-a trimis Fiul (Isus), spunând: „Vor primi cu cinste pe fiul meu” (Matei 21:37). Dar ei L-au ucis și pe Fiul Lui, spunând: „«Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.» Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât” (Matei 21:38,39).

Ce-ar mai fi putut face? Tatăl ne-a iubit atât de mult încât L-a dat pe Fiul Său preaiubit (Ioan 3:16). Conflictul cosmic nu ar fi putut fi rezolvat prematur prin exercitarea puterii divine, ci necesita mai întâi o demonstrare publică a caracterului lui Dumnezeu. Această demonstrare s-a produs în cadrul lucrării lui Hristos (Romani 3:25,26; 5:8). Ce am putea cere mai mult decât ca Dumnezeu (prin Hristos) să Se dea pe Sine la moarte pentru noi, pentru a ne putea îndreptăți fără a-Și compromite în vreun fel dreptatea și dragostea desăvârșită?

Evenimentul crucii demonstrează că Dumnezeu a făcut tot ce se putea face pentru a diminua și elimina răul, dar fără a distruge mediul propice dezvoltării iubirii adevărate. Dacă ar fi avut la dispoziție vreo altă cale de preferat, Dumnezeu nu ar fi ales-o? Deși oamenii suferă profund în acest conflict cosmic, Dumnezeu Însuși suferă cel mai mult. Când privim la Calvar, putem într-adevăr vedea ce suferință I-a provocat păcatul lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, atât de sfântă era libertatea inerentă iubirii încât Hristos a fost dispus să îndure toate acestea pentru noi.

Citește Isaia 53:4. Ale cui „suferințe” și „dureri” le-a purtat Hristos pe cruce? Ce a făcut Dumnezeu pentru tine și care a fost prețul plătit pentru salvarea ta?

În final, numele lui Dumnezeu este reabilitat în toate privințele. Prin lucrarea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt în planul de răscumpărare, dreptatea și iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu se manifestă dincolo de orice îndoială rezonabilă (vezi Romani 3:25,26; 5:8).

6 Citește Romani 3:1-4 în relație cu Isaia 5:3,4. Cum este Dumnezeu Însuși dezvinovățit în conflictul cosmic?

În Romani 3 și în Isaia 5 vedem că Dumnezeu (într-un sens limitat) invită mai multe ființe să Îi judece caracterul, deși nu avem niciun drept și nu suntem în poziția de a face lucrul acesta. La sfârșit, când se deschid toate „cărțile”, vom vedea dovada că Dumnezeu este pe deplin drept și neprihănit. Dumnezeu Se va dezvinovăți înaintea întregii creații inteligente.

7 Cum prezintă Apocalipsa 15:3 și 19:1-6 reabilitarea numelui lui Dumnezeu la final?

În întreaga Scriptură, Dumnezeu este preocupat de numele Său. De ce? Nu poți avea o relație profundă de iubire cu cineva al cărui caracter îl detești sau în care nu ai încredere. Dacă cineva i-ar spune partenerului tău de viață sau viitorului tău partener de viață niște minciuni oribile cu privire la caracterul tău, ai face tot posibilul să combați astfel de afirmații, pentru că, dacă ar fi crezute, aceste afirmații v-ar distruge relația de iubire.

Într-un final, Dumnezeu este dezvinovățit la cruce și prin întreg planul de răscumpărare. La judecata anterioară revenirii lui Isus (preadventă), Dumnezeu este reabilitat înaintea universului spectator. Apoi, la judecata de după revenirea lui Isus (postadventă), în timpul căreia cei răscumparați vor „judeca pe îngeri” chiar (1 Corinteni 6:2,3), Dumnezeu este reabilitat pentru că cei răscumparați au șansa de a revizui consemnările și a vedea singuri de ce Dumnezeu a acționat așa cum a acționat și că toate judecățile Lui au fost întotdeauna și întru totul drepte și iubitoare. Care dintre noi nu are o mulțime de întrebări care necesită răspuns? Înainte de sfârșitul tuturor lucrurilor, vom avea răspuns la acele întrebări (vezi 1 Corinteni 4:5).

În cele din urmă, orice genunchi se va pleca și orice limbă va da mărturie că Isus este Domnul (Filipeni 2:10,11). Toate acestea fac parte din procesul de dezvinovățire a caracterului lui Dumnezeu.

Suplimentar: Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, secț. 8, „Răsplata efortului stăruitor”

„Tot ceea ce ne-a nedumerit din acțiunile providențiale va fi lămurit în lumea viitoare. Lucrurile greu de înțeles își vor găsi atunci explicația. Tainele harului se vor desfășura înaintea noastră. Acolo unde mintea noastră limitată nu a văzut decât confuzie și promisiuni încălcate, vom vedea cea mai desăvârșită și mai frumoasă armonie. Vom ști atunci că dragostea infinită a hotărât acele experiențe care păreau cel mai greu de îndurat. Când ne vom da seama de grija plină de duioșie a Aceluia care face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele nostru, ne vom bucura cu o bucurie negrăită și plină de slavă” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 286).

Zilnic: Evrei 11 – Iacov 4; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 11

1. Ce a disprețuit Domnul Isus?

2. Ce sfat dădea apostolul privind relația cu „mai-marii voștri”?

3. Cine a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”?

4. Ce fel de laudă este rea?

5. Ce i s-a încredințat oricui a primit Evanghelia?

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Metoda ușoară de convertire

Înscrie un prieten sau o cunoștință
la cursuri de citire a Bibliei.

Roagă-te zilnic pentru această
persoană și oferă-i prietenia ta,
împreună cu motivația necesară
pentru a termina toată Biblia!

Privire generală

Suntem invitați să conștientizăm și să proclamăm dreptatea lui Dumnezeu și intențiile Sale iubitoare față de poporul Său.

Teme

- 1 Trebuie să recunoaștem dreptatea lui Dumnezeu** – Suntem încurajați să conștientizăm că Dumnezeu este drept. În parabola vierilor, dreptatea lui Dumnezeu este afirmată și recunoscută implicit de ascultători. Isus relatează parabola astfel încât ascultătorii să recunoască legitimitatea acțiunilor moșierului în contrast cu cele ale viticultorilor.
- 2 Trebuie să recunoaștem intențiile iubitoare ale lui Dumnezeu** – În Matei 21:33-41, ascultătorii recunosc că stăpânul a făcut tot ce i-a stat în putință înainte de a aduce judecata. De asemenea, în Isaia 5, Dumnezeu Însuși subliniază faptul că a făcut tot ce a putut pentru poporul Său. Întrebarea: „Ce aş mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?” este un apel la recunoașterea intențiilor și acțiunilor iubitoare ale lui Dumnezeu pentru poporul Său (Isaia 5:4).
- 3 Trebuie să proclamăm dreptatea și intențiile iubitoare ale lui Dumnezeu** – Biblia ne invită nu numai să recunoaștem dreptatea lui Dumnezeu și acțiunile Sale iubitoare, ci și să proclamăm că Dumnezeu este pe deplin drept și neprihănit. În Apocalipsa 15:3, sfinții cântă și proclamă: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!”

Aplicație: Cum putem recunoaște și proclama dreptatea lui Dumnezeu și intențiile Sale iubitoare în viața noastră de zi cu zi și în conversațiile noastre despre Dumnezeu?

Comentariu

Trebuie să recunoaștem dreptatea lui Dumnezeu

Potrivit Scripturii, noi, ca ființe slabe și limitate, nu suntem în măsură să judecăm căile lui Dumnezeu (vezi cuvântarea lui Dumnezeu de la finalul cărții Iov, capitolele 38 – 42; vezi și Romani 9:20). În același timp, suntem invitați să recunoaștem că Dumnezeu este drept. Romani 3:26 indică faptul că sângele lui Hristos este o demonstrare (gr. *endeixis*) a dreptății lui Dumnezeu, deoarece, în răbdarea Lui, El nu ținuse cont de „păcatele [de] dinainte” (Romani 3:25). Prin urmare, sângele lui Hristos

arată că Dumnezeu nu doar iartă (îndreptățește), ci este și drept. Este demn de observat că substantivul grecesc *endeixis*, care este tradus în limba română cu verbul „să-Și arate” (VDC), „să-Și dovedească” (EDCR, NTR), transmite sensul de „ceva care obligă la acceptarea mintală sau emoțională a unui lucru, *demonstrație, dovadă*” (Frederick W. Danker, *A Greek-English Lexicon of the New Testament...*, 2000, p. 332).

Prin urmare, folosirea în limba greacă a acestui substantiv în Romani 3:26 scoate în evidență nu doar că Dumnezeu este drept, dar că El și intenționează să ne demonstreze, să ne arate, să ne dovedească faptul că este drept. Thomas Schreiner susține că în acest pasaj găsim „dorința lui Dumnezeu de a-Și demonstra dreptatea. [...] Demonstrându-Și dreptatea salvatoare și judecătore, Dumnezeu Își îndreptățește/reabilitează numele înaintea lumii” (*Romans: Baker Exegetical Commentary of the New Testament*, 1998, p. 198, 199).

În pilda vierilor (Matei 21:33-41; vezi și Marcu 12:1-12; Luca 20:9-19), dreptatea lui Dumnezeu se afirmă implicit și prin urmare este recunoscută de ascultători. În secvența narativă a parabolei, Isus prezintă o succesiune de decizii rezonabile luate de un stăpân de vie ca reacție la atitudinile nerezonabile ale viticultorilor cărora le-a arendat via. Pentru că moșierul plecase într-o țară îndepărtată, avea logică să-și trimită slujitorii să primească roadele viei, aproape de vremea recoltei. Absurd a fost faptul că vierii i-au agresat pe slujitori de două ori și chiar l-au ucis pe unul dintre ei. Din nou, avea sens ca proprietarul să-și trimită în cele din urmă fiul, presupunând că îngrijitorii viei aveau să îi arate respect. Dar, într-o reacție și mai absurdă, arendașii l-au ucis, incredibil, și pe fiu, pentru a-i fura moștenirea. Isus spune această parabolă în așa fel încât ascultătorii să urmărească și treptat să recunoască legitimitatea acțiunilor stăpânului, în contrast cu nebunia îngrijitorilor viei. Isus poate chiar să preia concluzia pildei direct de pe buzele ascultătorilor. El îi întreabă: „«Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor aceluia?»» Ei I-au răspuns: «Pe ticăloșii aceia, ticălos îi va pierde, și via o va da altor vierii, care-i vor da roadele la vremea lor»» (Matei 21:40,41).

Prin urmare, ascultătorii parabolei sunt capabili să tragă concluzia că stăpânul nu mai putea face nimic. După cum admit în mod clar, acesta a făcut tot ce a putut pentru a se comporta cu vierii așa cum trebuie. Astfel, el este considerat drept, corect în ochii ascultătorilor în ceea ce privește pedeapsa stabilită pentru arendașii răi. Având în vedere că această parabolă este o lecție metaforică despre dreptatea lui Dumnezeu, El nu numai că este drept, dar este și perceput ca atare. Această percepție pare să

și fie intenția Domnului Isus, după cum observăm din modul interactiv în care încheie parabola. Faptul că ascultătorii au înțeles dreptatea lui Dumnezeu rezultă din conștientizarea că moșierul făcuse tot posibilul să mențină o relație bună cu cei care se purtau rău, înainte de a fi nevoit să-i judece distructiv.

Trebuie să recunoaștem intențiile iubitoare ale lui Dumnezeu

Dacă în parabola vierilor, spusă de Domnul în Matei 21:33-41, concluzia ascultătorilor implică faptul că ei recunosc că stăpânul a făcut tot posibilul înainte de a aduce judecata, în „cântarea Preaiubitului meu despre via Lui”, din Isaia 5, Dumnezeu Însuși afirmă că făcuse tot ce I-a stat în putință pentru poporul Său. În timp ce în pilda spusă de Isus problema era cu vierii, o referire metaforică la „preoții cei mai de seamă și fariseii” (Matei 21:45), în cântarea din Isaia 5 problema este cu via însăși, care reprezintă figurat „casa lui Israel” (Isaia 5:7), „bărbații lui Iuda” (Isaia 5:3,7).

Asemenea stăpânului din parabolă, care făcuse tot posibilul să mențină o relație corectă cu viticultorii, Preaiubitul din cântare a făcut tot ce i-a stat în putință pentru ca via să producă struguri buni. Mai precis, a ales „o câmpie foarte mănoasă” (Isaia 5:1), „i-a săpat pământul, l-a curățit de pietre”, „a sădit în el vițele cele mai alese”, „a zidit un turn în mijlocul ei” și „a săpat și un teasc” (Isaia 5:2). Toate aceste acțiuni pregătitoare au fost făcute cu speranța că via „are să-I facă struguri buni”, dar, din păcate, „a făcut struguri sălbatici” (Isaia 5:2). Concret, Dumnezeu „Se aștepta la judecată dreaptă” (NTR) în rândul poporului Său, dar ce a văzut a fost asuprire. El a căutat „dreptate”, dar ce a auzit au fost „strigăte de apăsare” (Isaia 5:7).

În timp ce Domnul Isus le cere ascultătorilor Săi să spună cum ar fi trebuit să reacționeze moșierul după tot ceea ce făcuse, Dumnezeu, în cartea Isaia, îi invită pe cei din Iuda să judece între El și via Sa (Isaia 5:3). Această judecată ar trebui să țină cont de următoarea întrebare: „Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut?” (Isaia 5:4) – o întrebare retorică ce ar trebui să ducă la concluzia că Dumnezeu a făcut tot posibilul ca poporul Său să aibă „roade bune”, ca să spunem așa. Prin urmare, această întrebare este o invitație la a recunoaște toate intențiile, acțiunile și așteptările iubitoare pe care Dumnezeu le are pentru poporul Său.

Mai mult, Dumnezeu nu numai că Își iubește poporul, așa cum afirmă Romani 5:8, dar și demonstrează această dragoste. Ceea ce este demonstrat poate fi mai ușor de acceptat sau de recunoscut de către noi.

Așa cum în Romani 3:26 se folosește un termen care sugerează ideea de demonstrație (*endeixis*) pentru a se afirma că Dumnezeu este drept, pe temeiul sângelui lui Hristos, tot așa, în Romani 5:8, se folosește un cuvânt cu trimitere la moartea lui Hristos pentru noi, mai precis verbul *synístēmi*, pentru a afirma că Dumnezeu ne iubește. Acest verb grecesc are sensul de a oferi, „prin acțiune, dovada unei caracteristici sau afirmații personale, a demonstra, a arăta, a clarifica” (*A Greek-English Lexicon of the New Testament...*, p. 973). Diferitele traduceri ale Bibliei transmit această idee folosind cuvinte similare: „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi” (VDC), „Dumnezeu Și-a dovedit dragostea față de noi” (NTR), „Dumnezeu Își demonstrează dragostea pe care o are față de noi” (BVA).

Trebuie să proclamăm dreptatea și intențiile iubitoare ale lui Dumnezeu

Biblia nu ne invită doar să conștientizăm sau să recunoaștem dreptatea lui Dumnezeu și intențiile Sale iubitoare față de poporul Său. Trebuie să și proclamăm ceea ce conștientizăm sau recunoaștem la Dumnezeu. De exemplu, acest tip de proclamare o găsim cântată de sfinții din Apocalipsa: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!” (Apocalipsa 15:3). De asemenea, în Apocalipsa 19:2, o gloată mare din cer spune cu glas tare: „Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.”

Aplicație

Romani 3:26 evidențiază faptul că Dumnezeu nu numai că este drept, dar și intenționează să demonstreze, să arate sau să dovedească faptul că este drept. Ținând cont de această idee, discutați în cadrul grupei următoarele întrebări:

- 1 Cât de încurajator este să știi că Dumnezeu face totul pentru a-Și demonstra neprihănirea și dreptatea față de poporul Său? Ce sentimente îți provoacă acest lucru față de Dumnezeu?
- 2 În ce mod ne influențează faptul că recunoaștem dreptatea lui Dumnezeu și intențiile Sale iubitoare față de poporul Lui, atunci când proclamăm dreptatea Sa? Cum poate deveni vizibilă această conștientizare când predicăm Evanghelia?
- 3 Cum să demonstrăm iubirea pe care o avem pentru Dumnezeu, chiar și în vremuri de suferință?

Iubirea și dreptatea – cele două porunci supreme

Sabat după-amiază

De memorat: „Dacă zice cineva: «Eu _____ pe _____»
și _____ pe _____ său este un _____, căci
cine nu iubește pe fratele său pe care-l _____ cum poate să
iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L _____?» (1 Ioan 4:20).

Deși avem încredere că Dumnezeu va îndrepta toate lucrurile la sfârșit, tot contează ceea ce facem aici și acum. Deși s-ar putea să existe multe nedreptăți și rele pe care Dumnezeu nu le va eradica acum (din cauza parametrilor conflictului cosmic), nu înseamnă că nu putem fi folosiți pentru a ajuta la reducerea suferinței și răului care ne ies în cale, cel puțin în măsura în care acest lucru este posibil. De fapt, în calitate de creștini suntem obligați să facem întocmai lucrul acesta.

După cum am văzut, iubirea și dreptatea merg mână în mână; sunt inseparabile. Dumnezeu iubește dreptatea. În consecință, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom iubi și noi dreptatea. Tot la fel, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, ne vom iubi unii pe alții. A ne iubi unii pe alții presupune, într-o anumită măsură, o preocupare comună pentru binele celor din jurul nostru. Când alții sunt afectați de sărăcie, de oprimare sau de orice fel de nedreptate, ar trebui să ne facem griji. Când sunt asupriți, nu ar trebui să întoarcem privirea. În schimb, ar trebui să ne întrebăm ce putem să facem, individual și colectiv, pentru a promova iubirea și dreptatea lui Dumnezeu într-un mod care să reflecte în lumea noastră stricăță caracterul perfect, drept și iubitor al Domnului nostru.

15 – 22 martie: Săptămâna de Rugăciune a Tineretului
22 martie: Sabatul Misiunii pentru Tineret (colectă)

Gândindu-ne la ce am putea face, personal și colectiv, pentru a promova iubirea și dreptatea lui Dumnezeu în lumea noastră, se cuvine să începem punând accent pe ceea ce ne-a poruncit Dumnezeu.

1 Vezi în Matei 22:34-40 cum a răspuns Domnul Isus la întrebarea învățătorului legii!

Potrivit Domnului Isus Însuși, „cea dintâi și cea mai mare poruncă” este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Și, adaugă Isus, „a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»”. Aceste două porunci nu sunt însă singurele. Isus spune mai departe: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:37-40). Într-adevăr, sunt citate întocmai din Vechiul Testament.

2 Citește Matei 19:16-23. Ce legătură există între răspunsurile date de Isus tânărului bogat și cele date învățătorului legii, din Matei 22?

Ce se întâmpla acolo? De ce i-a răspuns așa? Și ce ar trebui să ne spună aceste întâlniri nouă, tuturor, indiferent de poziția sau statutul nostru în viață?

„Hristos arătase singurele condiții care-l puteau plasa pe tânărul bogat în situația de a-și desăvârși un caracter creștin. Cuvintele Lui erau cuvinte de înțelepciune, deși păreau severe și pretențioase. Singura speranță de scăpare pentru tânărul bogat era să le accepte și să le împlinească. Statutul lui superior și averile lui exercitau asupra caracterului său o influență imperceptibilă spre rău. Dacă se lega de ele, acestea urmau să-L înlocuiască pe Dumnezeu din inima lui. Păstrând mai mult sau mai puțin din ce era al lui Dumnezeu însemna să păstreze ceva ce îi slăbea forța morală și puterea de lucru, deoarece, dacă sunt cultivate lucrurile acestei lumi, oricât de nesigure și fără valoare ar fi, vor ajunge să absoarbă sufletul cu totul” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 520).

Deși poate că nu suntem toți chemați să vindem tot ce avem, așa cum a fost cazul acestui tânăr conducător bogat, care este lucrul de care este posibil să fii prea legat și care, dacă nu vei renunța la el, ar putea duce la ruina ta veșnică?

Potrivit Domnului Isus Însuși, cele mai mari două porunci sunt iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii. Iar împlinirea acestor porunci implică sacrificii care arată în mod tangibil dragostea față de ceilalți, ceea ce presupune, de fapt, a călca pe urmele Domnului Isus. Acum, dacă cele mai mari două porunci sunt iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii, care sunt cele mai mari două păcate?

3 Ce spun Psalmii 135:13-19 despre păcatul des întâlnit și evidențiat în întreaga Scriptură?

Vechiul Testament accentuează în mod repetat importanța iubirii de Dumnezeu mai presus de orice (vezi Deuteronomul 6:5). Acest lucru este strâns legat de marele păcat al idolatriei, care este opusul iubirii de Dumnezeu.

4 Ce condamnă Dumnezeu în pasajul din Zaharia 7:9-12? Cum se raportează acest păcat și păcatul idolatriei la cele două mari porunci?

Nu doar la idolatrie răspunde Dumnezeu cu mânia iubirii, ci și la asuprirea poporului Său, la nivel individual sau de comunitate. Dumnezeu Se înfurie la vederea nedreptății, pentru că Dumnezeu este dragoste. Cele două mari păcate pe care se pune accentul în întreg Vechiul Testament reprezintă eșecuri în raport cu cele două mari porunci: a-L iubi pe Dumnezeu și a ne iubi unii pe alții. Cele două mari păcate înseamnă a nu reuși să iubim. Pe scurt, prin urmare, nu poți păzi poruncile dacă nu îl iubești pe Dumnezeu și dacă nu îi iubești pe alții. Într-adevăr, 1 Ioan 4:20,21 declară: „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele său este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele său pe care-l vede cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.”

De ce iubirea pentru Dumnezeu nu poate fi separată de iubirea pentru alții? Cum înțelegi personal această legătură indestructibilă?

Scriptura declară că Dumnezeu iubește dreptatea și urăște răul (de ex., Psalmii 33:5; Isaia 61:8) și este profund preocupat de nedreptate, fapt care Îi trezește o indignare îndreptățită manifestată în favoarea victimelor nedreptății. În tot Vechiul și Noul Testament, Dumnezeu dă constant dovadă de înflăcărare de partea celor asupriți, manifestând în același timp o mânie îndreptățită față de agresori și asupritori.

5 Citește Psalmul 82. Cum este exprimată preocuparea lui Dumnezeu pentru dreptate în lumea noastră? Cum ne influențează aceasta astăzi?

Potrivit multor comentatori, acest pasaj îi condamnă pe conducătorii pământenii responsabili de nedreptatea din societate, dar este și o referire la momentul în care Dumnezeu îi va judeca pe conducătorii cerești („dumnezeii”) din spatele judecătorilor și conducătorilor pământenii corupți (forțele demonice, evident). În mod specific, conducătorii sunt întrebați: „Până când veți judeca strâmb și veți căuta la fața celor răi?” (Psalmii 82:2).

Mai mult, din partea lor se cere: „Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate nenorocitului și săracului, scăpați pe cel nevoiaș și lipsit, izbăviți-i din mâna celor răi!” (Psalmii 82:3,4). Aici și în alte părți, profeții din Vechiul Testament fac un apel răsunător la dreptate. Aceasta nu este o preocupare secundară a Scripturii, ci constituie esența mesajului profeților în întreg Vechiul Testament și a spuselor Domnului Isus când S-a aflat pe pământ în trup.

Nu este niciun secret ce dorește și cere Dumnezeu de la aceia care pretind că Îl iubesc și Îl ascultă. El specifică foarte clar în Mica 6:8 (și în alte pasaje asemănătoare): „Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8). Acest sentiment este evocat în întreaga Scriptură. De exemplu, Isus a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35; compară cu 1 Ioan 4:8-16).

Cum ar arăta familiile și bisericile noastre dacă ne-am concentra pe textul din Mica 6:8 și l-am pune cu bună știință în practică atât în cuvinte, cât și în fapte? Cum ai putea aplica mai bine aceste principii, indiferent de contextul în care te afli?

Profeții din Scriptură subliniază constant chemarea lui Dumnezeu la dreptate în societate. În repetate rânduri, Scriptura nu se ferește să evidențieze problematica nedreptății și a oprimării. Fără îndoială, apelul la Dumnezeu să aducă judecata era în esență apelul la Dumnezeu să facă dreptate. De exemplu, profetul Isaia nu se ferește să vorbească despre nedreptatea din Israel din vremea aceea. Cuvintele lui și apelul la dreptate ar trebui să ne răsunete tare și clar în urechi în prezent. „Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!” (Isaia 1:17). Mai mult, acesta proclamă că este „vai” de cei care „rostesc hotărâri nelegiuite” și caută „să răpească dreptul nenorociților” (Isaia 10:1,2), avertizând: „Ce veți face voi în ziua pedepsei și a pieirii, care va veni din depărtare peste voi? La cine veți fugi după ajutor și unde vă veți lăsa bogăția?” (Isaia 10:3).

Tot la fel, profetul Ieremia proclamă mesajul lui Dumnezeu: „«Vai de cel ce își zidește casa cu nedreptate și odăile cu nelegiuire; care pune pe aproapele său să lucreze degeaba, fără să-i dea plata. [...] Nu mânca tatăl tău și nu bea și el? Și totuși el făcea dreptate și judecată, și era fericit! Judeca pricina săracului și a celui lipsit și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște?», zice Domnul” (Ieremia 22:13,15,16).

6 Ce ne învață Domnul Isus în Matei 23:23-30 despre ce este cel mai important? Cum înțelegi expresia „cele mai însemnate lucruri”?

Ca nu cumva să ajungem să credem că numai profeții din Vechiul Testament erau preocupați de nedreptate, vedem clar aici și în alte situații din lucrarea Domnului Isus că aceasta a fost una dintre preocupările principale ale lui Hristos Însuși. Chiar El spune: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute” (Matei 23:23). În pasajul paralel din Luca, Isus deplânge faptul că aceștia dau „uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu” (Luca 11:42).

Dacă ar fi să ne preocupăm de „lucrurile cele mai însemnate” de astăzi, care ar fi acestea, spre deosebire de „zeciuiala din izmă, din mărar și din chimen”, pe care e posibil să ne concentrăm în schimb?

În relatarea din Luca, imediat după ce Isus proclamă cele mai mari două porunci, cea a iubirii de Dumnezeu și a iubirii de aproapele, un învățător al legii, „care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: «Și cine este aproapele meu?»” (Luca 10:29). Ca răspuns, Isus spune parabola, acum bine-cunoscută, dar atunci șocantă, a samariteanului milos.

7 Ce mesaj îți transmite pasajul din Luca 10:25-37 în contextul apelului profesilor la milă și dreptate și în lumina nedreptăților făcute de-a lungul istoriei?

Domnul nu doar vorbea despre dreptate; El venise să o aducă. El a fost și va fi împlinirea apelului profetic la dreptate și a dorinței de dreptate (vezi Luca 4:16-21 în comparație cu Isaia 61:1,2). El este dorința tuturor națiunilor, în special a celor care își recunosc nevoia de salvare.

În contrast direct cu vrăjmașul, care s-a agățat de putere și a căutat să uzurpe tronul lui Dumnezeu, Isus S-a umilit și S-a identificat cu cei aflați în păcat, nedreptate și asuprire (fără a fi infectat de păcat) și a învins inamicul, dându-Se pe Sine din iubire, pentru a face dreptate în calitatea Sa de Acela care este drept și care îi îndreptățește pe toți cei care cred. Cum ne putem pretinde preocupați de legea pentru a cărei susținere a murit Hristos, dacă nu suntem preocupați de ceea ce Hristos consideră lucrurile mai însemnate ale legii?

Psalmii 9:8,9 proclamă: „El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire. Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz.” Tot la fel, Psalmii 146:7-9 adaugă: Dumnezeu „face dreptate celor asupriți” și „dă pâine celor flămânzi. Domnul izbăvește pe prinșii de război; Domnul deschide ochii orbilor; Domnul îndreaptă pe cei încovoiați; Domnul iubește pe cei neprihăniți. Domnul ocrotește pe cei străini, sprijină pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea celor răi.”

Cum ar putea fi Cuvântul lui Dumnezeu mai clar de atât cu privire la modul în care ar trebui să căutăm să le slujim celor din jurul nostru care sunt în nevoie și în suferință?

Cum i-a abordat Domnul Isus, prin viața și lucrarea Lui, pe cei în nevoie? Chiar dacă nu putem face miracole asemenea Lui, ar putea fi interpretat ajutorul nostru ca suficient de „miraculos” de mulți oameni care suferă?

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 29

„Fariseii [...] arătau mai multă grijă unui animal necuvântător decât unui om, care e făcut după chipul lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează acțiunea tuturor religiilor neadevărate. [...] Orice religie falsă îi învață pe adepții ei să fie nepăsători față de nevoile, suferințele și drepturile omului. Evanghelia îi atribuie omenirii un preț mare, pentru că este răscumărată cu sângele lui Hristos, și promovează o grijă atentă față de nevoile și suferințele omului. Domnul zice: «Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir» (Isaia 13:12).

Când le-a adresat fariseilor întrebarea dacă este îngăduit să facă bine în zilele de Sabat, să scape o viață sau să o piardă, Isus le-a pus în față planurile lor nelegiuite. Ei vânau viața Lui cu ură înverșunată, în timp ce El scăpa viața oamenilor și aducea fericire mulțimilor. Era mai bine să uciți în zi de Sabat, cum plănuiau ei? Sau să vindeci bolnavi, așa cum făcuse El? Era mai drept să ai în inimă ucidere în sfânta zi a lui Dumnezeu decât iubire pentru toți oamenii, iubire care își găsește expresia în fapte de milă?” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, pp. 286,287).

Zilnic: Iacov 5 – 2 Petru 1; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 12

1. Ce să facă cine iubește viața și vrea să vadă zile bune?

2. Cum să slujească fiecare altora?

3. Cu ce să ne „împodobim” relațiile interumane?

4. Care e garanția că „nu veți aluneca niciodată”?

5. **Ce principiu important, de ținut mereu minte, ne este dat în convertirea lui Saul?**

Misiune urbană

Caută planul național de evanghelizare, citește secțiunea despre misiunea urbană și alege idei ori metode aplicabile în orașul tău! Lucrează în echipă cu încă o persoană și împărtășește-ți experiența cu lucrători din alte regiuni, precum și la școala misionară de la Stupini.

Privire generală

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu ne vom iubi unii pe alții și ne vom preocupa de binele altora.

Teme

1 Legătura indestructibilă dintre iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii (dreptatea) – În Sfânta Scriptură, dragostea pentru un alt credincios presupune acțiuni concrete de iubire, care iau forma împărțirii bunurilor materiale cu frații și surorile aflate în nevoie. Iubirea reciprocă implică interesul pentru bunăstarea celorlalți. Iubirea jertfitoare a lui Hristos față de noi este baza pentru ca și noi să cunoaștem și să punem în practică iubirea. Dacă nu reușim să îi iubim pe ceilalți înseamnă că nu reușim să-L vedem pe Dumnezeu care Se dezvăluie prin Isus Hristos.

2 Nereușite ale iubirii: când iubirea și dreptatea nu sunt conectate – Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, îi vom iubi pe semenii noștri și vom dovedi o preocupare pentru dreptate care se axează pe binele oamenilor. Și viceversa, o deconectare între iubirea de Dumnezeu și dreptatea făcută altora demonstrează o lipsă de angajament în păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Asta s-a întâmplat în cazul tânărului bogat, care pretindea că păzea poruncile, dar nu reușea să arate iubire pentru săraci. Un alt exemplu din evanghelii este cel al preotului și levitului din parabola samariteanului milos. Și ei pretindeau că urmau regulile curăției, dar nu au reușit să manifeste milă și iubire.

Aplicație: Cum reflectă viața ta ideea că iubirea de Dumnezeu implică grija de nevoile celorlalți?

Comentariu

Legătura indestructibilă dintre iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii (dreptatea)

Legătura dintre iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii, din 1 Ioan 4:20, constituie o aprofundare importantă a avertizărilor pastorale ale lui Ioan cu privire la lipsa iubirii de frați și surori, după cum apare în pasajele anterioare. Karen H. Hobes precizează că, în 1 Ioan 4:20, „Ioan încheie un ciclu în discuția sa despre dragoste, în special față de ceilalți credincioși” (1, 2, & 3 John: Zondervan Exegetical Commentary..., 2014, p. 206). Cel puțin trei pasaje din 1 Ioan tratează această temă.

În **1 Ioan 2:9-11**, Ioan asociază atitudinea de iubire, ne iubire și ură față de ceilalți credincioși cu imaginea antitetică a luminii și întunericii: „Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său este încă în întuneric până acum. Cine iubeste pe fratele său rămâne în lumină și în el nu este niciun prilej de poticnire. Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii” (1 Ioan 2:9-11).

Tot la fel, în **1 Ioan 3:10,11**, se face distincție între copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubeste pe fratele său. Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții” (1 Ioan 3:10,11).

Apoi, în **1 Ioan 3:14-17**, găsim mai multe detalii despre avertizările lui Ioan în această privință, de data aceasta cu antiteza dintre viață și moarte. „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubeste pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3:14-17).

În acest pasaj se observă două detalii importante. În primul rând, iubirea față de un alt credincios este descrisă prin prisma împărțirii bunurilor materiale cu respectivul frate sau respectiva soră care se află în nevoie. Acest act concret de iubire este o formă importantă de dreptate, în sensul că favorizarea dreptății sau bunăstării societății este înțeleasă ca favorizarea bunăstării celorlalți, ceea ce implică diminuarea suferinței din lume. Suferința este văzută aici ca o formă tangibilă de nedreptate. În al doilea rând, dragostea care ia partea dreptății, în sensul venirii în întâmpinarea nevoilor celorlalți, este hristologic fundamentată pe 1 Ioan 3:16 („Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.”). Adică iubirea jertfitoare a lui Hristos pentru noi este temeiul ca noi să cunoaștem și să punem în practică iubirea.

Prin urmare, dacă citim 1 Ioan 4:20 („Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele său este un mincinos, căci cine nu iu-

bește pe fratele său pe care-l vede cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?”) în lumina pasajelor: 1 Ioan 2:9-11, 1 Ioan 3:10,11 și mai ales 1 Ioan 3:14-17, este posibil să tragem următoarele concluzii: În primul rând, lipsa iubirii față de frații de credință se manifestă în special prin neglijarea împlinirii nevoilor lor. Conform deducției teologice din 1 Ioan 4:20, acest eșec este o dovadă că acela care se declară credincios nu îl iubește pe Dumnezeu. La baza acestei deducții s-ar putea găsi antropologia teologică, întrucât Dumnezeu a creat ființele umane după chipul Său (Geneza 1:27).

Dar fundamentul deducției din 1 Ioan 4:20 pare a fi tot hristologic. Adică, după cum am văzut deja în 1 Ioan 3:16, iubirea jertfitoare a lui Hristos constituie atât temeiul cunoașterii noastre privitoare la iubire, cât și modelul/puterea care ne stimulează iubirea față de alții. Această bază hristologică este reafirmată în 1 Ioan 4:9-11.

Deși „nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” (1 Ioan 4:12), iubirea Lui a devenit vizibilă, sau „s-a arătat”, prin faptul că „a trimis în lume pe singurul Său Fiul” (1 Ioan 4:9). De fapt, declarația că „noi îl iubim” pe Dumnezeu „pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19) este hristologic explicată în sensul că nu noi L-am iubit pe Dumnezeu primii, ci „El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10). Și „dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4:11).

Ideea că Hristos este manifestarea vizibilă a iubirii lui Dumnezeu, care este invizibil pentru noi (1 Ioan 4:12), este întărită și confirmată de însuși Ioan ca martor ocular al Domnului Isus: „Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii” (1 Ioan 4:14; vezi și Ioan 1:14,18). Prin urmare, după cum rezumă Karen Hobes, „nereușita de a-i iubi pe alții înseamnă nereușita omului de a-L vedea pe Dumnezeu, care S-a făcut vizibil prin Isus Hristos, și, prin urmare, respectivul om nu poate să-L iubească pe Dumnezeu deloc” (1, 2, & 3 *John...*, p. 207). Această legătură indestructibilă dintre dragostea de Dumnezeu și dragostea de semenii (în sensul promovării dreptății, adică a bunăstării celorlalți), văzută din perspectivă hristologică, ne amintește ceea ce a afirmat Isus în Matei 25:40 – „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (vezi și Matei 25:45, unde se folosește un limbaj negativ pentru a exprima acest principiu).

Nereușite ale iubirii: când iubirea și dreptatea nu sunt conectate

Legătura dintre iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii, în mod special sub forma dreptății (favorizarea bunăstării și alinarea suferinței oamenilor), constituie necesarul element de legătură al vieții pentru toate poruncile găsite în Scriptură. Altfel spus, când iubirea de Dumnezeu este separată de dreptatea făcută semenilor (adică de faptul de a-i iubi) înseamnă că nu există o armonie reală în viața noastră, deși încercăm să păzim poruncile lui Dumnezeu. Un exemplu în acest sens este tânărul bogat (Matei 19:16-22), care pretindea că păzea poruncile, dar nu a reușit să își arate dragostea față de cei săraci prin intermediul bunurilor lui materiale și, în cele din urmă, nu a putut să îl urmeze pe Isus. Un alt exemplu important din evanghelii îl constituie cel al preotului și levitului din pilda samariteanului milos (Luca 10:30-37), deoarece pretindeau că respectă regulile de curăție legate de templu, dar nu au manifestat milă și dragoste față de omul pe jumătate mort pe drumul de la Ierusalim la Ierihon.

Într-un dialog cu un învățător al legii, consemnat în Matei 22:35-40, Isus subliniază faptul că iubirea de Dumnezeu și de aproapele sunt „cele două cârlige” de care sunt prinse toate învățăturile biblice (Legea și Prorocii). Unele traduceri ale textului din Matei 22:40 traduc verbul grecesc *kremánnymi* cu „a cuprinde” („În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” [VDC], vezi și BINT, VBRC), dar alte traduceri redau sensul literal, de „a atârna” („De aceste două porunci atârna toată Legea și Profeții” [EDCR], vezi și NTSBR, NTR, BTF, VDCL).

Aplicație

În contextul legăturii indestructibile dintre iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii, iubirea jertfitoare a lui Hristos pe cruce constituie fundamentul iubirii tale față de semenii. Din această perspectivă, discutați în cadrul grupei următoarele întrebări:

- 1 În ce privințe iubirea lui Dumnezeu manifestată la cruce este un exemplu pentru tine în manifestarea aceleiași iubiri față de semenii?
- 2 Ce sacrificii faci tu personal pentru a-i iubi pe alții și a le face dreptate/a le împlini nevoile?
- 3 Când oamenii sunt afectați de sărăcie, oprimare sau orice fel de nedreptate, ce putem face noi ca biserică pentru a-i ajuta?

22 – 28 martie

Iubirea este împlinirea legii

Sabat după-amiază

De memorat: „Să nu _____ nimănui nimic, decât să vă _____
unii pe alții, căci cine iubește pe alții a _____ Legea”
(Romani 13:8).

Într-o discuție despre situația unui membru problematic, unul dintre membrii comitetului bisericii i-a spus pastorului: „Nu putem lua decizii pe bază de compasiune.” *Nu putem?* Pastorul a ajuns să se întrebe ce concepție avea această persoană despre Dumnezeu și despre legea lui Dumnezeu. Categorie, compasiunea/mila/înțelegerea trebuie să joace un rol central în modul în care îi tratăm pe oameni, mai ales pe cei care greșesc. Compasiunea este o parte esențială a iubirii și, așa cum ne spune Romani 13:8, a ne iubi semenii *înseamnă* a împlini legea.

Dacă iubirea este într-adevăr împlinirea legii, atunci ar trebui să fim atenți să nu ne gândim la lege într-un mod care este separat de iubire sau să ne gândim la iubire într-un mod care este separat de lege. În Scriptură, iubirea și legea merg mână în mână. Dătătorul divin al legii este iubire și, în consecință, legea lui Dumnezeu este legea iubirii. Este, așa cum a spus Ellen White, transcrierea caracterului lui Dumnezeu. (Vezi *Parabolele Domnului Hristos*, p. 305.)

Legea lui Dumnezeu nu este un set de principii abstracte, ci porunci și îndemnuri care urmăresc bunăstarea noastră. Legea lui Dumnezeu este, în parte, o expresie a iubirii așa cum o transmite Dumnezeu Însuși.

Legea lui Dumnezeu nu constă în principii abstracte, ci este o expresie a unei relații. Lucrul acesta se poate vedea în mod explicit în Cele Zece Porunci. Principiile de bază ale Celor Zece Porunci funcționau deja în grădina Eden, principiile iubirii care trebuiau să guverneze relația dintre Dumnezeu și oameni și relațiile dintre oameni. Când au fost scrise în piatră, în Exodul 20, Cele Zece Porunci au fost date poporului Israel în contextul relației de legământ. Poruncile au fost consemnate în scris după ce Dumnezeu salvase deja poporul din Egipt și se bazau pe iubirea lui Dumnezeu și pe promisiunile făcute de El poporului (vezi Exodul 6:7,8 și Leviticul 26:12). Se poate vedea în cele două împărțiri ale Celor Zece Porunci că acestea urmăresc dezvoltarea relației dintre oameni și Dumnezeu și a relațiilor interumane.

1 Recitește poruncile din Exodul 20:1-17. Cum sunt transmise în ele cele două principii: al iubirii de Dumnezeu și al iubirii de semenii?

Primele patru porunci vizează relația oamenilor cu Dumnezeu, iar ultimele șase – relațiile dintre oameni. Aceste două părți ale legii corespund direct cu ceea ce Domnul a identificat drept cele mai mari două porunci: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta” (Matei 22:37; compară cu Deuteronomul 6:5) și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39; compară cu Leviticul 19:18). Primele patru porunci constituie modalitățile în care trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată ființa noastră; ultimele șase – modalitățile în care trebuie să ne iubim unii pe alții ca pe noi înșine. Isus arată explicit că aceste două mari porunci ale iubirii sunt integral legate de lege. „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:40). Deci întreaga lege a lui Dumnezeu se întemeiază pe iubirea lui Dumnezeu. Iubirea și legea lui Dumnezeu sunt inseparabile. Adeseori îi auzim pe oameni spunând: „Nu trebuie să ținem legea, trebuie doar să Îl iubim pe Dumnezeu și să îi iubim pe alții.” De ce nu are sens această idee?

Am putea exprima iubirea față de Dumnezeu sau față de alții dacă încălcăm oricare dintre Cele Zece Porunci?

Iubirea este fundamentul legii lui Dumnezeu. Când susține legea, Dumnezeu susține iubirea. De aceea Domnul Isus a murit pentru a-i salva pe păcătoși: ca să poată susține legea și să ne ofere în același timp și nouă har. În acest fel putea fi atât drept, cât și Cel care îi îndreptățește pe cei care cred (Romani 3:25,26, EDCR). Ce expresie a iubirii! În consecință, legea nu este invalidată de procesul de răscumpărare, ci mai degrabă este și mai mult confirmată.

2 Citește Romani 6:1-3, apoi Romani 7:7-12, în mod special versetul 12. Ce îți spun aceste versete despre lege, chiar și după ce Hristos a murit?

Deși unii cred că harul și răscumpărarea anulează legea, Pavel spune clar că nu trebuie să continuăm în păcat pentru ca harul să se înmulțească. În schimb, cei care sunt în Hristos, prin credință, au fost „botezați în moartea Lui” (Romani 6:3) și trebuie așadar să se socotească morți față de păcat și vii pentru Hristos.

Legea lui Dumnezeu nu este păcat, dar (printre altele) ne arată păcatul și păcătoșenia noastră. De aceea, într-adevăr, „Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Aceasta evidențiază, ca nimic altceva, marea noastră nevoie de salvare, de răscumpărare – mântuirea și răscumpărarea care vin numai prin Hristos. Prin urmare, „prin credință” noi nu „desființăm [...] Legea”, ci, „dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31). Hristos a venit nu să desființeze legea, ci să împlinească tot ce s-a făgăduit în Lege și în Profeți. Prin urmare, El accentuează: „Câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau frântură de slovă din Lege” (Matei 5:18).

Legea lui Dumnezeu reprezintă în sine sfințenia lui Dumnezeu – caracterul Său desăvârșit de iubire, neprihănire, bunătate și adevăr (Leviticul 19:2; Psalmii 19:7,8; 119:142,172). Din acest punct de vedere este important că, în conformitate cu Exodul 31:18, Dumnezeu a scris El Însuși Cele Zece Porunci pe tablele din piatră. Scrise în piatră, aceste legi sunt mărturia caracterului neschimbător al lui Dumnezeu și al guvernării Sale morale, care se bazează pe iubire – o temă centrală a marii lupte.

Meditează la legătura dintre lege și iubire, formulată în porunca Domnului Isus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Legea și harul nu se află în opoziție, ci îndeplinesc funcții diferite în conformitate cu dragostea și dreptatea lui Dumnezeu. Un contrast puternic între lege și har i-ar fi uimit pe israeliții din vechime, care vedeau dăruirea legii de către Dumnezeu o mare manifestare a harului Său. În timp ce dumnezeii națiunilor înconjurătoare erau capricioși și complet imprevizibili, oamenii neștiind ce doreau zeii și ce i-ar mulțumi, Dumnezeul Bibliei le spune foarte clar oamenilor ce anume Îi este plăcut. Și ceea ce Îi este plăcut este pentru binele suprem al întregului Său popor, la nivel individual și colectiv. Totuși legea nu ne poate salva din păcat și nici nu poate schimba inima cuiva. Din cauza păcătoșeniei noastre naturale, avem nevoie de un transplant spiritual de cord.

3 Citește Ieremia 31:31-34. Ce înțelegem despre promisiunea lui Dumnezeu că ne va oferi o inimă nouă? Compară cu ce îi spune Isus lui Nicodim în Ioan 3:1-21 despre nașterea din nou. Vezi și Evrei 8:10.

Cele Zece Porunci au fost gravate de Dumnezeu Însuși pe table de piatră (Exodul 31:18), dar legea trebuia să fie scrisă și în inima celor din poporul lui Dumnezeu (Psalmii 37:30,31). La modul ideal, legea iubirii divine nu s-ar găsi în afara noastră, ci ar face parte din caracterul nostru. Numai Dumnezeu ar putea grava legea Sa în inima oamenilor și a promis să facă lucrul acesta pentru poporul legământului Său (vezi Evrei 8:10).

Nu ne putem mântui singuri prin păzirea legii, ci, prin credință, suntem mântuiți prin har, dar nu prin propriile forțe, ci ca un dar din partea lui Dumnezeu (Efeseni 2:8). Noi nu păzim legea pentru a fi salvați, ci păzim legea pentru că suntem deja salvați. Nu păzim legea pentru a fi iubiți, ci pentru că suntem iubiți; prin urmare, dorim să Îl iubim pe Dumnezeu și pe alții (vezi Ioan 14:15).

În același timp, legea ne arată care este păcatul nostru (Iacov 1:22-25; Romani 3:20; 7:7), ne arată nevoia noastră de un Răscumpărător (Galateni 3:22-24), ne îndrumă spre cele mai bune căi în viață și dezvăluie caracterul iubitor al lui Dumnezeu.

În ce ți-ai pus speranța cu privire la judecată? În păzirea atentă și conștiințioasă a legii sau în neprihănirea lui Hristos, care te acoperă? Ce spune răspunsul tău despre funcția legii lui Dumnezeu în privința a ceea ce poate sau nu poate ea să facă?

Relația dintre dragoste și lege nu poate fi supraestimată. Fără îndoială, potrivit Scripturii, a iubi înseamnă a împlini legea. În Romani 13:8-10, Pavel învață că „cine iubește pe alții a împlinit Legea” (Romani 13:8). După enumerarea mai multor porunci din ultimele șase din Cele Zece Porunci, Pavel declară că acestea toate „se cuprind în porunca aceasta: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»” (Romani 13:9). Într-adevăr, Pavel afirmă și explicit: „Dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Din nou, în Galateni 5:14, Pavel explică: „Toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.»” Dar ce fel de dragoste este cea care împlinește legea? Cum arată o astfel de dragoste?

4 Citește Matei 23:23,24, Deuteronomul 5:12-15 și Isaia 58:13,14. Cum demonstrezi din aceste pasaje relația dintre lege (în mod special porunca Sabatului) și preocuparea lui Dumnezeu pentru dreptate și salvare?

Domnul Isus identifică „cele mai însemnate lucruri din Lege” cu „dreptatea, mila și credincioșia”. Și în raport cu o lege anume – cea despre Sabat – putem vedea în Scriptură că Sabatul în sine este integral legat de eliberare și dreptate.

În Deuteronomul 5, porunca despre Sabat este pusă în relație cu salvarea poporului Israel din sclavie. Adică Sabatul nu este doar un monument de aducere-aminte a creației, ci și un monument al eliberării din sclavie și oprire. Iar în contextul renunțării la propriile plăceri pentru a numi Sabatul o desfătare, prin faptul că ne desfătăm în Domnul (Isaia 58:13,14), accentul cade pe faptele de iubire și dreptate făcute pentru alții – facerea de bine, hrănirea celor flămânzi, găzduirea celor fără adăpost (vezi Isaia 58:3-10).

Date fiind toate aceste învățături (și multe altele), cei care doresc să împlinească legea prin iubire ar trebui să fie preocupați nu numai de păcatele prin comitere, ci și de păcatele prin omitere – adică nu numai de ceea ce fac, ci și de ceea ce nu fac. Iubirea ca împlinire a legii presupune păzirea legii nu doar în sensul de a nu face păcate, ci și în sensul de a face binele în mod activ – a face fapte de iubire care urmăresc cu devotament dreptatea și mila. A-I fi credincios lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât a nu încălca litera legii.

Dacă iubirea este împlinirea legii, atunci nu vom păzi legea divină cu adevărat doar nefăcând lucruri rele. Legea iubirii în sine (exprimată în întreaga Scriptură) nu doar că ne poruncește să ne ferim de comiterea răului, ci și ne îndeamnă să facem și fapte care transmit iubirea lui Dumnezeu față de alții – nu doar față de alți membri ai bisericii, ci și față de lume în general, care are o nevoie disperată de o adevărată mărturie creștină.

5 Ce mesaj crucial găsești în Iacov 2:1-9?

Aici Iacov denunță ferm nedreptatea din societate, identificând în mod special dezonorarea celor săraci și asuprirea acestora de către unii bogați. Apoi ne îndreaptă atenția asupra legii iubirii de aproapele, spunând că, dacă împlinim această lege, „bine fac[em]” (Iacov 2:8). „Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire în noi, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. Și când vor fi împlinite cuvintele Lui de despărțire: «Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu» (Ioan 15:12), când noi vom iubi lumea așa cum a iubit-o El, atunci, în ceea ce ne privește, misiunea Lui este îndeplinită. Suntem pregătiți pentru cer, deoarece avem cerul în inimă” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 641).

Când iubim lumea așa cum a iubit-o Hristos, *suntem pregătiți pentru cer*. Ce exprimare elocventă a ceea ce înseamnă să fii un urmaș al lui Isus! El le poruncește urmașilor Săi: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34,35). Dragostea este miezul credinței creștine în așa mare măsură deoarece Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8,16). Iar cei care pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să se iubească unii pe alții (compară cu 1 Ioan 3:11; 4:20,21). În consecință, 1 Petru 4:8 îi îndeamnă pe creștini: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci *dragostea acoperă o sumedenie de păcate*” (subl. ad.; vezi și Evrei 10:24 și 1 Tesaloniceni 3:12).

Să iubim lumea așa cum a iubit-o Hristos! Cum să înțelegem mai bine conceptul de desăvârșire creștină și modul în care suntem pregătiți pentru viața veșnică? Fii gata să răspunzi în cadrul grupei în Sabat!

Suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, cap. 70

„Marele Păstor le va sluji celor care slujesc altora. Ei vor bea din apa vie și se vor sătura. Nu vor umbla după distracții provocatoare sau după schimbări în viața pe care o au. Marele subiect care-i va interesa va fi cum să salveze sufletele care sunt gata să piară. Vor avea de câștigat de pe urma legăturilor sociale. Răscumpărătorul va uni inimi.

Când ne vom da seama că suntem colaboratori cu Dumnezeu, făgăduințele Lui nu vor fi rostite cu nepăsare. Ele ne vor arde în inimă și ne vor încălzi buzele. Când Moise a fost chemat să lucreze pentru un popor neștiutor, nedisciplinat și răzvrătit, Dumnezeu i-a promis: «Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă.» «Eu voi fi negreșit cu tine» (Exodul 33:14; 3:12). Această promisiune li se aplică tuturor celor care lucrează în locul lui Hristos pentru cei suferinzi și întristați” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 641).

Zilnic: 2 Petru 2 – 1 Ioan 5; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 13

1. Pentru ce persoane ar fi fost mai bine să nu fi cunoscut „calea neprihănirii”?

2. Ce trebuie să știm, înainte de toate, despre zilele din urmă?

3. Ce să facă cine zice că rămâne în Isus?

4. Care este porunca pe care o avem de la Dumnezeu?

5. Care era temelia credinței lui Pavel?

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Privire generală

Cele Zece Porunci sunt o expresie a relației personale și de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său.

Teme

- 1 Legea lui Dumnezeu are în vedere mai degrabă relațiile decât niște principii abstracte** – Legea divină nu este un set de principii abstracte, ci un mod de manifestare a unei relații. Preambulul Celor Zece Porunci exprimă existența unor relații de legământ între Dumnezeu și poporul Său. Dialogul dintre Dumnezeu și Moise face uz de acești termeni privitori la relații, în care Dumnezeu este descris ca un vultur care își poartă poporul pe aripi pentru a-l elibera din Egipt. Ideea principală a acestui tablou este că poporul fusese adus la Dumnezeu Însuși.
- 2 Cele Zece Porunci descriu modul corect de a ne exprima dragostea față de Dumnezeu și față de semenii** – Înaintea listei cu „Să nu...”, Cele Zece Porunci exprimă o notă personală de iubire: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău” (Exodul 20:2). Lista de porunci este un răspuns relațional plin de iubire față de Dumnezeul poporului Israel, care l-a salvat. Primele patru porunci descriu iubirea loială pe care oamenii trebuie să o manifeste față de Dumnezeu. Ultimele șase porunci exprimă forme specifice de iubire față de semenii, care, în definitiv, indică faptul că îl iubim pe Dumnezeu.
- 3 Legea lui Dumnezeu se împlinește prin iubire** – În cărțile Romani și Galateni, ideea de împlinire a legii este legată de slujirea reciprocă din iubire. Pavel explică în Galateni că legea este împlinită atunci când ne iubim aproapele. În Romani, a ne iubi unii pe alții este împlinirea legii. Ultimele șase dintre cele zece porunci explică ce înseamnă să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

Aplicație: Cum se schimbă relația ta cu Dumnezeu când înțelegi că Cele Zece Porunci nu sunt doar un set de reguli, ci o expresie a iubirii și un răspuns la relația personală și iubitoare cu Dumnezeu?

Legea lui Dumnezeu are în vedere mai degrabă relațiile decât niște principii abstracte

Ideea că legea lui Dumnezeu constă în abstracții reci sau în principii impersonale nu este compatibilă cu imaginea biblică a Dumnezeului care oferă Decalogul poporului Israel pe muntele Sinai. Este important să citim preambulul Celor Zece Porunci (Exodul 20) în lumina realizării relației de legământ, din Exodul 19. Încă de la sosirea poporului Israel în pustiul de la Sinai (Exodul 19:1), dialogul lui Dumnezeu cu Moise pe muntele Sinai evidențiază noțiunea de relație de legământ între Dumnezeu și poporul Israel. Mai precis, Domnul i-a spus lui Moise că trebuie să le transmită copiilor lui Israel următoarele cuvinte: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel” (Exodul 19:4-6).

Este impresionant limbajul din acest pasaj, care face trimitere la relații. Eliberarea din Egipt realizată de Dumnezeu este ilustrată prin purtarea copiilor lui Israel ca pe niște aripi de vultur. Este interesant că accentul nu este pus doar pe faptul că poporul a părăsit Egiptul sau a intrat în țara promisă. În schimb, ideea principală este că poporul fusese adus la Dumnezeu Însuși.

În acest context, poporul Israel este invitat să păzească legământul lui Dumnezeu, în sensul personal de a auzi glasul lui Dumnezeu. Multe traduceri ale Bibliei redau corect verbul ebraic *šm* ‘ cu sensul de supunere față de/ascultare de glasul lui Dumnezeu (vezi EDCR, NTR, BTF, BVA), dar în ebraică verbul descrie într-o măsură mai mare actul fizic de a auzi sau de a asculta vocea lui Dumnezeu (vezi VDC, VBRC) (Ludwig Koehler et al., *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, 1994-2000, p. 1571). Dacă vor decide să audă, să asculte vocea lui Dumnezeu, copiii lui Israel vor fi „proprietatea” (Exodul 19:5, NTR) personală a lui Dumnezeu (vezi sensul substantivului *sēgûlâ* în Ludwig Koehler et al., *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, p. 742). Această expresie atestă, de asemenea, natura personală a relației de legământ care se formează între Dumnezeu și poporul Său, oficializată prin prezentarea Celor Zece Porunci, în capitoul 20.

Cele Zece Porunci descriu modul corect de a ne exprima dragostea față de Dumnezeu și față de semenii

Este demn de remarcat că, înainte de lista cu „Să nu...” din Decalog, Dumnezeu introduce Cele Zece Porunci, din Exodul 20:2, cu o notă personală („Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău”, subl. ad.) și pune accent pe actele Sale salvatoare și iubitoare în favoarea poporului Israel (eliberarea din robia egipteană). Cu alte cuvinte, poruncile nu încep cu un „Să nu...” rece, ci pe un ton personal iubitor. Mai mult, lista cu porunci care urmează nu trebuie înțelese ca niște simple legi abstracte, ci ca un răspuns relațional iubitor față de Dumnezeul lui Israel, care i-a eliberat pe israeliți din Egipt, cu putere și îndurare.

În lumina tonului personal și iubitor din Exodul 20:2, primele patru porunci definesc clar modul în care copiii lui Israel trebuie să își exprime răspunsul relațional iubitor față de Dumnezeul lor personal. În primul rând, să nu aibă alți dumnezei în afară de Domnul. Iubirea față de Dumnezeu este enunțată aici în ideea de loialitate exclusivă. În al doilea rând, această iubire loială implică neapărat ca ei să nu-și facă un chip cioplit (idol) la care să se închine. Adevărata închinare, spre deosebire de idolatrie, este o expresie autentică a iubirii față de Dumnezeu. În al treilea rând, dragostea față de Dumnezeu se manifestă printr-o utilizare respectuoasă a numelui Său. După cum subliniază Kenneth Harris, luarea numelui lui Dumnezeu în deșert se referă în special la „a face un jurământ mincinos folosind numele lui Dumnezeu sau a invoca numele lui Dumnezeu pentru a sancționa un act în care persoana în cauză este necinstită (Leviticul 19:12). De asemenea, interzice folosirea numelui lui Dumnezeu într-un context magic, lipsit de respect sau necuviincios (Leviticul 24:10-16)” (*ESV Study Bible*, 2008, p. 176). În al patrulea rând, a-L iubi pe Dumnezeu înseamnă că Sabatul este sfințit în ziua a șaptea ca o necesară reamintire a lucrării de creație a lui Dumnezeu. Deși ar trebui să-L iubim pe Dumnezeu în fiecare zi, Sabatul este un răstimp special pentru a ne exprima relația de iubire cu El.

Cu siguranță, primele patru porunci explică mai direct ce presupune iubirea față de Dumnezeu, în timp ce celelalte șase porunci elaborează mai precis modul în care trebuie să îi iubim pe ceilalți. Cu toate acestea, dintr-o perspectivă mai generală, dat fiind că Domnul Se identifică drept Dumnezeuul Salvator al lui Israel (Exodul 20:2) în introducerea la Cele Zece Porunci, modalitățile specifice prin care trebuie să ne exprimăm dragostea față de semenii, din ultimele șase porunci, sunt implicit

forme importante de iubire manifestată față de Dumnezeu, în sens suprem. Cea de-a cincea poruncă, de exemplu, leagă dragostea de părinți – evidențiind ideea de respect față de ei – de o viață lungă în țara pe care Domnul o dăruiește poporului Israel. Prin urmare, făgăduința iubitoare a lui Dumnezeu este direct legată de modul în care copiii lui Israel își iubesc/cinstesc părinții. De asemenea, a-ți iubi semenii și în final a-L iubi pe Dumnezeu prin această iubire pe orizontală presupune neapărat să pui preț pe viață (să nu ucizi), să te menții pur sexual și să prețuiești căsătoria (să nu comiți adulter), să respecti ce aparține altora (să nu furi), să susții adevărul despre aproapele tău (să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui) și să nutrești dorințe având o atitudine de mulțumire (să nu poftești ce aparține aproapelui).

Legea lui Dumnezeu se împlinește prin iubire

În cărțile Romani și Galateni, apostolul Pavel subliniază ideea împlinirii legii. După ce îi îndeamnă pe galateni să își slujească unii altora în iubire, el explică faptul că „toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»” (Galateni 5:14). Tot la fel, în Romani 8:4, Pavel vorbește despre „porunca Legii” care „să fie împlinită în noi” prin Hristos și Duhul Sfânt. În Romani 13:8-10, el menționează de două ori că iubirea împlinește legea lui Dumnezeu: „Să nu datorăți nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci *cine iubește pe alții a împlinit Legea*. De fapt: «Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftești» și orice altă poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.» Dragostea nu face rău aproapelui: *dragostea deci este împlinirea Legii*” (subl. ad.).

Trecând de la discuția despre îndatoririle creștinilor față de autoritățile civile (Romani 13:1-7), care includ plata impozitelor (Romani 13:6,7), la obligația creștină de a iubi, Pavel folosește limbajul datoriei financiare în ambele discuții. În ceea ce privește obligația creștină de a iubi, „creștinul nu trebuie să lase nicio datorie să rămână neplătită, cu excepția celei care nu poate fi plătită niciodată – datoria de a ne iubi «unii pe alții». Obligația de a iubi nu are limite” (Robert Mounce, *Romans: The New American Commentary*, 1995, p. 245). La fel cum datoria financiară implică o obligație față de o altă persoană sau instituție, legea ne indică obligații față de alții. În contextul legii lui Dumnezeu – cu referire specială la ultimele cinci porunci, privitoare la relația cu aproapele nostru,

care trece dincolo de obligația noastră față de propria familie – esența obligației sau datoriei noastre continue este dragostea.

Aplicație

- 1 Cum poți răspunde cuiva care pune la îndoială legea lui Dumnezeu, considerând-o doar o înșiruire de reguli?
- 2 Cum poți experimenta Sabatul într-un mod mai semnificativ, ca o amintire a faptului că legea lui Dumnezeu ne invită la un răspuns relațional iubitor?
- 3 Cum le poți arăta iubirea lui Dumnezeu în moduri practice celor pe care îi întâlnești zi de zi, inclusiv străinilor, prietenilor și familiei?

IANUARIE

1. M. Efeseni 2:4-6
2. J. Iov 22:21,22
3. V. Psalmii 145:9,10
s. a. B 16:48, CT 16:39, IS 16:32, MS 16:47, SM 16:49, DJ 16:58, AR 16:59
4. S. Ieremia 31:3
s. a. B 16:49, CT 16:40, IS 16:33, MS 16:48, SM 16:50, DJ 16:59, AR 17:00
5. D. Ioan 3:16
6. L. Evrei 8:12
7. M. Romani 5:8
8. M. 1 Ioan 4:9
9. J. 2 Corinteni 5:21
10. V. Ioan 3:17
s. a. B 16:56, CT 16:46, IS 16:40, MS 16:54, SM 16:57, DJ 17:06, AR 17:06
11. S. Isaia 63:1
s. a. B 16:57, CT 16:47, IS 16:41, MS 16:56, SM 16:58, DJ 17:07, AR 17:08
12. D. Ioan 16:27
13. L. Ioan 1:12
14. M. Faptele 3:19
15. M. Ioan 3:7
16. J. Ioan 3:8
17. V. Isaia 1:18
s. a. B 17:04, CT 16:55, IS 16:49, MS 17:04, SM 17:06, DJ 17:14, AR 17:15
18. S. Psalmii 51:10
s. a. B 17:05, CT 16:56, IS 16:51, MS 17:05, SM 17:07, DJ 17:16, AR 17:17
19. D. Luca 15:7
20. L. 2 Tesaloniceni 2:13
21. M. Filipeni 2:12,13
22. M. Isaia 64:8
23. J. 2 Petru 1:10
24. V. Iefania 2:3
s. a. B 17:13, CT 17:04, IS 16:59, MS 17:13, SM 17:16, DJ 17:24, AR 17:25
25. S. Coloseni 4:12
s. a. B 17:15, CT 17:05, IS 17:01, MS 17:15, SM 17:18, DJ 17:25, AR 17:27
26. D. Ioan 14:23
27. L. 1 Corinteni 1:9
28. M. Efeseni 1:2
29. M. Filipeni 4:7
30. J. Romani 15:13
31. V. Evrei 2:3
s. a. B 17:23, CT 17:14, IS 17:10, MS 17:24, SM 17:27, DJ 17:33, AR 17:36

FEBRUARIE

1. S. Psalmii 40:7,8
s. a. B 17:24, CT 17:15, IS 17:12, MS 17:25, SM 17:29, DJ 17:34, AR 17:37
2. D. Matei 3:17
3. L. 2 Corinteni 8:9
4. M. Filipeni 2:6-8
5. M. 1 Petru 2:24
6. J. 1 Corinteni 6:20
7. V. Osea 13:14
s. a. B 17:33, CT 17:23, IS 17:21, MS 17:34, SM 17:38, DJ 17:43, AR 17:46
8. S. 1 Petru 1:3,4
s. a. B 17:34, CT 17:25, IS 17:22, MS 17:36, SM 17:40, DJ 17:44, AR 17:48
9. D. Apocalipsa 3:20
10. L. 1 Corinteni 3:11-13
11. M. Matei 6:24
12. M. Matei 13:45,46
13. J. Isaia 55:7
14. V. Romani 4:7,8
s. a. B 17:43, CT 17:33, IS 17:32, MS 17:45, SM 17:49, DJ 17:53, AR 17:57
15. S. Evrei 12:2
s. a. B 17:44, CT 17:34, IS 17:33, MS 17:47, SM 17:51, DJ 17:54, AR 17:58
16. D. Matei 11:28,29
17. L. 2 Corinteni 3:18
18. M. Ioan 15:4
19. M. Ioan 15:5
20. J. 1 Ioan 2:6
21. V. Ioan 17:23
s. a. B 17:52, CT 17:43, IS 17:42, MS 17:55, SM 18:00, DJ 18:02, AR 18:07
22. S. 2 Petru 1:4
s. a. B 17:54, CT 17:44, IS 17:44, MS 17:57, SM 18:02, DJ 18:03, AR 18:09
23. D. Ioan 10:10
24. L. Filipeni 1:10,11
25. M. Psalmii 16:11
26. M. Cânt. cântărilor 5:16
27. J. Romani 8:37
28. V. Coloseni 3:11
s. a. B 18:02, CT 17:52, IS 17:53, MS 18:06, SM 18:11, DJ 18:11, AR 18:17

MARTIE

1. S. Iacov 1:5
s. a. B 18:03, CT 17:53, IS 17:54, MS 18:07, SM 18:13, DJ 18:13, AR 18:19
2. D. Isaia 66:2
3. L. Psalmii 95:6
4. M. 2 Corinteni 4:6
5. M. Evrei 4:16
6. J. 1 Ioan 1:3
7. V. Psalmii 62:8
s. a. B 18:11, CT 18:01, IS 18:03, MS 18:16, SM 18:22, DJ 18:21, AR 18:27
8. S. Plângărilor 3:25
s. a. B 18:12, CT 18:02, IS 18:05, MS 18:17, SM 18:23, DJ 18:22, AR 18:29
9. D. Matei 7:7
10. L. Ioan 17:20
11. M. Ioan 14:13
12. M. Ioan 16:23
13. J. Romani 8:34
14. V. Romani 8:26
s. a. B 18:20, CT 18:10, IS 18:13, MS 18:26, SM 18:32, DJ 18:29, AR 18:37
15. S. Marcu 11:24
s. a. B 18:21, CT 18:11, IS 18:15, MS 18:27, SM 18:34, DJ 18:31, AR 18:38
16. D. 1 Ioan 5:14,15
17. L. Isaia 40:31
18. M. Psalmii 31:20
19. M. Psalmii 42:1
20. J. Psalmii 91:1
21. V. Ieremia 29:13
s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:23, MS 18:35, SM 18:42, DJ 18:38, AR 18:47
22. S. Geneza 32:26
s. a. B 18:30, CT 18:20, IS 18:25, MS 18:37, SM 18:44, DJ 18:39, AR 18:48
23. D. 1 Tesaloniceni 5:17
24. L. Efeseni 6:18
25. M. Matei 18:19,20
26. M. Maleahi 3:16
27. J. 2 Tesaloniceni 3:1
28. V. Psalmii 67:3
s. a. B 18:38, CT 18:27, IS 18:33, MS 18:45, SM 18:52, DJ 18:47, AR 18:56
29. S. Psalmii 40:3
s. a. B 18:39, CT 18:28, IS 18:34, MS 18:46, SM 18:54, DJ 18:48, AR 18:57
30. D. Evrei 13:15
31. L. Matei 26:41